

ตอนที่ 1471 ทวนหงส์เพลิงตระกูลชู

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." ภายใต้การสยบของมือยักษ์ทั้งเก้า แคว้นลัคนาของชูหย่งหวางเริ่มเกิดอาการสั่นไหวขึ้นมา กระทั่งปรากฏเสียงดังคร่ำกกดังขึ้นมาเป็นระลอก พื้นดินของแคว้นลัคนาเริ่มมีการแตกร้าวและแยกออก ปรากฏเป็นรอยแยกขนาดใหญ่แต่ละเส้นขึ้นมา

จะอย่างไรเสียก็คือถุมมือเทพเจ้าแห่งทะเล เป็นอาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลที่ทรงพลังมากที่สุดของสำนักแตร์สังข์ และหลอมสร้างมากับมือจากเทพเจ้าแห่งทะเลหอยสังข์เอง อาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลลักษณะเช่นนี้ แม้ว่าโอรสสวรรค์ปกสมุทรเพียงจะมีโอกาสได้ใช้เป็นครั้งแรก แต่ว่า จากการที่มาจากสายเดียวกัน จึงทำให้โอรสสวรรค์ปกสมุทรสามารถสำแดงพลังเทพเจ้าแห่งทะเลที่ทรงพลังยิ่งออกมาได้

"แซ็งค์..." ทันใดนั้น ปรากฏทวนอยู่ในมือของชูหย่งหวาง เป็นทวนยาวที่สีแดงชาดตั้งเพลิง ตัวของทวนยาวเสมือนหนึ่งเป็นเปลวเพลิงที่กระโดดโลดเต้น ยามเมื่อทวนยาวอยู่ในมือของชูหย่งหวางแล้ว ได้ยินเสียงดัง ตุ้ม" ร่างกายของชูหย่งหวางเหมือนถูกจุดติดอย่างนั้น นางไม่เพียงมีเปลวเพลิงที่ปลุกปล้ำรุนแรง ร่างของนางยังที่ปณิธานการต่อสู้ที่ทรงพลัง พร้อมกวาดล้างปราบปรามทั่วหล้า ถูกจุดติดขึ้นมาสายหนึ่ง เหมือนว่าเวลานี้นางก็คือเทพสงครามที่ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่

"อ้าว..." เสียงร้องยาวดังออกมา หนึ่งในทวนของซูหย่งหวางที่ สะเทือนฟ้า หงส์เพลิงบินร่อน เดิมหงส์เพลิงตัวนี้มีความแข็งแกร่ง ยิ่งอยู่แล้ว เวลานี้ มันได้หลอมรวมเข้ากับกายสุริยัน ย่อมหมายถึง มันมีพลังที่ล้ำเลิศที่สุด คล้ายตั้งวิหคศกดิ์สิทธิ์ที่ถือกำเนิดขึ้นมา บนโลกอีกครั้งและกำลังอาบเอิบอยู่กับเพลิงแก่นสุริยันอยู่ กลิ่นอาย ที่ปราศจากผู้ต่อกรของสัตว์เทพพลันปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน

หนึ่งในทวนที่แหงออกไป หงส์เพลิงเหินบิน หนึ่งในทวนสะเทือนฟ้า ดิน ทำให้ซูหย่งหวางในเวลานี้มีท่าทีที่สุดยอด หมางเมินเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดิน เป็นที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งยิ่งนักแก่ผู้ที่พบเห็น

"ทวนหงส์เพลิงตระกูลซู!" หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มที่เรียบเฉย ออกมาเมื่อได้เห็นทวนที่อยู่ในมือของซูหย่งหวาง มองดูท่วงท่าที่ เปี่ยมด้วยปณิธานการต่อสู้ที่ฮึกเหิมแล้ว ทันใดนั้น หลี่ชีย่เหมื่อน ดังได้มองเห็นขุนพลหญิงตระกูลซูในครั้งครานั้น!

เสียง "ปัง..." ดังสนั่นไปทั่ว หงส์เพลิงกวาดล้างไปทั่วเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดิน การโจมตีด้วยปีกทั้งคู่ของมัน มือขนาดใหญ่ที่ปิดบัง ฟ้าดินกระเด็นกระดอน ต่อให้เป็นมือของเทพเจ้าแห่งทะเลก็ไม่อาจ ต้านทานกับการโจมตีที่สะเทือนฟ้าเช่นนี้ได้

แม้กล่าวว่า ฤงมือเทพเจ้าแห่งทะเลที่สวมอยู่บนมือของโอรส สวรรค์ปกสมุทรนั้นทรงพลังยิ่งนัก มันคืออาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลที่ ทรงพลังมากที่สุดของสำนักแตรสังข์ แต่ทว่า ประวัติความเป็นมา ของทวนหงส์เพลิงตระกูลซูก็ไม่ธรรมดา มันเคยติดตามนายหญิง แห่งตระกูลซูกวาดล้างไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมาก่อน และด้วย ทวนหงส์เพลิงตระกูลซูที่อยู่บนมือเล่มนี้ ทำให้ขุนพลหญิงตระกูลซู

สร้างผลงานการรบที่โด่งดังให้กับราชันเซียนหมิงเหริน ทำการกวาดล้างสิ่งกีดขวางจำนวนมากบนเส้นทางก้าวไปสู่ราชันเซียนของราชันเซียนหมิงเหรินจนราบเรียบ!

หนึ่งทวนที่กวาดออกไป โอรสสวรรค์ปกสมุทรรุ่งกับกระอักเลือดออกมาอย่างแรง โอรสสวรรค์ปกสมุทรทั้งเก้าหายไปแล้ว และปรากฏโอรสสวรรค์ปกสมุทรที่เป็นร่างจริงขึ้นมา

“ตั้ง” หนึ่งทวนที่สะบัดไปเบื้องบน ไปแล้วไปลับ พุ่งเข้าไปที่โอรสสวรรค์ปกสมุทร กระบวนท่านี้หังการยิ่งนัก โดยเฉพาะเมื่อต้องมาอยู่ในแคว้นลัคนาของซูหย่งหวงด้วยแล้ว ต่อให้เป็นเทพแท้จริงก็รับกับกระบวนท่านี้ไม่ได้

“บังอาจ...” หนึ่งทวนนี้มีความอันตรายยิ่งนัก ทำให้จักรพรรดิหอยสังข์ถึงกับนั่งไม่ติดลุกขึ้นยืนในทันที เบาลางๆ ที่อยู่ด้านหลังของเขาพลันปะทุอำนาจเทพเจ้าแห่งทะเลที่ไม่มีสิ้นสุดออกมา

ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับร่างสั่นเต็มขึ้นมาที่หนึ่งกับอำนาจเทพเจ้าแห่งทะเลเช่นนี้ ช่างเป็นอำนาจเทพเจ้าแห่งทะเลที่ทรงพลังยิ่งเหลือเกิน

“จักรพรรดิหอยสังข์ เจ้าคิดจะลงมือรึ?” ในขณะที่จักรพรรดิหอยสังข์คิดจะลงมือเข้าช่วยเหลืออยู่นั้น เทพธิดาเงินหั่วพลันก้าวเดินออกมาในเวลานี้ โดยที่นางไม่ได้สำแดงกระบวนท่าใดๆ ทั้งสิ้น

ฉับพลันนั่นเอง ด้านหลังของเทพธิดาเงินหั่ว ปรากฏดวงตาคู่หนึ่งลืมตาขึ้นมา เป็นคู่ดวงตาที่ส่องสว่างไปทั่วฟ้าดิน มองหยินและหยางอย่างทะลุปรุโปร่ง ครอบคลุมวัฏจักร

ดวงตาคู่นี้มีความลึกล้ำยิ่งนัก เป็นคู่ดวงตาที่ผ่านโลกมาอย่างโชกโชนนับไม่ถ้วน ยามที่ดวงตาคู่นี้ลืมตาขึ้นมา เหมือนเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาองค์หนึ่ง ดวงตาคู่นี้ส่องสว่างฟ้าดิน ทำให้สรรพชีวิตในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินจำนวนนับไม่ถ้วนต้องรู้สึกยำเกรง

“เนตรเทพเจ้าแห่งทะเล...” ยามที่ดวงตาคู่นี้ลืมตาขึ้นมา “ไม่รู้ว่า มีปีศาจทะเลจำนวนเท่าไรที่ร้องเสียงแหลมออกมา และเสียงทิ้งตัวคุกเขาลงดังขึ้น ปีศาจทะเลจำนวนมากคุกเข้ากับพื้นกัมหน้าดำไม่กล้าสบตากับดวงตาคู่นี้

จักรพรรดิหอยสังข์คือบุตรของเทพเจ้าแห่งทะเล แต่ เทพธิดาเงินหุ่ก็เป็นบุตริเทพเจ้าแห่งทะเลเช่นกัน อีกทั้งพรสวรรค์ของเทพธิดาเงินหุ่สูงกว่าจักรพรรดิหอยสังข์อยู่มากมาย

“จักรพรรดิหอยสังข์ เจ้านะแก่แล้ว เจ้ามิใช่คู่ต่อสู้ของข้า!” ขณะที่ดวงตาคู่นี้ลืมตานั้น ประกายเทพเจ้าแห่งทะเลได้อาบเอิบบนตัวของเทพธิดาเงินหุ่ ทันใดนั้น ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เทพธิดาเงินหุ่ ก็คล้ายตั้งเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลองค์หนึ่งอย่างนั้น

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกสั่นเทาภายในใจ เมื่อได้เห็นเทพธิดาเงินหุ่ อาบเอิบอยู่ภายใต้ประกายเทพเจ้าแห่งทะเล เทพธิดาเงินหุ่มีความแข็งแกร่งมากกว่าที่ทุกคนได้จินตนาการเอาไว้ นางมีสิทธิ์เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลได้อย่างแน่นอน และมีสิทธิ์มากกว่าทุกคน

นาที่นี้กระหังมีผู้คิดว่า ต่อให้มีใครสักคนที่ได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามไปแล้ว ถ้าหากเทพธิดาเงินหุ่คิดจะอาศัยกำลัง

แย่งชิงเอาทวนสามง่ามมาเป็นของตน เกรงว่านางก็คงเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลได้เช่นกัน!

คำพูดที่ตรงไม่มีการอ้อมค้อมของเทพธิดาเงินหูก พลันทำให้สีหน้าของจักรพรรดิหอยสังข์ถึงกับดำคล้ำ แต่ทว่า ต่อให้เขาโกรธจัดก็ต้องจนด้วยเกล้า เนื่องจากการลืมนตาขึ้นมาของเนตรเทพเจ้าแห่งทะเลคู่นั้นที่อยู่ด้านหลังของเทพธิดาเงินหูก เขาก็รู้ได้ทันทีว่า มันบ่งบอกสิ่งใดออกมา

จักรพรรดิหอยสังข์ที่ฐานะเป็นบุตรเทพเจ้าแห่งทะเลเหมือนกัน เขาย่อมมีความเข้าใจในอำนาจของเทพเจ้าแห่งทะเล การที่เนตรเทพเจ้าแห่งทะเลคู่นั้นที่อยู่ด้านหลังของเทพธิดาเงินหูกสมจริงได้ขนาดนี้ ทำให้เขารู้ว่าเทพธิดาเงินหูกได้มีการสืบทอดพลังส่วนหนึ่งของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหูกเอาไว้ ถึงแม้ตัวเขาจะได้รับควบคุมครองจากบิดาของเขา แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเทพธิดาเงินหูก เขาก็ยากที่จะต่อกรด้วย

"อ้ากก..." เสียงร้องน่าเวหนาดังขึ้น เลือดสดๆ กระจายตกลงมาในเวลานี้ ทวนหงส์เพลิงตระกูลชูแห่งทะเลเข้าไปยังหัวใจของโอรสสวรรค์ปกสมุทร ศพของโอรสสวรรค์ปกสมุทร ถูกทวนหงส์เพลิงตระกูลชุกขึ้นสูง

ภาพนี้นับว่าสร้างความสะเทือนหวั่นไหวเหลือเกิน เคยเป็นดาวรุ่งที่มีพรสวรรค์สูงสุดของเผ่าปีศาจทะเล เวลานี้กลับตามมาตายภายใต้เงื้อมมือของเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่ง ขณะที่ศพของเขาถูกเกี่ยวและชูขึ้นสูงนั้น ภาพที่เลือดสดๆ ไหลรินหยดลงมานั้น ช่างสร้างความหวั่นไหวต่อจิตใจเสียเหลือเกิน!

สุดท้าย ชูหย่งหวงเรียกคืนลัคนากลับมา ทวนยาวในมือสะบัดไปตามอารมณ์ “ปัง” ศพของโอรสสวรรค์ปกสมุทรพลันกลายเป็นหมอกเลือด ไม่เหลือทิ้งเอาไว้แม้แต่ซาก

สีหน้าของจักรพรรดิหอยสังข์ดำคล้ำเย็นยะเยือกดูไม่เจ็ดถึงขีดสุด เขาอยู่ในฐานะผู้คุ้มครองของโอรสสวรรค์ปกสมุทร แต่ทว่าท้ายที่สุดแล้วกลับไม่สามารถช่วยเหลือโอรสสวรรค์ปกสมุทรเอาไว้ได้

ต่อให้เขามีใจคิดอยากจะช่วยเหลือโอรสสวรรค์ปกสมุทรก็ไร้ประโยชน์ เมื่อมีเทพธิดาเงินหุ่ขวางเอาไว้ เขาไม่สามารถผ่านด่านนี้ไปภายในระยะเวลาอันสั้นได้อยู่แล้ว เขาไม่สามารถเข้าช่วยเหลือโอรสสวรรค์ปกสมุทรได้โดยสิ้นเชิงอยู่แล้ว!

“จบสิ้นแล้ว เลิกประชุมกันได้” ในเวลานี้ เทพธิดาเก็บจันทราได้กล่าวน่าเกรงขามว่า “การประชุมหมื่นเผ่าพันธุ์สิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น!”

เมื่อเทพธิดาเก็บจันทราได้พูดออกมาเช่นนี้ ทิวทั้งบริเวณเงียบกริบ ไม่ว่าจะเป็นเมิ่งเจิ้นเทียน หรือว่าองค์ชายแห่งความชั่วร้ายและหรือจักรพรรดิลู่ พวกเขาล้วนแล้วแต่จนด้วยเกล้า

ลำพังแค่เทพธิดาเก็บจันทราคนเดียวก็ทำให้ฮึดอัดจนหายใจไม่ออกแล้ว บวกกับเทพธิดาเงินหุ่เข้าไปอีกคนละก็ พวกเขาต้องถูกสถานการณ์บีบบังคับเอาไว้อย่างแน่นอน อย่าว่าแต่คิดกำจัดหฺลื่อชีย่เลย ถึงเวลานั้นพวกเขาคิดจะรักษาตัวเองก็ยังไม่ยาก ถึงตอนนั้นไม่แน่ว่าอาจเป็นหฺลื่อชีย่ที่ร่วมมือกับเทพธิดาเก็บจันทรา และเทพธิดาเงินหุ่สังหารพวกเขาเสียก็เป็นไปได้

สุดท้ายแล้ว องค์ชายแห่งความชั่วร้ายส่งเสียงฮีแสดงความไม่พอใจออกมา สะบัดเสื้อเดินจากไป เมิ่งเจิ้นเทียน จักรพรรดิผู้ก็จนปัญญา ได้แต่เดินตามจากไป ขณะที่สีหน้าของจักรพรรดิหอยสังข์บั้นยากสุดๆ สุดท้ายเขาได้ระงับเพลิงแห่งความโกรธแค้นภายในใจส่งเสียงฮีออกมา แล้วนำพาศิษย์ของสำนักแตรสังข์เดินจากไป!

เดิมทีเป็นงานที่จัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ โดยที่พวกของเมิ่งเจิ้นเทียนต้องการอาศัยโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนี้ รวมเอาพลังของปีศาจทะเล วิญญาณเทพ และเผ่าพฤษกาทั้งสามเผ่ามาจัดการกับหลี่ซีเย อาศัยจังหวะนี้จัดการสังหารหลี่ซีเยที่ยังคงอยู่ในแบเบาะเสีย ขณะเดียวกันก็จัดการกำหนดนโยบายการชิงตำแหน่งราชันเซียนและเทพเจ้าแห่งทะเลของแดนวิญญาณสวรรค์ในอนาคตเอาไว้

แต่แล้ว เมื่อถูกหลี่ซีเยเข้ามาทวน บวกกับเทพธิดาเก็บจันทรากับเทพธิดาเงินหว่าที่มากอยให้การสนับสนุน ทำให้แผนการของพวกเขาต้องพังทลายไม่บังเกิดผลสำเร็จแม้แต่เรื่องเดียว!

พวกของเมิ่งเจิ้นเทียนที่เป็นสี่ยอดฝีมือล้วนแล้วแต่เดินทางจากไป ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างทยอยกันลุกออกจากที่นั่ง พวกเขาไม่กล้ารั้งรออยู่ที่ตรงนี้อีกต่อไป

ในเวลานี้ การประชุมหมื่นเผ่าพันธมิตรก็จบลงด้วยประการเช่นนี้ สถานที่ประชุมที่ใหญ่โตยังคงเหลือเพียงพวกของหลี่ซีเยเท่านั้น

ในเวลานี้ เทพธิดาเงินหว่าได้มองหน้าเทพธิดาเก็บจันทรานึงหนึ่ง กล่าวกับพวกของซูหย่งหวางว่า “พวกเราไปกันเถอะ” กล่าวพลางก้าวเดินออกจากสถานที่จัดประชุมเป็นคนแรก

พวกของซูหย่งหวางต่างทยอยกันก้าวเดินออกไปจากสถานที่จัดประชุม สุดท้าย สถานที่จัดการประชุมที่ใหญ่โตจึงเหลือเพียงหลี่ชีย่ และเทพธิดาเก็บจันทราสองคนเท่านั้น

หลี่ชีย่ถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมา มองดูเทพธิดาเก็บจันทรากำลังอยู่ใกล้แค่เอื้อม ขณะที่เทพธิดาเก็บจันทราก็เพียงมองหน้าหลี่ชีย่ด้วยท่าทีเย็นชา ไม่ได้พูดอะไรออกมา

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชีย่จึงเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “จันทราน้อย เจ้าตัดสินใจอย่างไร? ติดตามเข้าไป ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่จนถึงที่สุด หรือว่าจะตัดสินใจบุญคุณความแค้นระหว่างเราให้จบสิ้นไปล่ะ?”

“ข้าจะเอาชนะเจ้าอย่างแน่นอน!” เทพธิดาเก็บจันทราก็มองดูหลี่ชีย่ กล่าวด้วยท่าทีเย็นชาออกมาในที่สุด

“เวลานี้เลยหรือ?” หลี่ชีย่มองดูเทพธิดาเก็บจันทรากล่าวและกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าคิดจะสู้กับข้า ข้าจะทำตามประสงค์ต่อสู้อกับเจ้าอย่างเต็มกำลัง!”

“ไม่” เทพธิดาเก็บจันทรากล่าวท่าทีเย็นชาว่า “รอให้เจ้าได้เป็นราชันเซียนเสียก่อน ข้าจะเอาชนะเจ้าแน่!”

“งั้นรี?” หลี่ชีย่ไม่ได้รู้สึกเหนื่อความคาดคิด เขาเข้าใจนิสัยของนาง จึงยิ้มกล่าวว่า “หากข้าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แล้วอย่างไร และข้าเป็นฝ่ายชนะแล้วมันจะอย่างไร?”

เทพธิดาเก็บจันทรากำลังมองดูหลี่ชีย่ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ สุดท้าย นางกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “หากข้าเป็นฝ่ายชนะ เจ้า

จะต้องรั้งอยู่ที่นี้หยุดลงเพื่อข้า ไม่มีการเดินหน้าอีกต่อไป จนกว่าจะถึงวันที่ข้าไม่อยู่บนโลกใบนี้อีกแล้ว!”

“ตกลง” หลีชีเย่ตอบตกลงทันที และกล่าวว่า “หากข้าเป็นฝ่ายชนะ เจ้าก็ติดตามข้าไปก็แล้วกัน เจ้าไม่จำเป็นจะต้องอยู่เคียงข้างข้า สู้รบให้ถึงที่สุดก็ได้ ในอนาคต ณ จุดสิ้นสุดของโลกใบนี้ เจ้าแค่ใช้สายตาของเจ้าส่งข้าเข้าสู่สมรภูมิต้ายก็เพียงพอแล้ว”

“ตกลง!” เทพธิดาเก็บจันทราทอตกลงข้อเรียกร้องของหลีชีเย่ทันทีโดยไม่ต้องคิด!

หลีชีเย่มองดูใบหน้าซึ่งงดงามจนไร้ที่ติของนาง ถึงกับอดยื่นมือออกไปลูบไล้แผ่วเบาไม่ได้ ขณะที่เทพธิดาเก็บจันทราก็อดที่จะเอียงคอให้ใบหน้าแนบชิดอยู่กับมือที่หยาบกร้านและเปี่ยมด้วยพลังข้างนั้นไม่ได้

“เอาชนะข้าที่เป็นราชันเซียน” หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลีชีเย่เผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น และกล่าวว่า “จันทราน้อย เจ้าไม่สามารถเอาชนะข้าที่เป็นราชันเซียนในเก้าแดนนี้ได้หรอกนะ เจ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วยัง หากคิดจะเอาชนะข้า เจ้าจะต้องขึ้นไปข้างบนโน่น เหมือนดังข้า มิเพียงขึ้นไปข้างบนเท่านั้นเจ้าจึงจะมีโอกาส!”

“ข้ารู้!” เทพธิดาเก็บจันทรากล่าวน้ำเสียงเย็นชาว่า “ข้ายอมรู้ดีว่าที่ข้าเผชิญหน้าอยู่คืออะไร!” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว นางถึงกับนั่งเสียบไปครู่หนึ่ง

ความลับเกี่ยวกับเก้าแดนล้วนแล้วแต่มาจากหลี่ซีเยที่เป็นผู้บอกเล่าให้กับนาง ทันไต้ นั่น ทำให้นางถึงกับหวนหนีไปถึงวันวานที่พวกเขาเคียงคู่ร่วมโบยบินไปด้วยกัน

สุดท้าย เทพธิดาเก็บจันทรากล้องมองหลี่ซีเยอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานานมาก เหมือนว่าต้องการให้ภาพของผู้ชายที่อยู่ตรงหน้า สลักฝังลึกเข้าไปอยู่ภายในใจอย่างนั้น

“อย่าได้ตายง่ายๆ นะ ข้ายังไม่ได้เอาชนะเจ้า!” ท้ายสุด เทพธิดาเก็บจันทรากล่าวน้ำเสียงเย็นชาออกมา จบคำพลันหันหลังจากไปทันที

“ข้าไม่ตายง่ายตายอย่างนั้นหรอกนะ” หลี่ซีเยที่ยิ้มกล่าวว่าออกมา ขณะมองดูเงาหลังของเทพธิดาเก็บจันทราก็จากไปไกล

ตอนที่ 1472 กองทัพกระเรียนขาว

งานประชุมหมิ่นเผ่าพันธุ์สิ้นสุดลงไปแล้ว เทพธิดาเก็บจันทราจากไป ขณะที่พวกของหลี่ชียเอ กลับไปยังโรงเตี๊ยม

หลังจากกลับไปถึงโรงเตี๊ยมแล้ว หลี่ชียเอสั่งการกับพวกของซูหย่งหวางว่า “พวกเจ้าออกไปให้หมด”

พวกของซูหย่งหวางกลับออกไปทั้งหมด เหลือเพียงเทพธิดาเงินหั่วเท่านั้น พวกของซูหย่งหวางต่างให้ความสนใจในความสัมพันธ์ระหว่างหลี่ชียเอ และเทพธิดาเงินหั่วเป็นอันมาก

สิ่งนี้ไม่เพียงแต่พวกซูหย่งหวางเท่านั้น แม้แต่ขุนพลไปหั่วที่ติดตามอยู่ข้างกายเทพธิดาเงินหั่วเองก็รู้สึกประหลาดใจในความสัมพันธ์ของพวกเขาสอง ขณะเดียวกัน ก็สงสัยในประวัติความเป็นมาของหลี่ชียเอ หลี่ชียเอเป็นใครกันแน่ะ ถึงกับได้รับการโปรดปรานจากบุตรเทพเจ้าแห่งทะเลของพวกเขาก็เพียงนี้

หลังจากที่พวกของซูหย่งหวางได้ล่าถอยกลับออกไปแล้ว ภายในห้องเหลือเพียงหลี่ชียเอกับเทพธิดาเงินหั่วเท่านั้น มองดูเทพธิดาเงินหั่วแล้วหลี่ชียเอรับรู้ได้ถึงความอบอุ่นที่เกิดขึ้นภายในใจ ความรู้สึกเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นมานานมาก นานมากๆ แล้ว คล้ายดังได้พบกับคนในครอบครัวเดียวกันก็ไม่ปาน

“ร่วหนาน ยินดีต้อนรับการกลับมาของเจ้า” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวพร้อมกับอ้าแขนออกทั้งสองแขน

เทพธิดาเงินหูกก็เผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น เป็นรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยความดีอกดีใจและเบิกบานใจ นางโผเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของหลี่ชีย่ ทั้งสองกอดกันแนบแน่นอยู่อย่างนั้น

“เจ้าปราภณตัวกลับออกมาแล้วจริงๆ เหตุการณ์ต่างๆ ถูกลิขิตเอาไว้แล้วจะต้องสะท้อนหวนไหวเพราะเจ้า” เทพธิดาเงินหูกที่กอดและอิงแอบอยู่กับไหล่ของหลี่ชีย่กล่าวออกมาด้วยความชื่นมื่น

“กว่าพวกเราจะได้พบกันสักครั้งมันไม่่ง่ายนัก ไม่คุยเรื่องวิปาถะบนโลก” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าว

หลี่ชีย่ดึงตัวเทพธิดาเงินหูกให้นั่งลง ทั้งสองคนนั่งอิงอยู่ริมหน้าต่าง โดยมีเทพธิดาเงินหูกนั่งอยู่ข้างกาย และอิงแอบอยู่กับไหล่ของเขา นั่งดูพระอาทิตย์อัสดงทางทิศตะวันตก

หลี่ชีย่ยิ้มและเอ่ยขึ้นมาว่า “ทำไมถึงได้กลับออกมาในชาตินี้ล่ะ?”

เทพธิดาเงินหูกที่อิงแอบอยู่กับไหล่ของหลี่ชีย่ ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีสบายๆ ว่า “เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นที่แดนวิญญานสวรรค์ ข้าจึงตั้งใจออกมาดูเป็นการเฉพาะ ว่างน้ำวนขนาดใหญ่ เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ กระทบทะเลกระดูกล้วนแล้วแต่มีการขยับตัว ข้าเองก็ถูกทำให้สะดุ้งตื่นขณะหลับไหลอยู่ ที่นึกไม่ถึงก็คือ ชาตินี้สามารถพบเห็นคุณชายที่กลับออกมา”

“นั่นสิ ฟ้าดินเกิดการเปลี่ยนแปลง มหันตภัยของแดนวิญญานสวรรค์จะต้องมาถึงเร็วขึ้นกว่าเดิม” หลี่ชีย่กล่าวพร้อมกับลูบไล้เส้นผมของนางแผ่วเบา

เทพธิดาเงินหฐูเพียงอิงแอบอยู่กับไหล่ของหลี่ซีเย มองดู อาทิตยัที่กำล้งอัสดง โดยไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก

“บางที่ เจ้าสามารถพาเกาะเงินหฐูไปจากที่นี่ ต่อให้ศิษย์ของ เกาะเงินหฐูไม่สามารถไปจากที่ตรงนี้ แต่เจ้าสามารถหลบไปจาก สถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานนี้ไปเสีย เจ้าได้ตัดสายเลือดทิ้งไป แล้ว อาจจะไปที่ไหนก็ได้” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีที่อ่อนโยน มาก

เทพธิดาเงินหฐูไม่ได้พูดอะไรออกมา นางเพียงแนบอยู่กับหลี่ ซีเยเบาๆ กำล้งเสพสุขความอ่อนโยนที่หาได้ยากเช่นนี้

เทพธิดาเงินหฐูมีชื่อจริงว่าถ่านไถรว่อหนาน บนโลกใบนี้มี น้อยคนทีรูจักชื่อของนาง อีกทั้งคนที่สามารถเรียกชื่อนางว่า “รว่อ หนาน” ได้นั้น นอกจากบิดาของนางที่ได้ล่วงลับไปแล้ว ก็มี เพียงหลี่ซีเยเท่านั้น

เทพธิดาเงินหฐู หรือก็คือถ่านไถรว่อหนาน นางที่อยู่ในฐานะ บุตรีเทพเจ้าแห่งทะเล บนตัวของนางมีสายเลือดของเทพเจ้าแห่ง ทะเลไหลรินอยู่ และมีสายเลือดเผ่าปีศาจทะเลอยู่ในกาย

แต่ทว่า เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหฐูในฐานะหนึ่งในเทพเจ้าแห่ง ทะเลที่แข็งแกร่งที่สุดของเผ่าปีศาจทะเล เขาเป็นผู้ที่มองการณ์ไกล มาก แม้ว่าเขาจะอยู่ในฐานะเทพเจ้าแห่งทะเล แต่กลับไม่ต้องการให้ บุตรสาวของตนเองนั้นก้าวเดินไปบนเส้นทางของตน เขาคาดหวัง ให้บุตรสาวของตนหลุดจากการมีสายเลือดปีศาจทะเลมากกว่า สามารถท่องไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ไม่ต้องถูกพันธนาการ เอาไว้

แต่ทว่า ในฐานะเป็นบุตรสาวของเทพเจ้าแห่งทะเล นางไม่เพียงมีสายเลือดเผ่าปีศาจทะเลที่ไหลรินอยู่ภายในร่างกายเท่านั้น ทั้งยังมีสายเลือดเทพเจ้าแห่งทะเลไหลรินอยู่อีกด้วย ดังนั้น สายเลือดของนางจึงมีความแข็งแกร่งยิ่งนัก คิดจะตัดขาดสายเลือดของนางใช่เป็นเรื่องง่ายดายนัก

แม้แต่เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าที่อยู่ในฐานะของเทพเจ้าแห่งทะเลก็ไม่สามารถทำการตัดสายเลือดของบุตรสาวตนให้ขาดจากการเป็นสายเลือดเผ่าปีศาจทะเลโดยไม่เกิดความเสียหายแม้แต่น้อยได้ ซึ่งตรงกับยุคของราชันเซียนหมิงเหรินเป็นผู้ปกครองทั้งเก้าแดน

ในเวลานี้เอง เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าได้เชิญหลี่ชียเอ่ที่อยู่ในร่างของอิกามิฟ และมีฐานะเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของราชันเซียนหมาหวังจะให้มาช่วยตัดสายเลือดปีศาจทะเลออกจากตัวของบุตรสาวตน

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ใช้เวลาตระเตรียมการแล้ว ได้ร่วมมือกับราชันเซียนหมิงเหรินทำการปิดกั้นความลับสวรรค์ทุกอย่าง ซ่อนเร้นผลกรรมทุกอย่าง สดท้ายแล้ว ภายใต้การช่วยเหลือของราชันเซียนหมิงเหรินและเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่า ในที่สุดจึงได้ตัดขาดสายเลือดความเป็นปีศาจทะเลของถานไถรว่อหนานได้เป็นผลสำเร็จ ทำให้นางหลุดพ้นจากผลกรรมของเผ่าปีศาจทะเลไปได้ในที่สุด

ด้วยเหตุนี้เอง ต่อมาถานไถรว่อหนานได้หายสาบสูญไป นางผู้ซึ่งมีโอกาสได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลมากที่สุดกลับหายตัวไปภายใน

คำคืนเดียว เหมือนว่านางได้ระเหยหายไปจากโลกในคำคืนเดียว
อย่างนั้น

“จะอย่างไรเสียที่นี้ก็คือสถานที่ที่ให้กำเนิดข้าและเลี้ยงดูข้าจน
เติบโตใหญ่ แม้ว่าข้าได้ตัดขาดจากสายเลือดแห่งความเป็นเผ่าปีศาจ
ทะเลไปแล้ว แต่ ข้ายังหวังรั้งอยู่ที่ตรงนี้ คาดหวังยามที่เกิดภัยพิบัติ
ครั้งใหญ่ในเวลานั้น สามารถทำอะไรเพื่อโลกนี้ได้บ้าง” หลังจาก
เวลาผ่านไปนานมาก ถานไถร่อหนานที่อิงแอบซบอยู่กับไหล่
ของหลี่ซีเยได้เอ่ยขึ้นมาแผ่วเบา

“นั่นสิ แดนวิญญานสวรรค์ สถานที่ที่มีผู้คนจำนวนมากเท่าไรที่
หลงรักผืนแผ่นดินนี้อย่างลึกซึ้งกันแล้ว มันคือป่าเขาธรรมชาติอัน
งดงามตระการตา คือแหล่งให้กำเนิดอัจฉริยะบุคคล แต่ ผืนดิน
กว้างใหญ่แห่งนี้สักวันจะต้องประสบกับภัยพิบัติที่น่ากลัว ไม่ว่าจะ
อย่างไรก็ตาม มีผู้คนจำนวนมากมายเหลือเกินที่หลงรักดินแดน
แห่งนี้ มีปรัชญาเมธีจำนวนมากมาได้พยายามมาแล้ว” หลี่ซีเย
ถึงกับทอดถอนใจออกมา

“คุณชายไม่ฝืนบังคับข้า ข้าก็ดีใจ ดีใจมากที่สุดแล้ว” ถานไถ
ร่อหนานเอ่ยเสียงแผ่วเบา

“ความจริงแล้ว ข้าอยากจะรั้งตัวเจ้าเอาไว้มาโดยตลอด ข้า
อยากพาเจ้าขึ้นไป ต่อให้เจ้าไม่ใช้ราชนิเซียนข้าก็ยังคงต้องการพา
เจ้าขึ้นไป หากกองทัพกระเรียนขาวมีเจ้าอยู่ด้วย ย่อมเปล่ง
ประกายหลากสีสนออกมา”

“ไม่ คุณชาย ภารกิจของข้าได้สำเร็จลุล่วงแล้ว ข้าเชื่อว่า
กองทัพกระเรียนขาวแม้ไม่มีข้า วันหนึ่งในอนาคตข้างหน้าก็ต้อง

เปล่งประกายหลากสีส่องออกมาได้เช่นกัน มันต้องสร้างผลงานการสู้รบที่ลือลั่นให้กับคุณชายได้แน่นอน มันถูกห่มห่อด้วยกำลังกายใจของคุณชายจำนวนนับไม่ถ้วน ในอนาคตจะต้องทำอะไรได้ยิ่งใหญ่อย่างแน่นอน

กองทัพอิคาทมิพทั้งสี่นั้น กองทัพพยัคฆ์เหดที่ สุด กองทัพมังกรเขียวสละมากที่สุด กองทัพลิ่งจอกเงินเจ้าเล่ห์ที่ สุด! ผู้ที่ทราบถึงการดำรงคงอยู่ของมือมืดที่อยู่เบื้องหลัง จะมากบ้างน้อยบ้างก็ต้องเคยได้ยินเรื่องราวของกองทัพอิคาทมิพทั้งสี่ กระจ่างพวกดำรงอยู่ในฐานะดีกดำบรรพ์ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ พวกเขาว่ากองทัพพยัคฆ์ทองแดง กองทัพลิ่งจอกเงิน กองทัพมังกรเขียวนั้นมีอยู่จริง

แต่ว่า เกี่ยวกับกองทัพที่สี่ของอิคาทมิพนั้นมีการว่ากันไปต่าง ๆ นานาหลายกระแส แม้แต่ผู้ที่รับรู้ถึงการคงอยู่ของอิคาทมิพก็ไม่ชัดเจนนักว่ากองทัพที่สี่ของอิคาทมิพคือกองทัพอะไร

เคยมีผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะเก่าแก่โบราณคาดเดาเอาไว้ดังนี้ บางคนบอกว่ามันคือกองทัพหงส์เพลิง และมีบางคนบอกว่าคือกองทัพราชามังกรดำ ยังมีบางคนเดาว่าเป็นกองทัพราชันเซียน...

ความจริงแล้ว เกี่ยวกับกองทัพที่สี่ของอิคาทมิพนั้น กองทัพทั้งสามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นก็ไม่ชัดเจนว่ากองทัพที่สี่คือกองทัพไหนกันแน่ มีเพียงคนที่เป็นคนสนิทโดยแท้จริงของอิคาทมิพเท่านั้นที่รู้ว่ากองทัพที่สี่ของอิคาทมิพคือกองทัพอะไร

สี่กองทัพอิคาทมิพ กองทัพพยัคฆ์เหดที่ สุด กองทัพมังกรเขียวสละมากที่สุด กองทัพลิ่งจอกเงินเจ้าเล่ห์ที่ สุด กองทัพกระเรียนขาวลึกลับที่ สุด!

กองทัพกระเรียนขาวคือกองทัพที่ลึกลับที่สุดในบรรดากองทัพ อีกาทมิพทั้งสี่ ซึ่งกองทัพที่สี่นี้ไม่ใช่ทั้งกองทัพหงส์เพลิงที่เคยมี ผลงานการสู้รบที่โด่งดัง ไม่ใช่กองทัพราชามังกรดำที่เคยสยบศัตรู มายาวนานถึงสามยุค และก็ไม่ใช่กองทัพที่ตั้งขึ้นโดยราชันเซียน องค์ใดองค์หนึ่งอย่างที่มีคนคาดเดากัน

แต่เป็นกองทัพกระเรียนขาวที่ซ่อนตัวและไร้ชื่อไร้เสียงมาโดย ตลอด กองทัพกระเรียนขาวเสมือนดังผู้ที่ตัดขาดจากโลกภายนอก และอยู่อย่างสันโดษตลอดมา น้อยคนนักที่รับรู้ถึงความคงอยู่ของ พวกมัน ถึงแม้ว่ากองทัพนี้จะมีความแข็งแกร่งยิ่งนัก กระทั่งอีกสาม ในสี่กองทัพอีกาทมิพก็ไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของกองทัพกระเรียน ขาว

นับแต่วันแรกที่มีการก่อตั้งกองทัพกระเรียนขาวขึ้นมา มันก็ เต็มไปด้วยความลึกลับ มันแอบซ่อนโดยไม่ปรากฏตัวมาโดย ตลอด เว้นแต่อีกาทมิพและคนสนิทที่สุดแล้ว คนอื่นๆ ล้วนแล้วแต่ ไม่ได้รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของกองทัพกองนี้ เพียงแต่เคยมีข่าวเรื่อง กองทัพอีกาทมิพที่สี่ซึ่งมีการการลือกันไปอยู่บนโลกใบนี้เท่านั้น

กองทัพกระเรียนขาวจัดตั้งขึ้นมากับมือโดยหลี่ชีย่ มันถูก จัดตั้งขึ้นอย่างลับๆ ในยุคของราชันเซียนหมิงเหริน ขณะที่ถานไถ รว่อหนานคือแม่ทัพคนแรกของกองทัพกระเรียนขาว ส่วนราชัน เซียนหมิงเหรินคือหัวหน้าผู้ฝึกสอนของกองทัพกระเรียนขาว!

นับตั้งแต่วันแรกที่มีการก่อตั้งกองทัพกระเรียนขาวขึ้นมา มันก็ จะมีการกิจที่ไม่มีใครรู้เสมอ เนื่องจากการที่กองทัพกระเรียนขาวมี

ภารกิจที่ลำบากนี้เอง จึงทำให้มันแตกต่างไปจากกองทัพอีกสามกองทัพนั้น!

ความจริงแล้ว หลีซีเยเคยมีแนวความคิดที่ยิ่งใหญ่มาก่อนจะมาถึงยุคของราชันเซียนหมิงเหรินด้วยซ้ำ เพียงแต่ช่วงก่อนหน้านี้ การสั่งสมประสบการณ์และกำลังยังยากที่จะปฏิบัติกับแนวความคิดที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ ดังนั้น ล่วงเลยมาจนกระทั่งถึงยุคของราชันเซียนหมิงเหริน ภายใต้การกำกับของเขา ราชันเซียนหมิงเหรินได้บุกเบิกยุคเหล่าราชันขึ้นมา จึงทำให้หลีซีเยมีทรัพยากรและกำลังเพียงพอที่จะมาดำเนินการแนวความคิดที่ยิ่งใหญ่นี้ขึ้นมาได้

ด้วยเหตุนี้เอง กองทัพกระเรียนขาวจึงได้ถือกำเนิดขึ้นมา มันถือกำเนิดขึ้นมาอย่างลับๆ มันได้แบกรับภารกิจที่ชาวโลกไม่เคยรับรู้มาก่อน!

“ในฐานะที่เป็นแม่ทัพคนแรก วันหนึ่งในอนาคตข้างหน้าข้ายังจะได้เห็นการนำทัพกองทัพกระเรียนขาวด้วยตัวเจ้าเองอีกครั้ง” หลีซีเยยิ้มกล่าวออกมา

ครั้งนั้น หลังจากที่ถานไถรว่อหนานได้ตัดสายเลือดของนางไปแล้ว นางก็อยู่ข้างกายหลีซีเย มาโดยตลอด ขณะที่หลีซีเยเองก็ตั้งใจสรรสร้างนางขึ้นมา ดังนั้น จึงได้ทุ่มเทกำลังกายใจบนตัวของนางเป็นอันมาก

กล่าวอย่างไม่ต้องเกรงใจเลย กำลังกายใจที่หลีซีเยได้ทุ่มให้กับนางนั้น ไม่ได้น้อยกว่าการบ่มพีภราชนเซียนขึ้นมาคน

หนึ่งเลย แต่ว่า การดำรงอยู่ของถ่านไถร่อหนานนั้นไม่ได้เพื่อเป็นราชันเซียน!

ควรจะทราบว่า ก่อนที่จะมีการตัดสายเลือดนั้น ถ่านไถร่อหนานเองก็อยู่ในฐานะสตรีผู้สูงส่งแล้ว มีพรสวรรค์ที่สูงยิ่ง กำลังความสามารถของนางแข็งแกร่งมาก หลังจากทีนางมาอยู่ข้างกายหลี่ชียเอ่แล้ว ได้รับการบ่มฝึกจากหลี่ชียเอ่อย่างเต็มที่ ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่านางจะประสบความสำเร็จสูงส่งเพียงใดแล้ว

“วันหนึ่งข้างหน้า ข้าคิดจะติดตามคุณชายไปอยู่เหนือเก้าแดนเพื่อจะได้เห็นท่วงทีที่มีความสง่างามของคุณชายขณะล่าเหล่าราชันและเหล่าเทพเหมือนกัน” ถ่านไถร่อหนานที่อิงแอบอยู่กับไหล่ของหลี่ชียเอ่ กล่าวว่า “แต่ ข้ายังคงต้องการมอบกำลังให้กับโลกใบนี้ แจกเช่นบิดาของข้าก่อนจากไปก็ยังคงเป็นห่วงโลกใบนี้ อยู่อย่างนั้น...”

“...เหมือนดังเช่นคุณชายที่คอยคุ้มครองเก้าแดนอย่างนั้น โลกลักษณะเช่นนี้ย่อมมีสิ่งที่ทำให้ต้องอาลัยอาวรณ์อยู่เสมอ ย่อมมีสิ่งที่ทำให้ต้องห่วงใยอยู่เสมอ เหมือนเช่นคุณชายอย่างนั้น ต่อให้ขึ้นไปอยู่เหนือเก้าแดนแล้ว แต่ยังคงกลับมายังเก้าแดน ยังคงคอยบ่มฝึกราชันเซียนขึ้นมาที่เก้าแดนแห่งนี้”

“ข้าไม่ได้ยิ่งใหญ่ถึงปานนั้น” หลี่ชียเอ่ยิ้มและสายหน้า กล่าวว่า “ที่ข้ากลับมาก็ไม่แนเสมอไปว่าจะต้องปกป้องเก้าแดน มันเป็นการสั่งสมของข้า ก็เหมือนชาตินี้ อย่างนั้น เมื่อข้าฝึกกล้าหาแข็งแล้ว ข้าจะกลับไปอีกครั้ง!”

“ไม่ว่าคุณชายจะทำเพื่ออะไร สิ่งที่เป็นภูริเสธไม่ได้ก็คือ เพื่อโลกใบนี้แล้ว คุณชายได้ถ่ายโอนกำลังใหม่ๆ เข้าไปยังโลกใบนี้โดยไม่ขาดสาย ผลงานเช่นนี้นับว่าเพียงพอแล้ว จะมีราชันเซียนคนไหนที่เทียบเคียงได้อีกกันเล่า?”

หลี่ซีเย่มองดูดวงอาทิตย์ที่อัสดงด้านนอก โดยไม่ได้พูดอะไรออกมา ขณะที่ถ่านไถร่วหนานเองก็อิงแอบอยู่กับไหล่ของหลี่ซีเย่ โดยไม่ได้พูดอะไรเช่นกัน

ตอนที่ 1473 ร่วมชมอาทิตย์อัสดง

หลี่ซีเย และถ่านไถรว่อหนานนั่งอยู่ริมหน้าต่าง อิงแอบกันมองดูอาทิตย์อัสดงในยามเย็น ทั้งสองคนต่างไม่ได้พูดอะไรออกมา บรรยากาศเป็นไปอย่างเงียบสงบมาก

“คุณชาย แตนวิญญานสวรรค์ไม่มีโอกาสพลิกสถานการณ์ได้แล้วจริงๆ หรือ?” หลังจากที่ผ่านมาไปนานมาก ถ่านไถรว่อหนานได้ทำลายความเงียบสงบ พูดขึ้นมาแผ่วเบา

“มี” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ก็เพราะอย่างนี้ ข้ากำลังคุยเงื่อนไขกับหอสัตตตะยุทอยู่ไม่ใช่รี? บางทีเมื่อถึงวันนั้น จำเป็นต้องให้เจ้ามาเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์”

“ถ้าหากมันเป็นชะตาของข้า ข้ายินดีไปเผชิญหน้ากับมัน” ถ่านไถรว่อหนานกล่าวได้อ่อนโยนมาก แต่ทว่า คำพูดของนางกลับหนักแน่นจริงจัง ไม่แพ้บุรุษอกสามศอกแม้แต่น้อยนิด

“แต่ เจ้าควรจะรู้ว่า ครั้งนั้นบิดาของเจ้าให้ข้ามาตัดสายเลือดเจ้าให้ขาดนั้น เขาไม่หวังให้เจ้าก้าวเดินบนเส้นทางสายนี้ ในฐานะของบิดาเขาหวังให้เจ้าบินไปให้ไกล ยิ่งไกลยิ่งดี หรือบางทีอาจบินออกจากเก้าแดน ไปดูชมทิวทัศน์ที่มันแตกต่างออกไป!” หลี่ซีเยลูบไล้เส้นผมของนางเบาๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน

“ข้ารู้ บอกได้แต่เพียงข้านั้นได้เนรคุณต่อความหวังดีของท่าน พ่อ อ้อม โลกไปรอบหนึ่ง สุดท้ายแล้ว ข้ายังคงรั้งอยู่ที่แดน วิญญานสวรรค์เหมือนเดิม” ถานไถร่วหนานเอ่ยขึ้นมแผ่วเบา

หลังจากที่นิ่งเงียบกันอยู่นาน ในที่สุดหลี่ชียเอ่ได้เอ่ยขึ้นมาเบาๆ ว่า “เจ้าต้องเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ให้ดีนะ เส้นทางสายนี้ไม่น่า เดินเลย แม้แต่ตัวข้าเองยังไม่กล้าบอกว่าจุดจบจะเป็นอย่างไร เมื่อไหร่ที่มันมาถึงแล้ว มีความเป็นไปได้ที่สูงมากกว่าเจ้าอาจจะต้อง ตาย”

ในเมื่อมีคุณชายเป็นผู้อ้างแผน ข้าเชื่อในตัวคุณชาย” ถานไถร่วหนานยิ้มกล่าวว่า “คุณชายเป็นใครกัน เป็นผู้ที่เคยล่าเหล่า ราชนัและบรรดาเทพมาแล้ว เหนือเกล้าแดนนั้น คุณชายคือคนที่ เคยสังหารเหล่าราชนัและบรรดาเทพมาแล้ว สถานการณ์ของแดน วิญญานสวรรค์ ย่อมอยู่ในกำมือของคุณชาย”

“เจ้านะ เชื่อใจในตัวของคุณชายเช่นนี้อยู่เสมอ” หลี่ชียเอ่ถึงกับ หัวเราะออกมา และสายหน้าเบาๆ

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่ชียเอ่ ถึงกับกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “ว่หนานนะ เรื่องนี้ข้าไม่มีความมั่นใจเลย จะอย่างไรเสีย ที่นี่คือ แดนวิญญานสวรรค์ ไม่ใช่เหนือเกล้าแดนตรงนั้น ท่ามกลางแดน วิญญานสวรรค์แห่งนี้ข้อจำกัดมันมากเกินไป ไม่ได้มีเงื่อนไข เช่นเหนือเกล้าแดนตรงนั้น...”

“...ถ้าหากได้รับเงื่อนไขหรือสิ่งแวดล้อมที่ดีเหมือนดังอยู่เหนือ เก้าแดนตรงนั้น ท่ามกลางกาลเวลาที่แสนจะยาวนานเช่นนี้ ขอ เพียงเจ้าเอ่ยมาคำเดียว ข้าก็จะทำการกับแดนวิญญานสวรรค์ จน

ราบเรียบ คืบความปลอดโปร่งให้กับห้องฟ้าแห่งนี้ เสียหาย ที่นี้หา
ใช่เป็นพื้นที่ที่อยู่เหนือเก้าแดนนั้น” ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว เขาอด
ทอดถอนใจเบาๆ ออกมาไม่ได้

“นั่นสิ จะอย่างไรเสียที่นี้มันก็ได้รับข้อจำกัดต่างๆ นานาอยู่”
ถ่านไถรว่อหนานเองก็สามารถเข้าใจได้ พยักหน้าเบาๆ

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา ราชชั้นเซียนของแดนวิญญูณสวรรค์ก็
เคยพยายามกันมาแล้ว จะบอกว่าไม่ประสบความสำเร็จสักนิดก็คง
ไม่ได้” หลี่ชียเอากล่าวว่า “บอกได้แต่เพียงหากจะอาศัยราชชั้นเซียน
เพียงลำพังไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ ยิ่งไปกว่านั้น ต่อให้มีราชชั้น
เซียนที่สามารถทำได้จนสำเร็จ ทำลายความสมดุลไป ไม่ว่าใครก็
ไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ดังนั้น ราชชั้นเซียนที่
ได้พยายามมาแล้วนั้น ทำได้เพียงรักษาความสมดุลให้กับแดน
วิญญูณสวรรค์แห่งนี้เท่านั้น!”

“การเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ ความสมดุล
ของแดนวิญญูณสวรรค์คงรักษาเอาไว้ได้ไม่นานแล้ว” ถ่านไถ
รว่อหนานเอ๋ยขึ้นแผ่วเบา

“มันมาแน่” หลี่ชียเอ่หนึ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายกล่าวด้วย
น้ำเสียงแผ่วเบาว่า “แต่ว่า ข้าคงรอไม่ถึงวันนั้น ข้าไม่สามารถรอ
ให้ถึงวันนั้นเพื่อช่วยเหลือเจ้าอีกแรง”

“คุณชายมีความมุ่งมาดปรารถนาของคุณชาย ข้าเองก็มี
ภารกิจของข้า” ถ่านไถรว่อหนานหัวเราะกล่าวด้วยบุคลิกที่ง่ายๆ
ว่า “พันล้านปีที่ผ่านมา คุณชายไม่เคยหยุดนิ่ง ไม่เคยหยุดอยู่กับที่
เพื่อใครคนใดคนหนึ่ง ข้าเองก็ไม่คิดจะเป็นสิ่งพันธุนาการสำหรับ

คุณชาย ข้าไม่ต้องการเพียงเพราะข้าทำให้คุณชายต้องหยุดการก้าวเดิน นี่ไม่ใช่คุณชายที่อยู่ในใจของข้า ไม่ใช่คุณชายที่หาญกล้าก้าวเดินไปยังข้างหน้าภายในใจของข้าคนนั้น!”

ถ่านไถรว่อหนานที่หัวเราะออกมาในเวลานี้ช่างดงามอะไรปานนั้น ช่างดึงดูดใจคนได้ขนาดนั้น ทำให้ผู้พบเห็นล้วนแล้วแต่ต้องหลงรักในตัวนาง และเคลิบเคลิ้มหลงใหลในตัวของนาง

“หากไม่เป็นเพราะในใจของเจ้ามีพันธนาการเช่นนั้นเอาไว้ ข้าจะต้องพาเจ้าไปจากที่นี่แน่นอน” หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาที่หนึ่งรู้สึกถึงความผิดหวังอย่างบอกไม่ถูก

แม้ว่าหลี่ซีเยจะกระหายต้องการให้ถ่านไถรว่อหนานมาอยู่ข้างกายของเขา แต่ว่า ในเมื่อในใจของนางมีเครื่องพันธนาการอยู่เขาก็จะไม่ฝืนบังคับนาง เช่นเดียวกับที่ถ่านไถรว่อหนานเองก็ไม่เคยร้องขอให้หลี่ซีเยหยุดก้าวเดินเพื่อนางอย่างนั้น เนื่องจากถ่านไถรว่อหนานเองก็ไม่คาดหวังให้หลี่ซีเยเพื่อนางแล้วละทิ้งสิ่งที่ได้ยื่นหยัดมาแล้วเป็นพันล้านปี

“หากไม่เป็นเพราะข้ามีสิ่งที่พันธนาการอยู่ในใจเช่นนี้ ข้าเองก็ยินดีติดตามคุณชายไปยังสุดหล้าฟ้าเขียว!” ถ่านไถรว่อหนานพูดออกมาพร้อมกับกุมมือของหลี่ซีเยเอาไว้

หลี่ซีเยเองก็อดที่จะกุมมือของนางเอาไว้และเผยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา

“เออละ คุณชาย พวกเราจะไม่พูดถึงเรื่องราวที่เศร้ายาดูรเหล่านี้” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ถ่านไถรว่อหนานยิ้มกล่าว

ว่า “คุณชายมิสึไปนั่งเล่นที่เกาะเงินหั่วของข้า นับแต่จากกันในครั้งนี้แล้ว คุณชายก็ไม่ได้กลับไปเหยียบเกาะเงินหั่วอีกเลย”

“ก็ดีเหมือนกัน” หลี่ซีย่รับปากทันที หัวเราะกล่าวว่า “เรื่องราวในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็จัดการจนเกือบจะเสร็จสิ้นแล้ว เหลือเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น แต่ว่า ข้ายังไม่รีบ เช่นนั้นแล้วไปที่เกาะเงินหั่วของเจ้าก่อนก็แล้วกัน พวกเจ้ากลับไปก่อน ข้าจะตามไป”

ถ่านไถรว่อหนานไม่ได้แสดงอาการอดอ้อนแบบสาวน้อย พาขุนพลไปหั่วและศิษย์ของเกาะเงินหั่วไปจากเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

“ฝ่าบาท ข้าน้อยมีเรื่องหนึ่งอยากทูลถาม” หลังจากออกจากเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ขุนพลไปหั่วอดอ้อนถามขึ้นมาไม่ได้

“ไปหั่ว พ่อของข้าเห็นเจ้าเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน ข้าเองก็เห็นเจ้าเหมือนดังญาติ มีเรื่องอะไรก็พูดออกมาได้ตรงๆ เลย”

ขุนพลไปหั่วทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง คิดเรียบเรียงคำพูดอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายจึงพูดขึ้นว่า “อภัยที่ข้าน้อยบังอาจ การกระทำของฝ่าบาทเกรงว่าจะไม่ค่อยเหมาะ ให้การสนับสนุนเผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่งอย่างเต็มที่ เกรงว่าจะล่วงเกินต่อเผ่าพันธมิตรเดียวกันอยู่ไม่น้อยทีเดียวเลย”

“แล้วเป็นอย่างไร” ถ่านไถรว่อหนานสายหัวเบาๆ และกล่าวว่า “การที่คนเราอยู่บนโลกใบนี้มีหรือที่จะไม่ไปล่วงเกินใครเข้า สวะของเผ่าปีศาจทะเลมีมากมายเหลือเกิน ไม่ได้รับรู้เลยว่าตัวเองกำลังอยู่ในยามคับขันอย่างไร”

“เรื่องนี้...” ขุนพลไปหว่าตลิ่งนิตหนึ่ง ทำท่าไตรตรงและกล่าวด้วยความระมัดระวังว่า “ฝ่าบาท การลวงเกินต่อเผ่าปีศาจทะเล ไม่ใช่ปัญหา แต่ว่า ฝ่าบาทคิดว่าการตั้งบัลลังก์ราชันอยู่เหนือบัลลังก์กษัตริย์ทั้งสามนั้น จะอย่างไรเสียก็ดูไม่เหมาะสม ฝ่าบาทเองก็คือเทพเจ้าแห่งทะเลเหมือนกัน...”

“ไปหว่า ข้าเข้าใจความหมายของเจ้า” ถานไทรวอหนานกล่าวตัดบทขุนพลไปหว่า ยิ้มกล่าวว่า “ความหมายของเจ้าคือเป็นการลบหลู่อำนาจบารมีของเทพเจ้าแห่งทะเล ความจริงแล้ว ไปหว่าต่อให้พ่อของข้ายังมีชีวิตอยู่ ท่านก็จะไม่คัดค้านเรื่องที่คุณชายเหลืออยู่เหนือบัลลังก์เทพเจ้าแห่งทะเล”

“เรื่องนี้...” ขุนพลไปหว่าถึงกับงุนงง กล่าวว่า “เรื่อง เรื่องนี้...” เวลาที่เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรออกมาดี

“ไปหว่าเจ้าไม่เข้าใจหรอกนะ” ถานไทรวอหนานสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “การกระทำของข้าเป็นการช่วยเหลือชีวิตบรรดาสวะเหล่านั้นเอาไว้ เจ้าคิดว่าอาศัยพวกสำนักแตรสังข์พวกนั้นสามารถสั่นคลอนต่อคุณชายเหลือได้จริงหรือ?” พวกสวะเหล่านั้นไม่รู้จักกาลเทศะ หากคุณชายเหลือโกรธขึ้นมาจริงๆ ละก็ นั่นแหละเป็นเรื่องที่น่ากลัวที่สุด เกรงว่าเมื่อถึงเวลานั้นแล้ว พลันที่เขาลงมือก็คือเลือดล้างเผ่าปีศาจทะเล ทำให้ทะเลปีศาจมังกรจะต้องกลายเป็นทะเลเลือดอยู่หลายปี...”

“...เมื่อถึงเวลานั้น หัวทั้งทะเลปีศาจมังกรจะต้องอดอยากหิวโหยเกลื่อนบ้านเกลื่อนเมืองไปหมด! ข้าออกหน้ายังทำให้คุณชายเหลือเห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าก่อน มิฉะนั้นละก็ จะต้องเกิด

การเช่นฆ่าครั้งใหญ่ขึ้นในแดนวิญญานสวรรค์อย่างแน่นอน พวกสำนักตรัสซังชี่ จู่จู่อะไรเหล่านั้นหลงเข้าใจว่าตัวเองนั้นปราศจากผู้ต่อกร ในสายตาของคุณชายหลี่แล้ว พวกเขายิ่งกว่าพวกมีชื่อเสียงจอมปลอมเสียอีก!

“มัน มันเป็นความจริงรึ?” เมื่อได้ยินคำพูดของถานไถรว่อหนานแล้ว ชุนพลไปหู่ถึงกับตะลึง กล่าวว่ “มัน มันเป็นไปได้หรือ?”

เช่นฆ่าล้างปีศาจทะเลแค่มือไขเป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายดาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเช่นฆ่าล้างแดนวิญญานสวรรค์จนสิ้น เว้นแต่เป็นราชันเซียน เกรงว่าคงมีอยู่ไม่กี่คนที่สามารถทำได้

“ไปหู่เจ้ายังไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของคุณชายหลี่ เรื่องนี้กล่าวสำหรับเขาแล้วมันจะไปยากเย็นอะไร” ถานไถรว่อหนานกล่าวเรียบเฉย

“อภัยที่ข้าน้อยโง่เขลา ฝ่าบาท คุณชายหลี่มีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันแน่?” ชุนพลไปหู่กล่าวว่า “ข้าน้อยด้อยปัญญาทำไม่ถึงไม่เคยได้ยินชื่อของคุณชายหลี่ในยุคก่อนหน้านี้?”

“ไปหู่ชื่อของคุณชายหลี่ไซ้ว่าใครก็สามารถกล่าวถึงได้” ถานไถรว่อหนานสายหน้าเบาๆ กล่าวว่ “หากยังก้าวไปไม่ถึงจุดๆ นั้น ไม่รู้จักคุณชายหลี่นับว่าเป็นเรื่องปรกติ ยิ่งไปกว่านั้น ต่อให้ผู้ที่รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของคุณชายหลี่ก็จะไม่ไปพูดถึงสิ่งต้องห้ามเฉกเช่นคุณชายหลี่นี้...”

“...คุณชายหลี่มีผลกระทบต่อเก้าแดนมายุคแล้วยุคเล่า ตั้งแต่ยุคไร้ซึ่งอารยธรรมถึงยุคบุกเบิกอารยธรรม ถึงยุคอเวจี สุดท้ายที่ยุคเหล่าราชัน มือขนาดใหญ่คู่นั้นของคุณชายหลี่ก็เหมือนตั้งเป็นผู้บงการที่อยู่ท่ามกลางความมืดของเก้าแดน คอยบงการสถานการณ์ในเก้าแดน” เมื่อเอ่ยถึงผลงานที่ยอดเยี่ยมของคุณชายแล้ว นางเองอดที่จะปรากฏประกายประหลาดออกมาจากนัยน์ตาของนาง

“มือขยายใหญ่ที่อยู่ท่ามกลางความมืด!” นาทีนี้ ชุนพลไปหวั้รับรู้ได้ถึงตำนานเรื่องหนึ่ง เขาถึงกับรู้สึกเสียวสันหลังวาบบกล่าวว่า “มือคู่นั้นในความมืดมืดที่อยู่ในตำนานรี? เรื่อง เรื่อง เรื่อง นี่ขณะใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทยังมีพระชนม์ชีพอยู่เคยเอ่ยถึงมาก่อน”

“ถูกต้อง คือเขานั้นแหละ” ถานไ้ไทรว่หนานพยักหน้า กล่าวว่า “เจ้าจำเอาไว้ก็แล้วกัน หากแม้วันหนึ่งข้าไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว เคาะเงินหวั้ก็สมควรให้การรับรองเขาอย่างเคารพนอบน้อม!”

เวลานี้ ชุนพลไปหวั้จึงได้รับรู้แล้วว่า ที่ตนเองเพชฌัญญอยู่คือผู้ใด เขาถึงกับสันเต็มภายในใจ เนื่องจากขณะเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหวั้ยังมีชีวิตอยู่ก็เคยพูดถึงเรื่องมือมืดที่อยู่เบื้องหลัง แม้แต่เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหวั้ผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นนี้ยังไม่ต้องการพูดถึงมากมาย เพียงบอกเล่าอย่างผิวเผินเท่านั้น

ลองนึกภาพดู เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหวั้คือใคร เป็นผู้ที่ได้รับความเคารพสูงสุดของเผ่าปีศาจทะเล ได้รับการยกย่องว่าเป็นบุคคลที่สามารถเทียบเคียงกับเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ สามารถ

ต่อสู้กับราชันเซียนหมิงเหรินด้วยผลออกมาเสมอกัน ซึ่งราชันเซียนหมิงเหรินคือผู้ที่อยู่ในฐานะเป็นผู้บุกเบิกยุคเหล่านักชองบองบองบอกได้ว่าเทพเจ้าแห่งทะเลเงินห่วยมีความแข็งแกร่งเช่นใดแล้ว!

แต่ทว่า แม้แต่ระดับเทพเจ้าแห่งทะเลเงินห่วยยังไม่ยอมแยมพรายความลับออกมาแม้แต่คำเดียว มีความหวาดหวั่นยิ่งนักทั้งหมดยอมสามารถจินตนาการได้ว่า มือมืดที่อยู่เบื้องหลังในตำนานมันมีความน่ากลัวเพียงใด

คุณพลไปห่วยมีความเข้าใจในมือมืดที่อยู่เบื้องหลังที่อยู่ในตำนานน้อยมาก ดังเช่นถ่านไถร่อหนานได้กล่าวเอาไว้ว่า หากยังก้าวไปไม่ถึงระดับนั้น จะไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของสิ่งนี้

ขณะเทพเจ้าแห่งทะเลเงินห่วยยังมีชีวิตอยู่ เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้อย่างผิวเผินเท่านั้น เพราะได้ฟังจากปากของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินห่วย ทำให้คุณพลไปห่วยรู้ว่า บนโลกใบนี้ราชันเซียนนั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกร แต่ทว่า ไม่แน่ว่าจะไปว่าราชันเซียนคือผู้ที่อยู่ในฐานะน่ากลัวที่สุด บนโลกใบนี้ ยังมีผู้ที่อยู่ในฐานะเก่าแก่โบราณยิ่งที่แม้แต่เทพเจ้าแห่งทะเลยังต้องหวาดหวั่นยิ่งนัก!

ตอนที่ 1474 จากลา

หลังจากที่พวกของถ่านไถรว่อหนานจากไปแล้ว หลี่ชีย่ได้ตามพวกซือหม่าวีเจี้ยนมา โดยมีซูหย่งหวงอยู่ด้วย

มองดูพวกซือหม่าวีเจี้ยนแล้ว หลี่ชีย่ได้เขียนจดหมายฉบับหนึ่งขึ้นมา จากนั้นกล่าวกับซือหม่าวีเจี้ยนว่า "สิ่งที่ควรจะเรียนเจ้าก็ได้เรียนรู้ไปแล้ว ด้านเคล็ดพิฆาตเทพข้าไม่มีอะไรจะถ่ายทอดให้เจ้าได้อีกแล้ว สิ่งที่เจ้าขาดไปคือความชำนาญและประสบการณ์ สิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยตัวเจ้าเองไปสั่งสม"

ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้ หลี่ชีย่หยุดนิดหนึ่ง ทอดถอนใจนิดหนึ่ง กล่าวว่า "ในอนาคตเจ้าสามารถก้าวเดินไปได้ไกลเท่าไรนั้น ขึ้นอยู่กับวาสนาของเจ้าเองแล้ว วิถีทางสายนี้เชื่อว่าบรรลุสัจธรรมไม่ได้ ไม่ได้หมายความว่าไม่สามารถบรรลุเป็นราชันเขียนได้ นักฆ่าไม่ได้หมายความว่าต้องหลบๆ ซ่อนๆ ไม่ได้หมายความว่าเป็พวกนอกกรีต..."

"...เคล็ดพิฆาตเทพที่เจ้าฝึกนั้น มันยังคงเป็นสัจธรรมที่น่าเกรงขาม มันยังสามารถมุ่งไปสู่วิถีทางแห่งการเป็นราชันเขียนได้ มันยังคงสามารถเปิดประตูที่ลึกล้ำพิสดารของสัจธรรมได้ ในอนาคตสามารถเปิดประตูบานนี้ได้หรือไม่ สามารถก้าวไปบนถนนที่ราบเรียบและกว้างใหญ่ได้หรือไม่ ยังคงต้องอาศัยตัวของเจ้าเอง ข้อนี้ไม่มีใครสามารถช่วยเจ้าได้"

ชื่อหมายวีเจียนที่เย็นเยือกพยักหน้าเงิบๆ จดจำทุกๆ คำพูดของหลี่ซิเยเอาไว้มัน

“การที่จะสำเร็จเป็นราชันเซียนหรือไม่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพรสวรรค์ เจ้าว่าสูงส่งขนาดไหน และก็ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับว่าศีลธรรมของเจ้านั้น สวยหรูเช่นใด จะได้เป็นราชันเซียนหรือไม่สุดท้ายยังต้องดูที่ตรงนี้” กล่าวพลาง หลี่ซิเยชี้ไปที่หัวใจของตน กล่าวว่า “ไม่เปลี่ยนความ ตั้งใจเดิม ทุกอย่างล้วนมีโอกาสเป็นไปได้”

คำพูดของหลี่ซิเยทำให้ชื่อหมายวีเจียนต้องทำความเข้าใจและ ซาบซึ้งกับมันอย่างละเอียด นับตั้งแต่นางพ่ายแพ้ให้กับเทพสวรรค์ เร่งศีลธรรมซึ่งเป็นศิษย์ผู้น้องของนางแล้ว นางได้ตัดขาดความคิด ที่จะเป็นราชันเซียนอีกต่อไป ยิ่งไปกว่านั้น กล่าวสำหรับนาง หลังจากที่ได้เป็นนักฆ่าคนหนึ่งแล้ว ยิ่งเป็นไปได้ที่จะได้เป็น ราชันเซียน จะอย่างไรเสีย การที่นักฆ่าคนหนึ่งจะกลายเป็นราชัน เซียน มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว

แต่ทว่า เวลานี้คำพูดของหลี่ซิเยทำให้นางต้องขบคิดถึงเรื่อง ที่เกิดขึ้นไปแล้วอย่างละเอียด ทันใดนั้น เหมือนได้เปิดประตูบาน ใหญ่ให้กับนางอย่างนั้น

“มาจากทางไหนก็ให้กลับไปทางนั้นเถอะ” หลี่ซิเยมอบ จดหมายที่ได้เขียนเสร็จแล้วให้กับชื่อหมายวีเจียน กล่าวว่า “นำ จดหมายฉบับนี้ไปมอบให้กับบรรพบุรุษของเจ้า บอกกับเขาว่าข้า ฝากถามสารทุกข์สุขดิบกับเขา”

ชื่อหมายวีเจียนเก็บจดหมายฉบับนั้นเอาไว้อย่างเงิบๆ นางไม่ รู้ว่าหลี่ซิเยมีความสัมพันธ์อะไรกับกองกำลังราตรีพิฆาตเทพของ

พวกเขา ตามหลักแล้ว การที่หลี่ชียเอ่เชี่ยวชาญเคล็ดพิฆาตเทพของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพพวกเขา เขาน่าจะเป็นคนของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพจึงจะถูก แต่ทว่า ไม่ว่าจะมองทางด้านใดก็ตาม หลี่ชียเอ่ก็ไม่เหมือนเป็นคนของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพพวกเขา

สุดท้าย หลี่ชียเอ่สะบัดมือมื้อมือต่อชื่อหม่ายวีเจี้ยน เบาๆ และกล่าวว่า “ไปเถอะ” ชื่อหม่ายวีเจี้ยนนั่งเงิบบอยู่พักหนึ่ง เวลานี้นางไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรออกมา ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับหลี่ชียเอ่ช่างพิเศษเหลือเกิน กระทั่งนางยังแยกไม่ออกว่าความสัมพันธ์ระหว่างนางกับหลี่ชียเอ่คืออะไร

เดิมทีหลี่ชียเอ่คือเป้าหมายที่นางต้องการลอบสังหาร เวลานี้กลับกลายเป็นคนที่แก้ไขข้อสงสัยและถ่ายทอดสัจธรรม แต่ทว่า เขาไม่ใช่ผู้อาวุโสของนาง และไม่ใช่ศิษย์ร่วมสำนัก ความสัมพันธ์ที่เป็นอยู่มันคลุมเครือเหลือเกิน

กล่าวสำหรับชื่อหม่ายวีเจี้ยนแล้ว หลี่ชียเอ่ไม่เพียงเป็นคนแปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้น ทั้งยังเคยเป็นเป้าหมายลอบสังหารของนางอีกด้วย แต่ทว่า ด้วยความสัมพันธ์ลักษณะเช่นนี้ หลี่ชียเอ่กลับตั้งใจสั่งสอนและถ่ายทอดให้กับนางจนหมดสิ้น อีกทั้งยังไม่ได้มุ่งหวังอะไรกับตัวนางอีกด้วย

เรื่องราวความสัมพันธ์เช่นนี้หากเกิดขึ้นกับคนอื่น พูดอย่างไรก็ไม่มีใครเชื่อ

“รักษาตัวด้วย” พันถ้อยคำหมื่นวลี ในที่สุดชื่อหม่ายวีเจี้ยนสามารถจับเอาमाणสานเข้าด้วยกันได้เพียงคำๆ เดียว นอกจากคำ

ว่า “รักษาตัวด้วย” แล้ว นางก็ไม่ว่าสมควรพูดอะไรออกมา สิ่งที่สามารถออกจากปากของนางได้คงมีเพียงคำว่า “รักษาตัวด้วย” เท่านั้น!

สุดท้าย ชื่อหม่ายวีเจียนพยับหน้ากับเย่เสี่ยวเสี่ยวเป็นการแสดงความขอบคุณ ท้ายสุดเห็นเงาแวบหนึ่ง หายตัวไปในฉับพลัน

หลังจากที่ชื่อหม่ายวีเจียนจากไปแล้ว หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวกับเย่เสี่ยวเสี่ยวว่า “นั่งหนู ที่เล่นบ๊ออะไรก็นับว่าบ๊อปอแล้ว สิ่งที่เราสมควรจะได้ก็ได้มาแล้ว ถึงเวลาที่เจ้าควรจะไปทีเกาะสุวรรณได้แล้ว”

“ใครบอกว่าข้าจะไปทีเกาะสุวรรณ” เย่เสี่ยวเสี่ยวทำตาตุ๋นหนึ่ง กล่าวหาว่า “ข้ายังไม่พอเลย รอให้ข้าเล่นจนเบื่อแล้วค่อยกลับไปทีเกาะสุวรรณก็ยังไม่สาย!”

นั่งหนูผู้นี้เรียกว่าเล่นเพลินจนลืมหลับบ้านแล้ว ขาดสมาธิคิดแต่จะเล่นโน่นนี่นั่นอยู่รำไป ไม่คิดจะกลับบ้านเอาเสียเลย

มีหรือที่หลี่ชีย่จะไม่เข้าใจจิตใจของนั่งหนูผู้นี้ เขาถึงกับหัวเราะสำหรัหน้าและกล่าวว่า “นั่งหนู สายเลือดของเจ้านับว่าเป็นสายเลือดที่ล้ำค่าที่สุดในโลก เจ้าสมควรจะทะนุถนอมมันให้ดี ถือเป็นโอกาสเวลานี้สายเลือดนี้ได้ฟื้นขึ้นมาแล้ว ควรจะไปทำความเข้าใจมันเสีย ควรไปบรรลุความลึกล้ำพิสดารของมันให้ดีอย่าเสียเวลาไป”

“เซอะ ข้าณะคืออัจฉริยะ แค่ตามอารมณ์ก็สามารถบรรลุถึงความลึกล้ำพิสดารของมันได้แล้ว” เย่เสี่ยวเสี่ยวทำท่าเห่าสะอ้าว

มองดูหลี่ชีย่ด้วยท่าที่ขึงขัง และกล่าวว่า "นี่ เจ้าคนอวดดี รีบเร่งไล่ให้ข้าจากไป หรือเจ้าคิดจะทำอะไร?"

ครั้นเย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับพิจารณาซูหย่งหวงที่อยู่ข้างกายหลี่ชีย่ หัวเราะและกล่าวว่า "อ้อ ข้าเข้าใจแล้ว หากข้ายังอยู่ที่นี้ก็จะเป็นการขัดขวางพวกเจ้าสองคนนะสิ ข้ารู้แล้วล่ะแหะ พวกเจ้าจะต้องมีความสัมพันธ์แบบนั้นแน่เลย" กล่าวพลางนางถึงกับหัวเราะออกมาอย่างมีเลศนัย

ซูหย่งหวงถึงกับหน้าแดงเมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวพูดออกมาเช่นนี้ แต่นางทำหน้าที่ขึงขังขึ้นมาทันที กล่าวว่า "เจ้าพูดเพื่ออะไร ข้าเป็นอาจารย์ของเขา"

"เซอะ..." เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยท่าที่เหยียดหยามว่า "ช่างเถอะ พวกเจ้ามองดูแล้วก็ไม่เหมือนเป็นศิษย์อาจารย์ อีกร้อยอย่าง เจ้าคนอวดดีเป็นคนอย่างไรข้ายังไม่เข้าใจเขารึ? ฮี เขาก็คือคนที่หลงตัวเองไม่เห็นใครอยู่ในสายตา ตามความเห็นของข้า ถ้าหากเจ้าคนอวดดีจะกินรวบเจ้าล่ะก็ รับรองว่ากินเสร็จเซ็ดเสร็จสะอาดหมดจดแน่นอน แหะ คนอย่างเจ้าคนอวดดีแล้ว อาจารย์แล้วไง เขาไม่ใช่ประเภทที่ยึดอยู่กับประเพณีอยู่แล้ว เขากล้าคิดก็กล้าทำ..."

หลี่ชีย่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรได้ เมื่อถูกเย่เสี่ยวเสี่ยวว่ากล่าวจนสุดจะทนได้ ถึงกับสายหัวยิ้มกล่าวว่า "เอาล่ะ นั่งหนู ออย่ามัวแต่ให้ร้ายข้าอยู่เลย"

"ฮี ใครว่าข้าให้ร้ายเจ้า" เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกกระหึ่มใจอยู่สามส่วน แต่ นัยน์ตาที่กรอกไปมาพลันบังเกิดความคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้อีก

หลี่ชียเอ่ที่มองดูท่าทางของนั่งหนูคนนี่แล้ว รู้ได้ทันทีว่านางคิดจะทำอะไรอีกแล้ว

เย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าไปคล่องแขนของหลี่ชียเอ่เอาไว้ทันที กล่าวด้วยท่าทีลำพองใจกับซูหย่งหวาง ว่า “ต่อให้เจ้าเป็นอาจารย์ของเจ้าคนอวดดีก็เปล่าประโยชน์ แหะ ข้าณะเป็นภรรยาของเจ้าคนอวดดี เป็นภรรยาตัวจริง และเป็นภรรยาถูกต้องตามกฎหมาย เป็นภรรยาหลวง แหะ ต่อไปนี้หากพวกเจ้าคิดจะส่งสายตาต่อกัน คิดจะทำอะไรลับๆ ยังคงต้องได้รับอนุญาตจากข้าเสียก่อน แหะ ถือโอกาสตอนนี้รีบเข้ามาประจบข้าเสียเร็วไว”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เจ้านั่งหนูบ้าท่าที่ดูจะลำพองใจยิ่งนัก กระทั่งแสดงท่าทีทำทายเป็นต่อซูหย่งหวาง

ซูหย่งหวางถึงกับเตือดดาลยิ่งนัก เมื่อถูกสาวน้อยอย่างเย่เสี่ยวเสี่ยว ยั่วเข้าถึงเพียงนี้ แต่นางก็จนปัญญาที่จะทำอะไรกับนั่งหนูบ้าคนนี้ได้ ยามที่นั่งหนูบ้านี้บ้าคลั่งขึ้นมา เรียกว่าจงใจทำที่เป็นอออดอ่อนโดยแท้

ด้วยความเตือดดาล ซูหย่งหวางถึงกับทำตาค้อนไปที่หลี่ชียเอ่เป็นการส่งสัญญาณตำหนิต่อหลี่ชียเอ่ เทียวเกาะเกาะไปทั่วจนได้นั่งหนูคนนี่มา ต่อไปนี้คงมีอะไรสนุกแล้วละ

“ว้าว ว้าว ว้าว พวกเจ้าอย่าทำยั๊กคิ้วหลิวตาต่อหน้าต่อตาข้า ทำเป็นข้าไม่มีตัวตนแล้วส่งสัญญาณต่อกันตรงนี้” เย่เสี่ยวเสี่ยว พลันจับพิรุฑของซูหย่งหวางเอาไว้ กล่าวยิ้มแต่ออกมา

ซูหย่งหวังทั้งอับอายทั้งเคืองเมื่อถูกเย่เสี่ยวเสี่ยวหยอกล้อเช่นนี้ แต่ก็จงด้วยเกล้า

“เออาละ นังหนู อย่าทำเป็นอออดอ่อนอยู่อีกเลย” หลี่ซีเย่ใช้นิ้วติดไปที่สันจมูกของนางอย่างเคืองๆ สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “ไม่ว่าเจ้าจะยินยอมหรือไม่ เจ้าก็ต้องกลับไปทีเกาะสุวรรณแต่โดยดี นี่เป็นจังหวะที่ดีถือโอกาสกักตุนเพื่อทำให้บรรลุ อีกทั้งหลังจากที่สายเลือดของเจ้าได้ฟื้นคืนขึ้นมาแล้ว การไปกักตุนฝึกฝนที่เกาะสุวรรณนั้น พกษากาจารย์ทั้งสองต้นที่เกาะสุวรรณสามารถช่วยเจ้าได้อีกแรง โอกาสที่ฟ้าประทานมาให้เช่นนี้ คนอื่นอยากจะได้ยังไม่ได้เลย”

“ข้ารู้” ถึงแม้เย่เสี่ยวเสี่ยวเองก็เข้าใจถึงความลึกลับที่ซ่อนอยู่ภายใน แต่ทว่า ยังคงไม่มีอารมณ์ กล่าวว่ “ฝึกไปฝึกมาทั้งวัน ไม่เห็นสนุกเลย”

“ถึงจะไม่สนุกเจ้าก็ต้องฝึกแต่โดยดี” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวว่า “มิฉะนั้นแล้วเท่ากับติดต่อสายเลือดที่อยู่ในตัวของเจ้า ไม่ถือโอกาสตอนนี้พยายามทำสักครั้ง สู้กับมันสักตั้ง อนาคตเจ้าอาจจะต้องสลดและอับแสง ต่อให้สายเลือดของเจ้าสุดยอดเพียงใดก็ตาม ก็ต้องกลับกลายเป็นธรรมดาไปในที่สุด สวรรค์ให้รางวัลกับความขยัน มันไม่เคยเหลียวแลพวกเกียจคร้าน”

“ข้ารู้แล้วน่า ทำเป็นจุกจิกจู้จี้เหมือนแม่ข้าอย่างนั้น” เย่เสี่ยวเสี่ยวพูดออกมาอย่างเคืองๆ นางที่ถือกำเนิดจากเผ่าพกษามีรีจะไม่เข้าใจถึงเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เพียงแต่นางอายุยังน้อย ยังติดนิสัยชอบเล่นอยู่

“ขยันฝึกฝนเข้าไปเถอะ” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “รอให้สายเลือดเจ้าสำเร็จชั้นสมบูรณ์เสียก่อน ไม่งั้นข้าอาจพาเจ้าไปยังสถานที่ที่น่าตื่นเต้นมากกว่า สถานที่ที่มหัศจรรย์ยิ่งกว่า แต่หากว่าเจ้าอ่อนเกินไป ข้าไม่อยากให้มีตัวถ่วง เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะอดพลาดโอกาสได้เปิดหูเปิดตาแล้วละ”

“ไปที่ไหน?” เป็นไปตามคาด เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ พลันสามารถสร้างความดึงดูดกับเย่เสี่ยวเสี่ยวทันที นางถามขึ้นด้วยความสนใจ

“รอให้เจ้ามีผลงานแล้วข้ายอมจะบอกเจ้าเอง” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวอย่างมีเลศนัย

“ฮึ ไม่บอกแล้วกันไปเถอะ ไม่เห็นอยากรู้เลย” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยท่าทีเหยียดหยาม แม้ว่าปากจะพูดเช่นนี้ แต่ในใจยังคงอยากจะลองดู

ถึงแม้เย่เสี่ยวเสี่ยว จะไม่เต็มใจยิ่ง แต่ท้ายที่สุดแล้วหลี่ชีย่ก็ส่งตัวนางกลับไปจนได้ จะอย่างไรเสีย กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้วนับว่าเขาได้ให้ความสำคัญกับเย่เสี่ยวเสี่ยวเป็นอันมาก อาศัยสายเลือดของนางแล้ว ในอนาคตจะต้องมีประโยชน์อย่างมาก เขาเองจึงไม่ต้องการให้เย่เสี่ยวเสี่ยว สูญเสียสายเลือดที่สุดยอดไปโดยเปล่าประโยชน์

“เจ้าก็ได้แต่อาศัยลูกไม้ต้นๆ พวกนี้หลอกลวงหญิงสาวที่โง่เขลาเหล่านั้น” หลังจากที่ย่เสี่ยวเสี่ยว จากไปแล้ว ชูหย่งหวงมองค้อนหลี่ชีย่ และกล่าวอย่างเคืองๆ ออกมา

“ทำไมคำพูดนี้ข้าฟังแล้วเหมือนได้กลิ่นหึ่งหวงอะไรอย่างนั้นนะ?” หลี่ซีย่ถึงกับหัวเราะและกล่าวอย่างเอ้อระเหยออกมา

ซูหย่งหวงถึงกับหน้าแดงเมื่อหลี่ซีย่พูดเช่นนี้ออกมา ถลึงตามองหลี่ซีย่ด้วยความเดือดดาล กล่าวว่า “หลงตัวเองให้มันน้อยๆหน่อย!”

หลี่ซีย่ถึงกับหัวเราะแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรมากกว่านี้ เพียงพูดออกมาเรียบเฉยว่า “ไปเถอะ พวกเราไปเที่ยวที่เกาะเงินหูกัน ที่นั่นนับว่าเป็นสถานที่ที่ดีแห่งหนึ่ง มีสิ่งปาฏิหาริย์นับไม่ถ้วน”

ซูหย่งหวงก็ไม่ได้พูดอะไรมาก เพียงแต่ ภายในใจเหมือนอ้ำว้างหวอยเหงาเล็กน้อย มีความรู้สึกที่บอกไม่ถูกคอยวนเวียนอยู่ภายในใจไม่สามารถฉายหายไป

การประชุมหมื่นเผ่าพันธมิตรต้องเลิกกันไปโดยปริยาย ทำให้เกิดเป็นคลื่นกระเพื่อมไปทั่วทั้งเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ก่อนการประชุมหมื่นเผ่าพันธมิตร ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าการประชุมหมื่นเผ่าพันธมิตรในครั้งนี้จะปิดฉากลงเช่นนี้

เดิมทีตัวเอกของการประชุมหมื่นเผ่าพันธมิตรคือเมิ่งเจิ้นเทียน จักรพรรดิหอยสังข์ องค์ชายแห่งความชั่วร้าย แต่พวกเขาต้องออกจากสถานที่ประชุมอย่างหงอยเหงาเศร้าซึม เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ทำให้ผู้เข้าร่วมการประชุมหมื่นเผ่าพันธมิตรต้องสะเทือนหัวนไหว

ในเวลานี้ เกิดการวิพากวิจารณ์ต่างๆ นานาในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ตัวเอกที่มีการวิพากวิจารณ์ถึงย่อมไม่พ้นหลี่ซีย่ สิ่งที่

เหนือความคาดคิดของผู้คนก็คือ ทั้งเทพธิดาเงินหูกและเทพธิดาเก็บจันทรากลับหันไปให้การสนับสนุนต่อหลี่ซีเยที่เป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์ เป็นเรื่องที่ไม่อยากเชื่อจริงๆ หากไม่เป็นเพราะมีผู้คนจำนวนมากที่เข้าร่วมการประชุมหมื่นเผ่าพันธมิตรด้วยตนเอง ยังนึกว่านี่เป็นข่าวเท็จ

เทพธิดาเงินหูกคือเผ่าปีศาจทะเล ทั้งยังเป็นบุตรเทพเจ้าแห่งทะเล เทพธิดาเก็บจันทรานั้นไม่ต้องกล่าวมากความ นางมีชาติกำเนิดเป็นเผ่าวิญญาณเทพ กล่าวได้ว่า ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ตาม โอกาสที่พวกนางทั้งสองคนจะไปให้การสนับสนุนเผ่าพันธมิตรมนุษย์ คนหนึ่งนั้นน่าจะมีน้อยมาก เพราะว่าจะอย่างไรเสีย ฐานะของเผ่าพันธมิตรมนุษย์ในแดนวิญญาณสวรรค์นั้นเรียกว่ามีหรือไม่มีก็ได้

แต่ว่า เทพธิดาเงินหูกไม่สนับสนุนโอรสสวรรค์ปกสมุทรร ขณะที่เทพธิดาเก็บจันทราก็ไม่ให้การสนับสนุนต่อเมิ่งเจิ้นเทียนที่มีชาติกำเนิดจากเผ่าวิญญาณเทพเช่นกัน พวกนางต่างหันไปให้การสนับสนุนต่อหลี่ซีเยที่มีชาติกำเนิดจากเผ่าพันธมิตรมนุษย์!

ก่อนการจัดการประชุมหมื่นเผ่าพันธมิตรขึ้น ผู้คนจำนวนมากต่างคาดเดากันว่า เทพธิดาเก็บจันทรานี้ในฐานะที่มีชาติกำเนิดมาจากเผ่าวิญญาณเทพเหมือนกัน ต่อให้ไม่ให้การสนับสนุนเมิ่งเจิ้นเทียน เกรงว่าคงไม่ไปสนับสนุนหลี่ซีเยที่เป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์

แต่ทว่า ผลที่ออกมากลับอยู่เหนือความคาดคิดของทุกคน!

ตอนที่ 1475 เกาะเงินหู่

“ชาตินี้ หลี่ชียเอ่จะต้องเป็นราชันเซียนแน่นอนอย่างนั้นรี?” ในเวลานี้ แม้แต่เผ่าวิญญาณเทพเองก็รู้สึกหวั่นไหว ถึงกับต้องถามคำถามกับตัวเองเช่นนี้

ก่อนหน้านี้ ผู้คนจำนวนมากหาอะไรที่มองไปที่เมืองเงินเทียน ผู้คนจำนวนมากมองว่า ต่อให้ทั้งเก้าแดนเชื่อมถึงกันแล้ว เมืองเงินเทียนก็ยังคงมีโอกาสที่สูงมากในการเป็นราชันเซียน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขามีประสบการณ์ในการแย่งชิงชะตาฟ้ามาก่อน อีกทั้ง กำลังความสามารถของตัวเขาก็ไม่มีที่ติ

ยิ่งไปกว่านั้น หากถึงวันที่จะต้องต่อสู้กันเป็นครั้งสุดท้ายในการแย่งชิงชะตาฟ้า นั้น เก่งว่าเผ่าวิญญาณเทพทั้งหมดในแดนวิญญาณสวรรค์ก็ต้องให้การสนับสนุนต่อเมืองเงินเทียน กระทั่งเผ่าปีศาจทะเล เผ่าพฤกษาก็ต้องยืนอยู่ข้างเดียวกันกับเมืองเงินเทียน

จะอย่างไรเสีย ผ่านการสั่งสมมาจากยุคก่อนหน้านี้ ทำให้เมืองเงินเทียนมีทรัพยากรและเส้นสายในแดนวิญญาณสวรรค์ที่เข้มแข็งมาก หากเขาออกมาประกาศว่าจะเข้าแย่งชิงชะตาฟ้ามาครอบครองล่ะก็ เก่งว่าคงมียอดฝีมือรุ่นอาวุโสในแดนวิญญาณสวรรค์จำนวนมากยินดีติดตามเขา ซึ่งในจำนวนนั้นมีระดับอ่องเทพและจักรพรรดิเทพอยู่ไม่น้อยทีเดียว!

ในขณะที่เมิ่งเจิ้นเทียนปรากฏตัวออกมาว่าจะแย่งชิงชะตาฟ้า นั้น ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่มั่นใจในตัวเขา กระทั่งบางคน มั่นใจว่าราชันเซียนในชาตินี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเมิ่งเจิ้น เทียน

แต่แล้ว กลับปรากฏหลี่ชียเอ่ไหล่ออกมากลางคัน หลี่ชียเอ่ก้าว ไปข้างหน้าเปี่ยมด้วยปณิธานการต่อสู้ เรียกได้ว่าเจอะเจอเทพ สंहารเทพ พบเห็นมารเช่นฆ่ามาร ภายในระยะเวลาอันสั้น ชื่อเสียงของเขาถึงกับกลบชื่อเสียงของเมิ่งเจิ้นเทียนไปได้อย่าง สิ้นเชิง โดยเฉพาะหลังผ่านการประชุมหมื่นเผ่าพันธมิตรแล้ว ได้รับการ สนับสนุนจากเทพธิดาเก็บจันทรธา และเทพธิดาเงินหว่าด้วยแล้ว ยิ่ง ทำให้หลี่ชียเอ่ส่งประกายเจิดจ้ายิ่งขึ้นไปอีก

ภายใต้ประกายเจิดจรัสเช่นนี้ ทำให้เมิ่งเจิ้นเทียนถึงกับสลด และอับแสงไป แม้แต่บรรดาเผ่าวิญญูณเทพบางส่วนที่มั่นใจในตัว ของเมิ่งเจิ้นเทียนตลอดมาก็เริ่มมีใจหวนไหวแล้ว

“ดูท่าทั้งเทพธิดาเก็บจันทรธา และเทพธิดาเงินหว่าล้วนแล้วแต่ มั่นใจในตัวของหลี่ชียเอ่” หัวหน้าเผ่าวิญญูณเทพเผ่าหนึ่งถึงกับ พุดว่า “การที่มีเทพธิดาเก็บจันทรธา กับเทพธิดาเงินหว่าคอย คุ่มครองให้กับหลี่ชียเอ่ ย่อมบ่งบอกว่าหลังจากนี้หากคิดจะทำให้หลี่ ชียเอ่ต้องสิ้นคลอนคงยากขึ้นกว่าเดิมอีก”

ทุกคนต่างรู้ดีว่า ก่อนถือกำเนิดขึ้นมาของราชันเซียนนั้น สาย สำนักราชันเซียนจำนวนมากต่างก็มีการเดิมพันเลือกข้าง หาก เลือกข้างได้ถูกต้อง ย่อมแลกมาซึ่งความมั่งมีศรีสุขไปทั้งชาติ หาก

เลือกข้างผิด ไม่นั่นก้อาจจะต้องตกต่ำลงในชาตินี้ กระทั่งอ้อาจจะ ถูกทำลายสำนักก็เป็นได้

ในฐานะที่เป็นสำนักเจ้าลัทธิ พวกเขาล้วนแล้วแต่มีการ พิจารณาไตร่ตรอง เพื่อตัดสินใจว่าจะไปให้การสนับสนุนหรือไม่ กับผู้ที่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียน ก่อนราชันเซียนจะถือกำเนิด ขึ้นมา เพราะว่าอะไรก็ตาม บุคคลผู้นั้นต้องการได้รับการ สนับสนุนจากผู้อื่นก็ต่อเมื่อก่อนที่เขาจะได้เป็นราชันเซียน เท่านั้น

ถ้าหากเขาก้าวไปถึงตำแหน่งราชันเซียนแล้วค่อยคิดไป ประจบเขา เกรงว่าเมื่อถึงเวลานั้นคิดจะประจบก็คงทำไม่ได้แล้ว

ดังนั้น หลังจากการประชุมหมื่นเผ่าพันธุ์ผ่านไปแล้ว สาย สำนักราชันเซียนจำนวนมากในแดนวิญญานสวรรค์ สำนักของ ปริญญาพยาบาลต่างรู้สึกลังเลและหวั่นไหวขึ้นมา สำนักต่างๆ จำนวนมากไม่รู้ว่าตัวเองควรถือหางฝ่ายไหนดีระหว่างหลี่ซีเย่ กับเมิ่งเจิ้นเทียน

หากเป็นช่วงก่อนหน้านั้น สำนักต่างๆ เกือบทั้งหมดก็ต้องวาง เดิมพันเอาไว้บนตัวของเมิ่งเจิ้นเทียนอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็เผ่า วิญญานเทพ หรือเผ่าปีศาจทะเล และหรือเผ่าพฤษกา!

จะอย่างไรเสีย เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์อ่อนแอ ต่อให้หลี่ซีเย่มีพรสวรรค์ที่สูงเด่นเพียงใดก็ตาม แต่ทุกคนก็ยังมอง ว่าโอกาสนั้นน้อยมาก

แต่ว่า เวลาในทุกอย่างได้แปรเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว หลี่ซีเย่ได้ผงาดขึ้นมาด้วยท่าทีที่น่ากลัวมาก กระทั่งชื่อเสียงนั้น

แข่งหน้าเม็งเงินเทียนไปแล้ว เวลานี้ยังได้รับการสนับสนุนจาก เทพธิดาเก็บจันทรา ละเทพธิดาเงินหว่า ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปทันที

ดังนั้น ในเวลานี้จึงมีสำนักบางส่วนที่เคยให้การสนับสนุนเม็งเงินเทียนต่างพิจารณาว่าควรจะถือหางข้างฝ่ายของหลี่ชีย่ดีหรือไม่

“เรื่องนี้ก็ยังไม่แน่เสมอไป!” ฝ่ายที่สนับสนุนเม็งเงินเทียนอย่างเหนียวแน่นบางส่วนยังคงเชื่อว่าเม็งเงินเทียนมีสิทธิ์พลิกกลับที่สูงมาก กษัตริย์ของเผ่าวิญญานเทพยังคงมั่นคงสนับสนุนต่อเม็งเงินเทียนไม่เปลี่ยนแปลง กระทั่งไปหว่านล้อมสำนักบางแห่งที่กำลังอยู่ระหว่างลังเลไม่ตัดสินใจ

“แม้ว่าหลี่ชีย่จะมีเทพธิดาเก็บจันทรา และเทพธิดาเงินหว่าคอยคุ้มครอง แต่ทว่า ดินแดนของแดนวิญญานสวรรค์กว้างใหญ่ไพศาลเพียงใด และเผ่าพันธุ์ทั้งสามก็มีความแข็งแกร่งเช่นใด ในแดนวิญญานสวรรค์ใช่ว่ามีเพียงเทพธิดาเก็บจันทรา และเทพธิดาเงินหว่าเท่านั้นที่แข็งแกร่งที่สุด ยังคงมีผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ยังไม่ได้ปรากฏตัวออกมา ข้าได้รับข่าวที่น่าเชื่อถือว่า เวลานี้มีผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ยินดีกลับคืนสู่ยุทธภพเพื่อไปทำหน้าที่คุ้มครองให้กับเม็งเงินเทียนแล้ว...”

บรรดาสำนักที่มั่นคงแน่วแน่กับเม็งเงินเทียนได้อาศัยคำพูดเช่นนี้ไปหว่านล้อมเหล่าสำนักที่ยังลังเลใจเหล่านั้น

บรรดาสำนักต่างๆ ที่ยังไม่ตัดสินใจถึงกับใจเต้นตุ้มตาม เมื่อได้ยินว่าจะมีผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนปรากฏตัวออกมาทำหน้าที่คุ้มครองให้กับเมิ่งเจิ้นเทียน จะอย่างไรเสีย หากว่าเมิ่งเจิ้นเทียนมีผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้มาเป็นผู้คุ้มครอง ย่อมเป็นการยกระดับโอกาสในการได้ครอบครองชะตาฟ้าให้กับเมิ่งเจิ้นเทียนขึ้นมาอย่างไม่ต้องสงสัย

อย่างไรก็ตาม ในวันเดียวกันนี้ทุกคนก็ได้ข่าวว่า ทั้งเทพธิดาเก็บจันทรธา และเทพธิดาเงินหว่าต่างเดินทางออกจากเส้นลือโจวไปแล้ว หลายคนรู้สึกโล่งอกเมื่อได้ยินข่าวๆ นี้

โดยเฉพาะผู้ที่มีแผนร้ายต่อหลี่ชีย่แล้ว การไปจากเส้นลือโจวของเทพธิดาเงินหว่า และเทพธิดาเก็บจันทรธา เรียกได้ว่าเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนัก

เกาะเงินหว่านับเป็นเกาะที่มีความลึกลับมากเกาะหนึ่ง ไปมาอย่างไรร่องรอย ผู้คนจำนวนมากได้กล่าวเอาไว้ว่า เกาะเงินหว่าสามารถปรากฏตัวขึ้นทุกที่ของแดนวิญญานสวรรค์ มันสามารถท่องไปทั่วทุกแห่งของแดนวิญญานสวรรค์

สำหรับสาเหตุที่ว่าเพราะเหตุใดเกาะเงินหว่าจึงสามารถปรากฏตัวขึ้นทุกที่ของแดนวิญญานสวรรค์นั้นไม่มีใครทราบ บ้างบอกว่าใต้เกาะเงินหว่ามีเต้ายักษ์ศักดิ์สิทธิ์ตัวหนึ่งคอยแบกเกาะทั้งเกาะเอาไว้

บางคนเดาว่า การที่เกาะเงินหว่าสามารถเคลื่อนที่ไปทั่วทุกหนทุกแห่งในแดนวิญญานสวรรค์เป็นเพราะเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่า

ได้ทำการหลอมกลั่นให้เกาะเงินหั่วทั้งเกาะกลายเป็นพื้นที่บรรพชนที่สามารถเคลื่อนที่ได้...

ไม่ว่าบุคคลภายนอกจะคาดเดาอย่างไรก็ตาม แต่ทว่า มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถมองเห็นหน้าตาของเกาะเงินหั่วทั้งหมด ผู้ที่สามารถได้รับเชิญให้ขึ้นไปบนเกาะเงินหั่วได้นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ยอดเยี่ยมมากของแดนวิญญานสวรรค์ทั้งสิ้น

ทิวทัศน์บนเกาะเงินหั่วนั้นดึงดูดใจผู้คนเป็นยิ่งนัก มีภูเขารูปร่างประหลาดมากมายและสูงชันอันตรายยิ่ง มีทั้งน้ำพุและน้ำคตก มีสัตว์ปีกสัตว์ปีกมงคล สถานที่แห่งนี้ไม่เพียงเงียบสงบยังปลอดภัยอีกด้วย

หลี่ซีเย และถ่านไถรว่อหนานนั่งอยู่บนยอดขาริมหน้าผา สายลมเย็นๆ ที่พัดมาแผ่วเบา ทั้งสองคนห้อยขาและแกว่งเท้าเบาๆ

ถ่านไถรว่อหนานอิงแอบอยู่บนไหล่ของหลี่ซีเย มองดูทัศนียภาพทั้งหมดของเกาะเงินหั่วจากเบื้องบนลงไป ทั้งสองคนไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลย เสพสุขอยู่กับความเงียบสงบที่หาได้ยากยิ่ง เสพสุขอยู่กับเวลาว่างที่สบายๆ ซึ่งหาได้ยากนัก

“พันปีหมื่นปีอันยาวนาน ภูเขาแลแม่น้ำยังคงเหมือนเดิม คนและเรื่องราวต่างๆ ล้วนแตกต่างกัน” หลี่ซีเยที่มองจากเบื้องบนลงเบื้องล่างของเกาะเงินหั่วแล้ว อดที่จะกล่าวออกมาด้วยความหดหู่

“นั่นสิ ถ้าหากท่านพ่อยังอยู่ก็ดีหรอกนะ” หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ถ่านไถรว่อหนานอดทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่ “ท่านจากไปแล้ว แต่ข้ากลับไม่สามารถดูใจส่งท่าน”

“เขาต้องการให้เจ้าไปจากที่นี่ไปยังไกลยิ่งดี” หลีซียะกล่าว
“เขาไม่ต้องการให้เจ้ากลับมา แม้ว่าเจ้าจะไม่ได้อยู่ดูใจ แต่ทว่า
หากรู้ว่าเจ้าสามารถก้าวไปได้ไกลมากๆ ละก็ เขาก็คงสบายใจมาก
แล้ว”

เขาที่เคยอยู่ในฐานะอิ๊กาหมิพมาก่อน ย่อมรู้ว่าครั้งนั้นเทพเจ้า
แห่งทะเลเงินหว่าคิดอย่างไร เขาผู้ซึ่งอยู่ในฐานะได้รับการยกย่องว่า
สามารถเคียงบ่าเคียงไหล่กับเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อได้ เขามี
แนวความคิดที่กว้างไกล

ถึงแม้ว่าในฐานะที่เป็นลูกหลานของเผ่าปีศาจทะเล เทพเจ้า
แห่งทะเลเงินหว่าย่อมรู้ถึงภารกิจที่มีต่อเผ่าปีศาจทะเล แต่ทว่า
เสียดาย เรื่องของความรักความหวังโยที่มีต่อบุตร แม้แต่เทพเจ้า
แห่งทะเลเงินหว่าก็ไม่เว้น

ในฐานะบิดา เขาไม่ต้องการให้ลูกสาวของตนต้องไปเผชิญกับ
ภารกิจเช่นนี้ เขามีฐานะเป็นเทพเจ้าแห่งทะเล เขาเข้าใจเป็นอย่างดี
ว่า หากเมื่อใดที่ลูกสาวของตนได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว จะต้อง
เผชิญกับภารกิจเช่นใด!

ด้วยเหตุนี้เอง เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าจึงไม่เสียดายที่จะทุ่มเท
ทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อตัดขาดสายเลือดความเป็นปีศาจทะเลของลูก
สาวตน กระทั่งได้จ่ายค่าตอบแทนที่สูงลิบล็วเชียวอิ๊กาหมิพในฐานะ
อาจารย์ที่ปรึกษาราชันเซียนมาเป็นผู้ดำเนินการตัดขาดสายเลือด
ของลูกสาวตน

ในฐานะที่เป็นบิดา เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าคาดหวังให้ลูกสาว
ของตนสามารถไปให้ไกลจากที่ตรงนี้ ห้วงฟ้าสูงสุดแต่วิหคจะโผ

บิน ทะเลกว้างไกลสุดแต่מצฉาจะแหวกว่าย แต่ไม่ใช่ถูก
พันธนาการเอาไว้ในแดนวิญญานสวรรค์

ในฐานะที่เป็นลูกสาว ถานไทรว่อหนานย่อมรู้ถึงความต้งอก
ต้งใจอย่างยิ่งของผู้เป็นบิดา และนางก็รู้ว่าสิ่งที่บิดาตนทำลงไปนั้น
ทำเพื่ออะไร

แต่ทว่า หลังจากที่อ้อมโลกมาหนึ่งรอบ ในที่สุด ถานไทรว่อ
หนานยังคงกลับมาที่แดนวิญญานสวรรค์อีกครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งที่บิดา
ของนางไม่ต้องการเห็นมากที่สุด

หลังจากที่ถานไทรว่อหนานกลับมายังแดนวิญญานสวรรค์
แล้ว นางไม่ได้มาเพื่อเผชิญหน้ากับภารกิจของตน แต่เพื่อฝัน
แผ่นดินฝันนี้ เหมือนดั่งที่นางได้กล่าวเอาไว้ว่า นางมีความรักอย่าง
ลึกซึ้งต่อแผ่นดินฝันนี้!

“ข้ารู้...” หลังจากผ่านไปนาน นานมากๆ ถานไทรว่อหนาน
ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ในระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่
ข้ายังต้องการพบเห็นท่านอีกสักครั้ง”

“เรื่องนี้ใช้ว่าจะเป็นไปได้” หลี่ชียเอ๋อขึ้นมาซ่าๆ ว่า “แม้จะ
กล่าวว่า ผู้คนต่างบอกว่าเทพเจ้าแห่งทะเลได้ตายไปแล้ว ไม่ได้อยู่
บนโลกใบนี้อีกแล้ว แต่ทว่า บางสิ่งบางอย่างมันไม่เคยตาย
ตลอดไป มันดำรงคงอยู่เสมอ เหมือนดั่งสายเลือดอย่างนั้น สืบทอด
ต่อไปไม่ขาดสาย ต่อให้ตายไปรุ่นต่อรุ่น มันก็ยังคงสืบทอดต่อไป”

ถานไทรว่อหนานพยักหน้าเงิบๆ กับคำพูดเช่นนี้ นางย่อมรู้
ว่าคำพูดของหลี่ชียเอ๋อหมายถึงสิ่งใด

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ถานไทรวอหนานได้เอ่ยออกมาเบาๆ ว่า “รอให้ชะตาฟ้าเกิดขึ้น คุณชายก็จะลุกขึ้นไปข้างบนอย่างนั้นรี?”

“ไม่หรอก ข้าไม่ได้ต้องการเพียงชะตาฟ้าเท่านั้น” หลี่ชีย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ชาตินี้สำหรับข้าแล้ว เป็นชาติที่ไม่สามารถหันหลังกลับได้อีกแล้ว ต้องเดินหน้าต่อไปเรื่อยๆ ไม่ก็คือข้าตายหรือไม่ก็คือต้อนรับการมาถึงของศักราชใหม่! คิดจะเป็นฝ่ายชนะในการต่อสู้ในครั้งสุดท้ายเรื่องไม่ได้ง่ายดายอย่างนั้น”

กล่าวสำหรับนางแล้ว นางไม่เคยห้ามการก้าวเดินของหลี่ชีย่เลย นางไม่หวังให้หลี่ชีย่หยุดการก้าวเดิน เหมือนดั่งการยืนหยัดมาแล้วเป็นพันล้านปี เข้ากล้าที่จะก้าวเดินไปข้างหน้า ไม่มีเสียใจ ไม่มีถอย และไม่หยุดนิ่ง!

“รอให้สมบูรณ์เต็มที่!” หลี่ชีย่กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ข้าต้องการโอกาสที่สมบูรณ์ ต้องการชะตาฟ้าที่สมบูรณ์ ต้องการการสั่งสมที่สมบูรณ์ มิฉะนั้นล่ะก็ ไม่ว่าจะแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม เกรงว่าคงมีแต่ตายสถานเดียว!”

“ข้าเชื่อว่าคุณชายต้องรอได้แน่” ถานไทรวอหนานกล่าวว่า น้ำเสียงแผ่วเบาว่า “คุณชายได้วางแผนมายุคสมัยแล้วยุคสมัยเล่าไม่ต้องห่วงเรื่องเวลาแค่นั้น”

“แน่นอน ต้องได้แน่นอน” หลี่ชีย่พยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เส้นทางสายนี้มีผู้คนต้องตายแล้วมากมายเหลือเกิน ภูเขาด้วย ไครงกระดูกมากมายเหลือเกิน บรรดาราชันและเหล่าเทพ แล้วมีผู้

ที่ปราศจากผู้ต่อกรจำนวนเท่าไร ต้องกลายเป็นโครงกระดูกแต่ละโครงไปในที่สุด

“ไม่แน่นัก ข้าอาจสามารถรอจนกว่าคุณชายมีชัยชนะแล้วกลับมา” ถานไถรว่อหนานถึงกับกุมมือของหลี่ซีเยเอาไว้แน่น นิ้วมือทั้งห้าประสานเข้าด้วยกันกับนิ้วมือของหลี่ซีเย

“ถ้าหากข้าได้รับชัยชนะกลับมา ยุคนี้อาจจะคล้ายดั่งดอกไม้ไฟที่เจิดจ้าอย่างนั้น!” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะและเอ่ยขึ้นมา

การที่พวกเขาพูดคุยกันกระหนุงกระหนิงเช่นนี้ คนที่ไม่ทราบเรื่องยังเข้าใจว่าที่พวกเขาทั้งสองคุยกันคือคำพูดที่หวานซึ้ง จะมีใครคิดว่าสิ่งที่พวกเขาคุยกันคือเรื่องราวที่สะเทือนฟ้าดิน!

ตอนที่ 1476 หย่าสังสารวัฏเก่าใบ

หลังการประชุมหมิ่นเผ่าพันธุ์แล้ว เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยังคงคึกคักมาก ผู้บำเพ็ญตนล้วนแล้วแต่ไม่ได้จากไป เหตุผลง่ายมาก เนื่องจากพวกของเมิ่งเจิ้นเทียนก็ไม่ได้ไปจาก พวกเขายังคงรั้งอยู่ที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

อย่างไรก็ตาม พวกของเมิ่งเจิ้นเทียนไม่เพียงรั้งอยู่ที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น กระทั่งเดินทางลึกเข้าไปภายในมากกว่านั้น ไม่มีใครรู้ว่าพวกของเมิ่งเจิ้นเทียน เข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้นเพื่ออะไร แต่ว่า ผู้คนจำนวนมากคาดเดาว่า การที่พวกของเมิ่งเจิ้นเทียน เข้าไปยังส่วนที่ลึกกว่านี้ของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ก็เพื่อต้องการค้นหาสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะที่อยู่ในตำนาน

แม้ว่าไม่เคยมีใครได้พบเห็นสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะมาก่อน อีกทั้งผู้คนจำนวนมากก็มีท่าทีที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกับเรื่องสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะที่อยู่ในตำนาน อย่างไรก็ตาม เมิ่งเจิ้นเทียน องค์กรชายแห่งความชั่วร้าย จักรพรรดิหอยสังข์ กระทั่งจักรพรรดิคู่ต่างไม่ได้ไปจากและทำการสำรวจเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อยู่ กระทั่งให้องค์กรชายแห่งความชั่วร้ายซึ่งเป็นผู้ที่มีความคุ้นเคยกับเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มากที่สุดเป็นผู้นำทาง ดังนั้น ทำให้ทุกคนเชื่อว่าเป็นความจริงที่พวกของเมิ่งเจิ้นเทียนนั้นมาเพื่อสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะที่อยู่ในตำนาน

จากการที่มีการคาดเดาเช่นนี้เอง ทำให้ผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากต่างร้องอยู่ที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ แม้ว่ากระทั่งเวลานี้ยังไม่มีใครได้พบเห็นสมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะที่อยู่ในตำนาน แต่ทุกคนต่างไม่ยอมแพ้กับเรื่องของสมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะดังกล่าว

ในเวลานี้ มีผู้บ่าเพ็ญตน ที่เข้าสำรวจเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม และมียอดฝีมือผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยที่เดินตามหลังพวกของเมิ่งเจิ้นเทียนอยู่ห่างๆ

ถ้าหากจะกล่าวว่ ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีสมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะที่อยู่ในตำนานจริง พวกขององค์ชายแห่งความชั่วร้ายที่ร่วมมือกันย่อมมีโอกาสได้สมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะที่อยู่ในตำนานมากกว่าใคร ซึ่งไม่เพียงเพราะพวกเขาเองที่มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ บนโลกนี้เกรงว่าคงไม่มีใครรู้จักเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มากไปกว่าองค์ชายแห่งความชั่วร้ายอีกแล้ว

หากจะกล่าวว่ ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีสมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะละก็ การที่จะหามันให้พบนั้น เกรงว่าคงเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากองค์ชายแห่งความชั่วร้ายที่คุ้นเคยเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างดีแล้ว

ดังนั้น การที่พวกยอดฝีมือผู้บ่าเพ็ญตน เหล่านี้เอาแต่เดินตามกันพวกของเมิ่งเจิ้นเทียนห่างๆ ด้านหลัง ต่อให้ไม่สามารถได้สมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะ แต่อาจจะได้เศษเล็กเศษน้อยบ้างก็นับว่าเป็นทางเลือกที่ไม่เลวเสียทีเดียว

การที่พวกขององค์ชายแห่งความชั่วร้าย และเมิ่งเจิ้นเทียน รวมมือกันเข้าทำการสำรวจเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ย่อมเป็นการตอกย้ำให้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากมั่นใจว่าภายในเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์มีสมุนไพรรเซียนอายุวัฒนะชั้นอยู่ในนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนับไม่ถ้วนจึงได้ทำการสำรวจและค้นหาเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ กระทั่งมีการค้นหาทุกตารางนิ้ว ทำให้เทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์เป็นที่คึกคักมาก

“แว้งค์...” เสียงหนึ่งดังขึ้น คำคินนี่เอง ขณะที่ทุกคนกำลังลุ่มลุ่มค้นหาอยู่ในเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์จนวนวายไปหมด ทันใดนั้นปรากฏประกายเซียนที่เป็นสายต่อเนื่องกันพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า หลังจากทีประกายเซียนที่เป็นสายต่อเนื่องกันเหล่านี้พุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้ว ทั้งหมดลอยตัวอยู่บนท้องฟ้าอย่างนั้น จากการทำมีประกายเซียนเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้มีประกายเซียนที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ประกายเซียนจำนวนมากนับไม่ถ้วนเบียดเสียดกันอยู่ตรงนั้นจนแน่นขนัดไปหมด ส่งประกายสองสว่างห้องฟ้ายามคำคินของเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์จนสว่างไสว

ประกายเซียนจำนวนมากที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างกะทันหัน เหมือนว่าประกายเซียนจำนวนมากนับไม่ถ้วนเหล่านี้จะถูกแรงดึงดูดอะไรสักอย่าง ทำให้ทั้งหมดลอยอยู่บนท้องฟ้า ในเวลานี้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากในเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์มองดูด้วยความงงงัน พวกเขาต่างไม่รู้ว่าบรรดาประกายเซียนเหล่านี้ลอยขึ้นมาจากที่ใด

สุดท้ายแล้ว บรรดาประกายเขียนที่ลอยตัวอยู่บนท้องฟ้า ทั้งหมดได้พันเข้าหากัน เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ประกายเขียน ทั้งหมดได้พันเข้าหาและถักทอจนกลายเป็นวงล้อแสงแต่ละวง รวมแล้วได้วงล้อแสงจำนวนเก้าวงลอยอยู่บนท้องฟ้า โดยที่วงล้อแสงทั้งเก้ามีการสลับสับเปลี่ยนหมุนวน และเปลี่ยนสีได้ นับว่ามหัศจรรย์มาก

ระหว่างที่วงล้อแสงเหล่านี้การการหมุนวนสับเปลี่ยนนั้น ทำให้เกิดเป็นภาพลวงตาขึ้นมา เหมือนว่าเป็นการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของกาลเวลา เหมือนเป็นวัฏจักรเวียนว่ายตายเกิด ทุกสิ่งทุกอย่าง ล้วนแล้วแต่เคลื่อนไปตามการหมุนเวียนสับเปลี่ยนที่เกิดขึ้นมานี้ ไม่ว่าจะเป็ผลกรรม หรือหิณหยาง และหรือห้าธาตุดุหกแดน ล้วนแล้วแต่อยู่ท่ามกลางการหมุนวนสับเปลี่ยนนี้ทั้งสิ้น

ลักษณะของการหมุนวนสับเปลี่ยนนี้ลึกลับมาก ทำให้ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เกิดอาการมึนงงหัวหมุนตาลาย คนที่มีสมาธิไม่แข็งพอเมื่อจ้องมองดูระยะหนึ่งแล้ว จะไม่สามารถรับกับการหมุนวนสับเปลี่ยนในลักษณะนี้ได้ ถึงกับล้มลงหมดสติในทันที

สุดท้าย ประกายแสงทั้งหมดจากวงล้อแสงทั้งเก้าก็ได้รวมตัวเป็นสายเดี่ยว จากนั้น บังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว "ตูม" ประกายเขียนสายนั้นได้พุ่งลงไปใ้ในสถานที่แห่งหนึ่งของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ลึกเข้าไป

"ที่ตรงนั้นต้องมีของวิเศษอย่างแน่นอน" บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ได้สติกลับมาพลันรู้สึกอารมณ์ที่เดือดพล่านขึ้นมา เมื่อเห็น

ประกายเขียนสายนี้ที่พุ่งลงไป ในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งที่อยู่ลึกเข้าไป ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เวลานี้ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนต่างมุ่งหน้าตรงไปยังบริเวณที่ประกายเขียนสายนี้พุ่งลงและหายไป

ในคำคินนั่นเอง ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนที่อยู่ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ต่างแย่งกันมุ่งหน้าตรงไปยังบริเวณนั้น ทุกคนล้วนแล้วแต่เข้าใจว่าสถานที่แห่งนั้นจะต้องมีของวิเศษปรากฏขึ้น ทุกคนจึงไม่ยอมไปถึงช้ากว่าคนอื่น

เป็นไปตามคาด ปรากฏข่าวที่สะท้อนฟ้าแพร่กระจายออกมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ในวันรุ่งขึ้นทันทีว่า "สมุนไพรเขียนอายุวัฒนะที่อยู่ในตำนานถูกค้นพบแล้ว อยู่ที่หุบเขาวัฏจักรนั่นเอง!"

แน่นอนที่สุด ก่อนหน้านั้นหุบเขาวัฏจักรเป็นเพียงหุบเขาขนาดเล็กที่ไร้ชื่อ เวลาที่บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่กรูกันเข้าไปได้ตั้งชื่อให้กับหุบเขาแห่งนี้

จากนั้น ก็มีข่าวอีกข่าวหนึ่งถูกแพร่กระจายออกมาจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อย่างรวดเร็วที่สุดว่า เมิงเจิ่นเทียน องค์ชายแห่งความชั่วร้าย จักรพรรดิหอยสังข์ และจักรพรรดิคู่ทั้งหมดได้เข้าไปในหุบเขาวัฏจักรแล้ว

เมื่อบรรดาผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดได้ยินข่าวนี้แล้ว ล้วนแล้วแต่คล้ายตั้งปากค้างกันไปแล้ว ไม่สนใจว่าสถานที่ที่มีชื่อว่าหุบเขาวัฏจักรจะมีอันตรายมากน้อยเพียงใดก็ตาม พวกเขา ก็จะลุยเข้าไป โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนรุ่นอาวุโสที่มีความแข็งแกร่ง กระทั่งระดับ

อ่องเทพ และหรือจักรพรรดิเทพที่มีฐานะสูงส่ง ต่างลุ่มเข้าไปอย่าง บ้าคลั่ง

กล่าวสำหรับระดับอ่องเทพหรือจักรพรรดิเทพที่อายุขัยสั้นสุด ลงแล้วนั้น ไม่มีสิ่งใดที่จะดึงดูดใจพวกเขาได้มากไปกว่าสมุนไพร เชียนอายุวัฒนะได้อีกแล้ว พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นคนที่ใกล้จะ ตายอยู่แล้ว จึงไม่มีสิ่งใดที่สละไม่ได้แม้กระทั่งเผชิญหน้ากับความ ตาย พวกเขา ก็พร้อมบุกเข้าไปยังสถานที่แห่งนั้นเพื่อแย่งชิงเอา สมุนไพรเชียนอายุวัฒนะมาอยู่ในมือให้ได้!

ข่าวเรื่องสมุนไพรเชียนอายุวัฒนะปรากฏตัวได้แพร่ออกไป ยังเส้นลือโจว และภายในระยะเวลาอันสั้นก็ได้แพร่กระจายไปทั่วทั้ง แดนวิญญานสวรรค์

“บนโลกนี้มีสมุนไพรเชียนอายุวัฒนะจริงรึ?” ต่อให้เป็นบรรดา แก่จนสมควรจะตายได้แล้ว ซึ่งไม่ยอมโผล่ออกมาเหล่านั้น เมื่อได้ ยินข่าวที่น่าสะเทือนหัวใจแล้วต่างทยอยกันออกมาจากการ ผนึกและฝังร่างเอาไว้วันนั้น

ในเวลา นี้ เรียกได้ว่าเดือดพล่านไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ และเกิดหวั่นไหวกระเพื่อมไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ผู้ยิ่งใหญ่ จำนวนนับไม่ถ้วนต่างกรูกันเข้าไปยังเส้นลือโจว และต่อไปยัง เทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์

ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียงวันเดียวเท่านั้น ประตุมิติจำนวนนับ ไม่ถ้วนถูกเปิดออก ปรากฏที่รุนแรงได้ส่องสว่างไปทั่วห้องฟ้าของ แดนวิญญานสวรรค์กระทั่งเลยไปถึงเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ ทั้ง ยังมีพลังที่แข็งแกร่งนับไม่ถ้วนที่ทำการตรวจจับยังพื้นที่บริเวณนี้

ยอดฝีมือรุ่นดีกดำบรรพ์ได้เดินทางเข้าไปยังเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทีละคนๆ

ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วันเท่านั้น กระทั่งมีข่าวลือกันว่า ในครั้งนี้มีผู้ที่อยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ปรากฏตัวออกมา หวังจะแย่งชิงสมุนไพรมหานาถาอายุวัฒนะที่อยู่ในตำนานนี้

คำคืนวันที่ปรากฏประกายเซียนพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า นั้น หลี่ชียี่เย่ที่อยู่บนเกาะเงินหูกก็ถูกปลุกให้ตื่นเช่นกัน เขาเงยหน้าขึ้นมองดวงลือแสงทั้งเก้าที่กำลังหมุนวนแล้ว ถึงกับเพยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา

“การรอคอยที่ยาวนานเป็นพันล้านปี ในที่สุดก็รอจนถึงโอกาสที่สุกงอมแล้ว” หลี่ชียี่เย่ยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “ราชันเซียนจำนวนเท่าไรที่เคยรอคอยมาแล้ว เสียตาย ล้วนแล้วแต่รอไม่ถึงวันนี้”

ที่ถูกทำให้ตื่นไม่ได้มีเพียงหลี่ชียี่เย่เท่านั้นยังมีซูหย่งหวางด้วย ซูหย่งหวางไปหาหลี่ชียี่เย่ทันทีและกล่าวด้วยท่าทีตระหนกว่า “นี่ นี่มันคือกลิ่นอายที่ข้ารู้สึกได้ขณะอยู่ที่สถานที่แห่งนั้น”

สถานที่แห่งนั้นที่ซูหย่งหวางพูดถึงก็คือ สถานที่ที่บรรพบุรุษของตระกูลซูได้ตายอย่างอนาถนั้น นางได้เคยเข้าไปยังสถานที่แห่งนั้นโดยอาศัยแผนที่ที่อยู่ในมือ เพียงแต่ นางได้เข้าไปบริเวณพื้นที่นั้นนิดเดียวก็พบกับโครงกระดูกของบรรพบุรุษแล้ว

“มันคือสถานที่แห่งนั้นแหละ ซึ่งพวกของเมิ่งเจิ้นเทียนได้ค้นพบสถานที่แห่งนั้นแล้ว มีองค์ชายแห่งความชั่วร้ายอยู่ด้วย การ

ค้นพบสถานที่แห่งนี้นับว่าไม่ใช่เรื่องแปลก อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็น
เจ้าถิ่น ขำนาถในภูมิภาคประเทศของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เป็นอัน
มาก

พวกเขาต่างมาด้วยเรื่องของสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะที่อยู่ใน
ตำนานต้นนี้แหละ” ชูหย่งหวงถึงกับเอ่ยขึ้นมา ความจริงแล้ว
หลังจากที่นางมาถึงเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ไม่นาน ก็ได้ยิน
ผู้คนจำนวนมากไม่หยุดคุยกันถึงเรื่องที่ว่าในเทือกเขาต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์มีสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะมาแล้ว

“เรื่องนี้หาใช่เป็นเรื่องแปลก การมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์
ของเมืองเจิ้นเทียนไม่เพียงแต่ต้องการมาปรึกษาเรื่องความร่วมมือ
เท่านั้น กระทั่งเจ้าเต๋าหดหัวอย่างหอยสังข์ก็ยังคงคลานออกมา ย่อมมี
แผนการชั่วร้ายอยู่แล้ว” หลี่ชียเอ่เพียงเอ่ยขึ้นมาด้วยท่าที่ยิ้มๆ

หลี่ชียเอ่หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อว่า “แต่ว่า บนโลกนี้ไม่ได้มี
สมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะอะไรที่ว่า อย่างน้อยก็ไม่ได้มีในเทือกเขา
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อย่างแน่นอน”

“ถ้าไม่ใช่สมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะแล้วมันคืออะไร?” ชูหย่ง
หวงเองก็ตะลึงนิดหนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ เพราะว่าทุกคน
ต่างก็พูดกันว่าในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีสมุนไพรมะเขียน
อายุวัฒนะอยู่

“หญ้าสังสารวัฏเก้าใบ” หลี่ชียเอ่เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

“หญ้าสังสารวัฏเก้าใบ?” ชูหย่งหวงไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน
นางถึงกับพูดว่า “นี่คือหญ้าเขียนแบบไหนกัน”

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ตอบคำถาม เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง แล้วหันหลังเดินออกไปทันที

ท่ามกลางแสงจันทร์ ถานไถรว่อหนานก็มองดวงล้อแสงแต่ละวงที่หมุนวนอยู่นั้น นางเอ๋ยซิ่นซ้าๆ ว่า “หญ้าสังสารวัฏเก่าใบ ในที่สุดมันก็ได้ที่แล้ว”

“นั่นสิ รอคอยมาเป็นเวลายาวนานมาก มันสุขงอมได้ที่แล้วจริงๆ” หลี่ชียเอ่ยิ้มและเอ๋ยซิ่นมาเชื่องช้า

ถานไถรว่อหนานที่มองดวงล้อแสงที่อยู่บนห้องฟ้า หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางได้ละสายตากลับมามองดูหลี่ชียเอ่ และกล่าวว่า “ข้าจำได้ว่าท่านพ่อเคยมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เพื่อค้นหาเจ้าสิ่งนี้มาก่อน และไม่ได้มาแค่ครั้งเดียว เคยมาอยู่หลายครั้ง ครั้งแรกๆ หลายครั้งล้วนแล้วแต่กลับมามือเปล่า ครั้งสุดท้ายเขาได้ค้นพบสถานที่แห่งนั้น เขาคงขอคำชี้แนะจากเจ้ามานะสิ”

“เสียดาย ต่อให้เขาค้นพบก็ยังคงต้องกลับมาเปล่าอยู่ดี” หลี่ชียเอ่หัวเราะแต่ไม่ได้ตอบคำถามของถานไถรว่อหนาน กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หญ้าสังสารวัฏเก่าใบเป็นตำนานมาโดยตลอด ไม่เพียงแต่เทพเจ้าแห่งทะเลที่เคยตามหามัน แม้แต่ราชันเซียนก็เคยตามหามันเช่นกัน และเป็นความจริงที่ราชันเซียนสามารถพบมันเสียดาย มันยังไม่ถึงเวลา ต่อให้ได้มาก็ไร้ประโยชน์!”

“หญ้าสังสารวัฏเก่าใบสามารถทำให้ผู้คนเวียนว่ายตายเกิดได้จริงหรือ? มันทำให้คนเราสามารถฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้จริงหรือ?”

“ไม่รู้เหมือนกัน” หลี่ชียเย่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “ว่ากันตามบันทึกแล้วคือทำได้ แต่ ข้าก็ไม่เคยได้หญ้าสังสารวัฏเก้าใบที่สุกงอมได้ที่อย่างแท้จริงมาก่อน หากไม่แล้วข้าก็คงไม่ต้องรอคอยอย่างยาวนานถึงเพียงนี้หรอกนะ ดูจากบันทึกที่โบราณและไม่สมบูรณ์ในนั้นกล่าวเอาไว้ว่า ใบหนึ่งใบของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบสามารถทำให้คนๆ นั้นกลับชาติได้ครั้งหนึ่ง แต่ว่า โอกาสที่จะสำเร็จมีเพียงสองส่วนเท่านั้น หรือก็คือโอกาสที่จะประสบความสำเร็จมีเพียงหนึ่งในห้าเท่านั้น หากล้มเหลว ก็หมายถึงกลายเป็นเถ้าธุลีไป”

“คนคนหนึ่งสามารถทานได้มากกว่าหนึ่งใบหรือไม่?” ถานไถร่วหนานอดที่จะถามด้วยความสงสัยไม่ได้

“ทำได้” หลี่ชียเย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “ตามบันทึกระบุว่า ยิ่งทานมากใบเท่าไรโอกาสก็จะน้อยลงมากเท่านั้น เป็นต้นว่า ใบเดียวโอกาสสำเร็จคือสองส่วน สองใบโอกาสก็จะลดลงเท่าตัว และใบต่อๆ มากก็จะลดลงตามส่วนเช่นนี้ แน่نون โอกาสที่จะได้รับโชคใหญ่ก็มี เมื่อทานเข้าไปพร้อมกันทีเดียวเก้าใบ แล้วเกิดโชคดีครั้งใหญ่ประสบความสำเร็จในครั้งเดียวเลย”

ตอนที่ 1477 การติดตามไปตามสายลม

สังสารวัฏ สิ่งนี้ย่อมหมายถึงการมีชีวิตได้อีกครั้งหนึ่ง สามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกชาติหนึ่ง ปัญหาเรื่องการถือกำเนิดขึ้นใหม่เป็นปัญหาที่มีการสืบค้นจากระดับที่ปราศจากผู้ต่อกรไม่รู้จำนวนเท่าไรมาแล้ว และไม่รู้ว่ามีราชันเซียนจำนวนเท่าไรที่เคยครุ่นคิดกันมาแล้ว

แต่ว่า เรื่องของการมีอายุวัฒนะ เรื่องของสังสารวัฏไซ้จะเป็นเรื่องง่ายตาย ภายใต้อาณาการณด้วยวิธีการอาศัยวิธีการปรกติแล้ว ต่อให้ราชันเซียนเองก็ยากจะมีอายุวัฒนะได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องของสังสารวัฏ

เนื่องเพราะต้นสมุนไพรมะเขี้ยวสังสารวัฏเก้าใบนี้เองที่ทำให้ราชันเซียนจำนวนมากที่ต้องการตามหามัน ต้องการได้ต้นสมุนไพรมะเขี้ยวแบบนี้เพื่อการค้นคว้า และเพราะอย่างนี้เอง จึงได้มีราชันเซียน เทพเจ้าแห่งทะเล และปรมาจารย์พฤษภษาจำนวนมากน้อยที่เคยมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาเหล่านั้นล้วนแล้วแต่ต้องการตามหาต้นสมุนไพรมะเขี้ยวสังสารวัฏเก้าใบที่อยู่ในตำนานต้นนี้

แต่ทว่า ต่อให้เคยมีราชันเซียน หรือเทพเจ้าแห่งทะเลที่สามารถค้นพบต้นสมุนไพรมะเขี้ยวสังสารวัฏเก้าใบ แต่ท้ายที่สุดแล้วทั้งหมดก็ต้องกลับบ้านมือเปล่า เพราะว่าต้นสมุนไพรมะเขี้ยว

เขียนหนังสือสารวัณเกล้าไบยังไม้โตเต็มที่ ต่อให้สามารถได้สิ่งนี้มาก็ไรซึ่งประโยชน์ใดๆ มันเป็นได้เพียงหญ้าแห้งต้นหนึ่งเท่านั้น

หลังจากผ่านการรอคอยมาอย่างยาวนาน ในที่สุด ต้นสมุนไพรเขียนหนังสือสารวัณเกล้าไบก็ได้สุกงอมเต็มที่แล้วในชาตินี้

“ในแดนวิญญานสวรรค์ยังคงมีผู้ที่แก่จนสมควรจะตายได้อยู่แล้ว ทั้งยังอยู่ในสภาพที่เดินไม่ไหวอยู่อีกหลายคน” ถานไถรว่อหนานเอ่ยอย่างเชื่องช้าว่า “พวกที่แก่จนสมควรจะตายแล้วเหล่านี้จะไม่ยอมกลับสู่ยุทธภพง่าย ๆ คิดจะให้ผู้ที่แก่จนสมควรจะตายเหล่านี้ออกมาได้ เกรงว่าหากไม่อาศัยต้นสมุนไพรเขียนหนังสือสารวัณเกล้าไบแล้วคงทำไม่ได้ เกรงว่าพวกของเมืองเจิ้นเทียนคงมุ่งหวังในสิ่งนี้ตั้งแต่ต้นแล้ว

“คนเยอะลึกลับคักดี” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “ข้ายังกลัวว่าคนจะน้อย ถ้าหากพวกของเมืองเจิ้นเทียนไม่มา ดูจะยุ่งยากอยู่เล็กน้อยสำหรับข้าเหมือนกัน แต่ว่า ในเมื่อมาก็ดีแล้ว ทั้งเมืองเจิ้นเทียน องค์ชายแห่งความชั่วร้ายพวกเขายังหนุ่มแน่นมาก พลังปราณเต็มเปี่ยม พลังชีวิตก็คักคักมีชีวิตชีวา!”

เมื่อถานไถรว่อหนานได้ยินคำพูดของหลี่ซีเยแล้ว ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา ยามที่คุณชายของนางพูดคำๆ นี้ออกมา นางก็เข้าใจแล้วว่าคุณชายของนางต้องการจะทำอะไรแล้ว

“งานยิ่งใหญ่เช่นนี้ งั้นข้าไม่เข้าร่วมแล้วละ” ถานไถรว่อหนานยิ้มกล่าวว่า “หากข้าไปร่วม ไม่น่าแปลกใจพวกของเมืองเจิ้นเทียนอาจลั้งเล เป็นการทำให้เจ้าต้องเสียงาน ไหนๆ แล้วก็ถือโอกาสเช่นนี้

ให้โอกาสพวกเขาสักครั้งก็แล้วกัน ไมแน่ักพวกเขาอาจจะรู้สึกว่
กำไฟ้ตายอยู่ในมือ เป็นฝ่ายควบคุมสถานการณ์อยู่”

“ข้าก็หวังว่าพวกเขาจะคิดแบบนี้” หลี่ชียเอถึงกับเพยรอยยิ้มที่
เข้มมากออกมา

ถ่านไถร่วหนานเองก็หัวเราะขึ้นมา นางติดตามหลี่ชียเียนาน
ถึงเพียงนี้ นางยอมรู้ดีว่าหลี่ชียเอกำลังวางแผนให้ร้ายอะไรอยู่ แต่ว่า
ผู้ที่นำสงสารก็คงมีเพียงพวกเมิ่งเจิ้นเทียนเท่านั้น ก่อนหน้านั้นไม่
นาน ได้เคยมีประเภทที่ดำรงไว้ซึ่งยโสโอหังมากจำนวนเท่าไรที่
เข้าใจว่าตัวเองถือไฟ้ตายอยู่ในมือ คิดว่าตัวเองสามารถควบคุม
สถานการณ์ได้ทั้งหมด แต่ว่า ห้ายสุดแล้วก็ต้องถูกอิกาทมิพิที่ซ่อน
อยู่หลังกินจนไม่เหลือกระทั่งกระดูก

ถ้าหากเป็นผู้ที่รู้เรื่องการดำรงอยู่ของอิกาทมิพิอย่างแท้จริง
และรู้ถึงความน่ากลัวของอิกาทมิพิแล้ว ทางเลือกที่ฉลาดที่สุดก็คือ
ยอมอ่อนข้อและหลบออกไปเสีย ปลีกตัวออกจากยุทธภพไม่ยอม
ต่อกรด้วย

นับตั้งแต่อเวจึถูกกำจัดไปแล้ว บนโลกใบนี้ยากจะมีใคร
สามารถขัดขวางทางเดินของเขาได้อีก ไม่ว่าใครก็ตามหาก
หาญกล้าขวางทางของเขา ล้วนแล้วแต่ถูกฆ่าโดยไม่มีการละเว้น!

“ถ้าหากเจ้าต้องการ ข้าจะเก็บใบของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ
เอาไว้ให้เจ้าใบหนึ่ง” หลังจากทีทั้งสองคนได้นิ่งเสียบอยู่ครู่ใหญ่ หลี่
ชียเอที่ล่องมองถ่านไถร่วหนานได้เอ่ยขึ้นช้าๆ ด้วยท่าทีที่จริงจัง
มาก

“ไม่ ข้าไม่ต้องการมีของสิ่งนี้อยู่ในมือ” ถานไทรว่อหนานสายหน้าเบาๆ

หลี่ซีย่กล่าวว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ต้องการ แต่ มันสามารถให้เจ้าได้เหลือทางหนีที่ไล่เอาไว้ หากจำเป็นขึ้นมาจริงๆ เจ้าก็ยังมีโอกาสกลับมาเริ่มต้นได้ใหม่”

ถานไทรว่อหนานถึงกับนั่งเงิบบอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ นางมองดูหลี่ซีย่ และกล่าวว่า “ไม่ ข้าไม่ต้องการเดิมพันให้มีโอกาสกลับมาอีกครั้ง ข้ารู้สึกว่าจะสำเร็จก็ดี ล้มเหลวก็ช่าง ข้าก็จะไปเผชิญหน้ากับมัน มิฉะนั้นล่ะก็ ภารกิจเช่นนี้จะกลายเป็นภารกิจที่ยาวนานมาก ยาวนานจนข้าเองก็ไม่ว่ามันจะสิ้นสุดลงในปีไหน เดือนไหน...”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ถานไทรว่อหนานถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ รู้สึกเศร้าอาดูรอยู่บ้าง กล่าวว่า “ชาตินี้ของข้านับว่าผ่านเรื่องน่าตื่นเต้นมาแล้ว และเคยมีผลงานที่ยอดเยี่ยมมาแล้ว สิ่งที่ข้าจะต้องเผชิญก็คือภารกิจสุดท้าย อะไรที่สมควรจะสิ้นสุดก็ให้มันสิ้นสุดไปเถอะ ชนะก็ดี แพ้ก็ช่าง ทั้งหมดข้าได้พยายามอย่างดีที่สุดแล้ว ชนะหรือแพ้ให้สวรรค์เป็นผู้ตัดสินก็แล้วกัน...”

หลี่ซีย่กุมมือของนางเอาไว้ นิ้วทั้งห้าสอดประสานด้วยกัน เขาสามารถเข้าใจถึงสภาพจิตใจของนางได้

“ข้าเทียบไม่ได้กับคุณชาย” หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ถานไทรว่อหนานถึงกับยิ้มเฉือนๆ ออกมา กล่าวว่า “บางทีพรสวรรค์ข้าอาจจะสูงมาก หรือบางทีข้ามีความเฉลียวฉลาด แต่ ที่สุดแล้วคนที่เปี่ยมด้วยสติปัญญายังคงเป็นคุณชาย ท่ามกลางกาลเวลาที่

แสนจะยาวนานนี้ รับศึกมาครั้งแล้วครั้งเล่า การสืบเสาะมาครั้งแล้วครั้งเล่า แม้พ่ายแพ้ก็ไม่หมดกำลังใจ ชนระก็ไม่น้อยยโส...”

“...ท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวนาน ร่างเงาของคุณชาย ป่วนเปื้อนอยู่กับกาลเวลาอยู่เสมอ คุณชายยังคงยืนหยัดต่อไป ท่ามกลางหนทางที่สุดแสนจะยาวไกลสายนี้มาครั้งแล้วครั้งเล่า จากเก้าแดนไปถึงเหนือเก้าแดน แล้วจากเหนือเก้าแดนกลับมาที่เก้าแดนอีกครั้ง จัดตั้งใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า ส่งสมมาครั้งแล้วครั้งเล่า วางแผนครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว ก็ยังคงยืนหยัดอยู่อย่างนั้น”

เมื่อถ่านไถรว่อหนานกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับต้องทอดถอนใจยาวๆ ออกมา ท่าที่ขมขื่นอยู่ในที่ หัวเราะแล้วกล่าวว่า “ข้าไม่ได้มีจิตที่มั่นคงอย่างคุณชาย ท่ามกลางกาลเวลาอันยาวนานเช่นนี้ไม่แน่ว่าข้าสามารถยืนหยัดอยู่ได้ สงญาตีพี่น้องไปคนแล้วคนเล่า สงญาตีพี่น้องที่อยู่ข้างกายต้องจากไปที่ละคนๆ เหลือเพียงตนเองคนเดียวเท่านั้นที่ยังคงเดินไปอย่างโดดเดี่ยว มีเพียงตนเองเท่านั้นที่ยังคงลังเลอยู่ ไม่แน่มันก็ ถึงตอนนั้นข้ายังไม่ทันยืนหยัดต่อไปก็เสียชีวิตไปแล้ว”

หลี่ชียเอถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ เช่นกัน กาลเวลาที่แสนจะยาวนาน มันช่างห่างไกล ห่างไกลเหลือเกิน

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าภูมิใจในตัวของคุณชายมาโดยตลอด” ถ่านไถรว่อหนานเองก็สอดประสานนิ้วกับหลี่ชียเอจนแน่น เพยรอยยิ้มออกมา และกล่าวว่า “เรื่องของต้นสมุนไพรรเซียนหญ้า

สังสารวัฏเก่าใบนั้น คุณชายไม่จำเป็นต้องให้มันสิ้นเปลืองไปกับตัว
ของข้า ควรใช้กับที่ที่สมควรใช้มัน”

“สังสารวัฏ” หลี่ซิเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “เกรงว่า
ชาตินี้ข้าเองก็ไม่เคยคิดอยากจะกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีกครั้ง
กาลเวลามันยาวนานและไกลเกินไปแล้ว บางที ข้าเองก็มีชีวิตอยู่
จนเบื่อแล้ว วัตถุประสงค์ที่สุดท้ายก็แล้วกัน สำเร็จก็ดี ล้มเหลวก็
ช่าง บางทีชาตินี้ข้าก็ไม่ได้คิดที่จะกลับมาเริ่มต้นใหม่อีกหากว่า
ล้มเหลว อย่างดีที่สุดก็อาจจะเหลือทางหนีที่ไล่เอาไว้”

“ข้าเชื่อคุณชาย” ถานไถรว่อหนานยิ้มกล่าวว่า “ไม่ว่าจะ
สำเร็จหรือล้มเหลว ข้าเชื่อว่าคุณชายก็ต้องเป็นคนที่ได้หัวเราะเป็น
คนสุดท้าย ต่อให้ล้มเหลว ข้าเชื่อว่าคุณชายก็สามารถยับยั้ง
ต่อไปได้ และมีทางออกที่จะกลับมาได้อีกครั้ง ยังคงมีทางหนีที่ไล่ที่
สามารถกวาดทำลายสิ้นศัตรูที่แข็งแกร่งได้!”

“ต่อให้มีทางออกจริง ข้าก็จะไม่ไปเติมพันทับต้นสมุนไพรร
เขียนหญ้าสังสารวัฏเก่าใบที่มีโอกาสเพียงหนึ่งในห้า” หลี่ซิเย
ถึงกับหัวเราะออกมา

ถานไถรว่อหนานถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมาเช่นกัน แม้ว่า
คุณชายจะหัวเราะอยู่ตลอด แต่ทว่า ในส่วนลึกๆ ของจิตใจเขากลับ
หัวเราะน้อยมาก น้อยครั้งนักที่มีการหัวเราะเต็มตัวอย่างจริงๆ ลังๆ
เสียที

สุดท้าย หลี่ซิเยได้พาซูหยงหวงไปจากเกาะเงินหู่ เพื่อ
เดินทางไปยังหุบเขาวัฏจักร

ระหว่างทางที่พวกหลี่ซีย่เดินทางไปยังหุบเขาวัฏจักรนั้น บรรดาผู้บำเพ็ญตนจากทั่วทุกสารทิศของแดนวิญญานสวรรค์ ต่างเดินทางเข้าไปยังเส้นลือโจวที่เชื่อมต่อไปยังเทือกเขาตันไม้ ศักดิ์สิทธิ์อย่างไม่ขาดสาย ในบรรดายอดฝีมือที่เข้าไปยังเส้นลือโจวอย่างไม่ขาดสายเหล่านี้มีอยู่เจ็ดส่วนที่เป็นผู้เฒ่าที่มีผมเผ้าขาว โพลน กระทั่งมีเป็นจำนวนมากเป็นระดับปฐุมบรรพบุรุษที่หายใจ รวยรินอยู่

พวกเขาต่างมาด้วยเรื่องของต้นสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะ พวกเขาคือผู้ที่อยู่ในสภาพหายใจรวยรินใกล้จะตายอยู่แล้ว ไม่มีใครต้องการต้นสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะเพื่อนำมาต่อชีวิตมากไปกว่าพวกเขาอีกแล้ว

“ในเมื่อไม่ใช่สมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะ แล้วทำไมถึงได้มีข่าวเกี่ยวกับสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะถูกปล่อยออกมาเช่นนี้ล่ะ หรือว่ามีคนลงใจให้มีการเข้าใจผิด?” ซูหย่งหวงรู้สึกได้กลิ่นไม่สู้จะดีเมื่อเห็นบรรดาปฐุมบรรพบุรุษที่หายใจรวยรินจำนวนมากที่เข้ามายังเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ โดยที่ทั้งหมดล้วนมาด้วยเรื่องของสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะทั้งสิ้น กล่าวว่ “หรือว่าเป็นแผนการร้าย?”

“มันก็ไม่ใช่แผนการร้ายอะไรหรอก” หลี่ซีย่หัวเราะและกล่าวว่ “เพียงแต่ มันก็เป็นความจริงที่ทำให้เข้าใจผิด เกรงว่าแรกทีเดียวเมื่งเจ้้นเทียนเองก็ไม่วู้ว่ว่ามันคืออะไร แต่ทว่า องค์ชายแห่งความชั่วร้ายนั้นจะต้องรู้ไม่มากก็น้อย จะอย่างไรเสียเขาก็คือเจ้าถิ่น”

“เกรงว่าเรื่องนี้ทางเทพเจ้าโบราณน้ำลึกลงเป็นผู้ปล่อยข่าว ออกมาก่อน ในเส้นลือโจวคงมีแต่เทพเจ้าโบราณน้ำลึกลงเท่านั้นที่สามารถกระจายข่าวได้เร็วถึงเพียงนี้” หลี่ชียเอ่กกล่าวว่า “เกรงว่าไม่ ว่าจะเป็นเมิ่งเจิ้นเทียนก็ดี องค์กรแห่งความชั่วร้ายก็ช่าง พวกเขา คงต้องการทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดจริงๆ”

“พวกเขาทำเช่นนี้มีจุดประสงค์อันใด?”

“กรณีของเมิ่งเจิ้นเทียนน่าจะคาดเดาได้ง่าย เขาต้องการ ครอบครองชะตาฟ้า เขามีความได้เปรียบที่สูงมากในแดน วิญญาณสวรรค์ ถ้าหากเทพธิดาเก็บจันทรานิยมชิงชะตาฟ้า โดยรวมแล้วเขาสามารถทำร่างได้ที่แดนวิญญาณสวรรค์ ไม่มี ใครสามารถแย่งชิงกับเขาได้ แต่ หากคิดจะแย่งชิงชะตาฟ้ากับดาว รุ่งอื่นๆ ของเก้าแดนรี อาศัยลำพังตัวเขาคงไม่ไหว เพราะว่าจะ อย่างไรเสียเบื้องหลังของดาวรุ่งทุกคนย่อมมีผู้สนับสนุนอยู่เป็น กลุ่มใหญ่ และมีสำนักที่แข็งแกร่งมากคอยหนุนหลังอยู่...”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่กถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “จะ อย่างไรเสีย การแย่งชิงชะตาฟ้านั้นมีความสำคัญมาก สำเร็จ หรือไม่นั้นเกี่ยวพันถึงเกียรติยศเจริญรุ่งเรืองหรือเสื่อมถอยทั้งชาติ ดังนั้น ในสงครามแย่งชิงชะตาฟ้านั้น มักจะมีเพียงดาวรุ่งต้องออก โรงเองเท่านั้น ยังจะต้องมีทรัพยากรและผู้คุ้มครองจำนวนมากมา สยบฝ่ายศัตรู ลำพังเมิ่งเจิ้นเทียนคนเดียวแม้จะแข็งแกร่งเพียงใดก็ ตาม แต่ก็ไม่สามารถดูแลทั้งเก้าแดนได้ เขาคงจำเป็นต้องมีผู้ที่ดำรง อยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้มาเป็นผู้ คุ้มครองและเฝ้าดูสถานการณ์...”

เมิ่งเจิ้นเทียนคิดจะอาศัยสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะมาดิงดูผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้มาเป็นผู้คุ้มครองให้เขา” ชูหย่งหวงเองก็เข้าใจถึงความลึกลับที่ซ่อนอยู่ภายใน

“จะพูดแบบนี้ก็ได้” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวว่า “แม้ว่าผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้จะไม่เข้าสู่สมรภูมิมอบให้กับเขา แต่ว่า เขาคาดหวังให้ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะเช่นนี้คอยเฝ้ากองบัญชาการให้กับเขา มิฉะนั้นล่ะก็ ยังไม่ทันได้รบแต่กองบัญชาการในแนวหลังกลับถูกผู้อื่นทำลายไป จะทำให้ต้องตกอยู่ในสถานการณ์เป็นฝ่ายถูกกระทำ แน่نون ประเภทที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ไซ้จะเชียวตัวได้ง่ายดายนัก พวกเขาไม่สนใจพวกของวิเศษอะไรอยู่แล้ว ตาเฒ่าอย่างพวกเขาสิ่งเดียวที่กลัวคือความตาย ถ้าหากมีสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะล่ะก็ ยังมีสิ่งใดที่สามารถดิงดูตาเฒ่าได้มากไปกว่านี้เล่า?”

เมื่อชูหย่งหวงได้ฟังคำจากหลี่ชียเอ่แล้วก็เข้าใจ ขณะเดียวกันก็เข้าใจถึงความโหดร้ายทารุณของศึกแย่งชิงชะตาฟ้า ต่อให้ผู้ที่อยู่ในระดับเมิ่งเจิ้นเทียน หากคิดจะแย่งชิงชะตาฟ้าจริง ต่อให้ตัวเขาเองมีกำลังเข้มแข็งมากกว่านี้ ก็มีวันที่ต้องไปขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น

ตอนที่ 1478 หุบเขาสังสารวัณ

หุบเขาสังสารวัณตั้งอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งที่ลึกเข้าไปในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ที่ตรงนี้ประกอบด้วยภูเขาที่เขียวขจี เทือกเขาที่ตั้งซ้อนกันอยู่ มียอดเขาแต่ละลูกที่คอยอารักขา ให้หุบเขานี้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางของกลุ่มภูเขาเหล่านั้น

หุบเขาลักษณะเช่นนี้ไม่ได้กว้างขวางใหญ่โตนัก แต่ก็ไม่ได้ลึกและเงียบสักเท่าไร แต่ว่าหุบเขาที่มีลักษณะไม่ใหญ่ไม่เล็กจนเกินไปแห่งนี้ กลับมีพลังที่ทำให้ผู้คนต้องรู้สึกยำเกรง ท่ามกลางป่าเขาที่เป็นธรรมชาติงดงามตระการตาเป็นแหล่งให้กำเนิดอัจฉริยะบุคคล เหมือนว่าสถานที่ลักษณะเช่นนี้สามารถบ่มพักสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาได้อย่างนั้น

“ก่อนหน้านี้ ขณะที่มามันไม่ใช่แบบนี้” ขณะยังไม่ทันได้เข้าไปภายในหุบเขานั้น ชูหย่งหวังถึงกับกล่าวด้วยความตกใจ เมื่อเห็นภาพของสถานที่แห่งนั้นจากระยะไกล โดยเป็นภูเขาเขียวขจีและเทือกเขาที่ตั้งซ้อนเรียงรายกันอยู่ มียอดเขาแต่ละลูกที่คอยอารักขา ให้หุบเขานี้ได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางของกลุ่มภูเขาเหล่านั้น

“มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพียงแต่ทางเข้าก่อนหน้านี้ที่เจ้าเห็นได้ถูกสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งปิดบังซ่อนเร้นเอาไว้เท่านั้นเอง ที่เจ้ามองเห็นในเวลานี้ถึงจะเป็นทางเข้าสถานที่แห่งนี้ที่แท้จริง หลี่ชีย่ ยิ้มชนิดหนึ่ง และกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

“แล้วสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่ง?” ชูหย่งหวงเองก็รู้สึกแปลกใจอยู่เหมือนกัน นางเข้าไปยังสถานที่แห่งนี้ได้โดยอาศัยแผนที่ที่อยู่ในมือ เนื่องจากก่อนหน้านี้ หลี่ชียเอ่ได้กำชับเอาไว้ ทำให้นางไม่กล้าเข้าไปลึก เมื่อพบเจอโครงกระดูกของบรรพบุรุษแล้วก็รีบกลับออกมาทันที

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เมื่อนางได้เข้าไปยังสถานที่แห่งนั้นแล้ว นางยังคงรู้สึกได้ถึงความน่าเกรงขามของอำนาจที่สูงส่งนั้น เมื่อเข้าไปอยู่ท่ามกลางสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งแล้ว พลันทำให้ตนรู้สึกว่าเหมือนตกอยู่ท่ามกลางโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลอย่างนั้น ท่ามกลางสิ่งที่มีอำนาจสูงส่งเช่นนี้ ทุกสิ่งล้วนกลับกลายเป็นเล็กจิ๋ว ไม่มีความหมายอะไร!

“เวลานี้สิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งได้มีการรวมศูนย์ โดยสิ่งที่มีอำนาจสูงส่งทั้งหมดไปเฝ้าอยู่ที่หุบผาสังสารวัณเก้าใบ เนื่องจากหุบผาสังสารวัณเก้าใบใกล้จะสุกงอมได้ที่แล้ว” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากไม่เป็นเพราะสิ่งที่มีอำนาจสูงส่งมีการรวมศูนย์อยู่ที่จุดๆ เดียวล่ะก็ คิดจะค้นหาสถานที่นี้ให้เจอใช่จะเป็นเรื่องง่ายดายไม่เช่นนั้นล่ะก็คงไม่มีใครมากมายที่กลับบ้านมือเปล่าแล้ว เคยมีเทพเจ้าแห่งทะเลมาค้นหาสถานที่แห่งนี้ด้วยตนเอง แต่ทว่าไม่สามารถค้นพบสถานที่แห่งนี้ได้”

“ถ้าหากไม่เป็นเพราะในมือของเจ้ามีแผนที่แผ่นนั้นที่ราชันเซียนไม่มีวันตายทิ้งเอาไว้ให้ ไม่น่าเป็นไปได้ที่เจ้าจะพบเจอสถานที่แห่งนี้ได้” หลี่ชียเอ่มองดูชูหย่งหวงที่หนึ่งเมื่อกกล่าวมาถึงตรงนี้

เมื่อซูหย่งหวางได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว จึงได้เข้าใจว่าแผนที่ที่อยู่ในมือของตานั้นล้ำค่าเพียงใด ก่อนหน้านั้น นางเองก็ไม่ว่าแผนที่ที่อยู่ในมือของตนั้นล้ำค่าถึงระดับนี้ แผนที่ที่อยู่ในมือของนางนั้น ครึ่งหนึ่งมาจากบรรพบุรุษพวกเขาทิ้งเอาไว้ให้ อีกครึ่งหนึ่งได้มาจากการขอแลกกับนิกายเซ็น และแผนที่อีกครึ่งหนึ่งที่ได้มาจากนิกายเซ็นนั้น ทางนิกายเซ็นได้มาจากศิษย์สาวคนหนึ่งของสำนักอมตะที่แต่งงานกับคนของนิกายเซ็นแล้วนางได้นำติดตัวมาด้วย

เดิมทีราชันเซียนไม่มีวันตายที่ได้ทิ้งแผนที่แผ่นนี้เอาไว้ นั่นตั้งใจจะให้มามีทางหนีที่ไล่เอาไว้ เสียตายที่สำนักอมตะได้ตกต่ำลง จึงไม่ได้ใช้มัน” หลี่ชียเอ่อดจ้องมองพื้นที่ที่อยู่ตรงหน้าแห่งนี้ไม่ได้

“ครั้งนั้น ในเมื่อราชันเซียนไม่มีวันตายรู้จักกับสถานที่แห่งนี้ ย่อมบ่งบอกว่าเขาเคยมา เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำไมเขาจึงไม่นำเอาหลักฐานส่งสารวิญเก่าใบกลับไปด้วย?” ซูหย่งหวางถามด้วยความสงสัย

หลี่ชียเอ่หวัเพราะขึ้นมาสายหัวเบาๆ และกล่าวว่า “การมาที่นี้ของราชันเซียนไม่มีวันตายไม่ได้เพื่อต้องการหลักฐานส่งสารวิญเก่าใบอย่างน้อยที่สุด เขาไม่ได้ต้องการกินหลักฐานส่งสารวิญเก่าใบแล้วกลับชาติมาเกิดใหม่ เพื่อจะได้อยู่ต่ออีกชาติหนึ่ง ระดับเขาที่ก้าวมาถึงจุดนี้แล้ว เขาจะไม่ไปเติมพ้นกับโอกาสเป็นไปได้เพียงหนึ่งในห้าแบบนั้น”

“การมาที่นี้ของราชันเซียนไม่มีวันตายในครั้งนั้น นอกจากต้องการศึกษาค้นคว้าเพื่อการอ้างอิงหลักฐานส่งสารวิญเก่าใบแล้ว ยังมีแผนการอื่นๆ อีก ใช่ว่าต้องการนำเอาหลักฐานส่งสารวิญเก่าใบไปด้วย”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยถึงกับหยุดนิดหนึ่ง หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ จึงได้กล่าวต่อไปว่า “อีกอย่าง สิ่งที่มีอำนาจสูงส่งอยู่ตรงนี้ ใช่ว่าคิดอยากจะนำเอาหญ้าสังสารวัฏเก่าใบไปก็นำไปได้อย่างนั้น หากดึงต้นเอาไปให้ได้ เมื่อไม่มีสิ่งที่มีอำนาจสูงส่งเช่นเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ให้มันได้เจริญเติบโตมันก็จะเหี่ยวเฉาจนตาย ขณะเดียวกัน ต่อให้ราชันเซียนคิดจะนำมันไปก็ไม่แน่ว่าจะทำได้ สิ่งที่มีอำนาจสูงส่งที่อยู่ตรงนี้ใช่ว่าจะฝ่าไปได้ง่ายตาย! ต่อให้เป็นราชันเซียนคิดหักหาญฝ่าเข้าไปก็ไม่แน่ว่าจะยินดีกับการที่ต้องแลกกับค่าตอบแทนขนาดนั้น!”

“ราชันเซียนก็ไม่แน่ว่าจะฝ่าได้?” ในใจของซูหย่งหวังถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ราชันเซียนนั้นคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะแข็งแรงแริ่ผู้เทียบเทียม ในยุคที่ราชันเซียนครองอำนาจ ราชันเซียนคือผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกร

หลีซีเยกล่าวว่า “ถ้าหากราชันเซียนจะหักหาญลุยเข้าไปให้ได้โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่จะต้องสูญเสียไปสักก็ยอมจะทำได้ แต่ค่าตอบแทนนั้นสูงมากจนสุดจินตนาการได้”

“มันเป็นสถานที่ใดกันแน่? หรือว่าสถานที่ที่มีสมุนไพรมะเร็งเซียนจะต้องมีสิ่งที่มีอำนาจสูงส่งเช่นนี้อยู่หรือ? ล้วนแล้วแต่มีสิ่งที่ยิ่งพลังเช่นนี้คอยอารักขาเอาไว้ใช่มั้ยหรือ?” ซูหย่งหวังถึงกับกล่าวด้วยความตระหนก

“ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า เป็นความจริงเมื่อสมุนไพรมะเร็งเซียนที่อยู่ในระดับเช่นหญ้าสังสารวัฏเก่าใบแล้ว จะได้รับวาสนาที่ฟ้าดินประทานมาให้คอยคุ้มครอง” หลีซีเยจ้องมองดูหุบเขาที่อยู่ข้างหน้า

กล่าวว่า “แต่ที่ว่า ที่ตรงนี้มีข้อแตกต่าง หญ้าสังสารวัฏเก่าใบเองก็ต่างกัน สิ่งที่มีอำนาจสูงส่งที่นี้ในระดับหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า ยกเว้นส่วนน้อยส่วนหนึ่งที่เกิดจากฝีมือมนุษย์แล้ว ที่มากกว่านั้นก็คือการที่มันได้เจริญเติบโต ณ ที่ตรงนี้ก็ต่อมได้รับวาสนาธรรมชาติที่ฟ้าดินประทานมาให้อยู่แล้ว สิ่งที่มีอำนาจสูงส่งที่อยู่ในนี้นับได้ว่าเป็นไปตามธรรมชาติที่แยกไม่ออกอยู่แล้ว!”

“ความหมายของเจ้าก็คือ หญ้าสังสารวัฏเก่าใบเป็นสิ่งที่มีความหมายอยู่ หรือเคยมีเจ้าของมาก่อน?” ภายในใจของชูหย่งหวางรู้สึกตื่นตระหนกที่หนึ่ง เมื่อสามารถจับใจความอะไรบางอย่างจากคำพูดของหลี่ชีย่ได้

เมื่อชูหย่งหวางถามเช่นนี้ หลี่ชีย่มองหน้านางที่หนึ่งแล้วยิ้มกล่าวว่า “นับว่าเจ้ามีความตั้งใจมากเลยนี้ นับว่ามีคุณสมบัติการเป็นศิษย์ที่ดีโดยแท้”

“เจ้ายกยอตัวเองให้มันน้อยๆ หน่อย!” ชูหย่งหวางเคืองจนต้องกัดฟันเมื่อถูกหลี่ชีย่หยอกล้อเข้า จ้องมองตาขมึงว่า “เจ้ายังคงเรียกอาจารย์สักคำแต่โดยดีนะ!”

ชูหย่งหวางเองหลังจากกล่าวคำๆ นี้ออกมาแล้วก็รู้สึกไม่มีความมั่นใจเลย เนื่องจากเป็นความจริงที่อาจารย์เช่นนางไม่เหมือนอาจารย์เลยจริงๆ ขณะที่หลี่ชีย่ที่เป็นศิษย์ก็ไม่เหมือนศิษย์เลย อาจารย์เช่นนางไม่ได้มีสิ่งใดที่จะถ่ายทอดให้กับเขา ตรงกันข้ามหลายสิ่งหลายอย่างล้วนแล้วแต่เป็นหลี่ชีย่ที่สอนนาง ความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์และอาจารย์ของพวกเขาเป็นการกลับตาลปัตรโดยสิ้นเชิง

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ที่เจ้าพูดมาก็นับว่าถูก ในบางแง่มุมหญ้าสังสารวัฏเก้าใบก็นับเป็นสิ่งที่มิใช่เจ้าของจริง แต่ว่าในสายตาของข้าแล้ว มันก็คือของที่ไม่มีเจ้าของ”

“เจ้าของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดกันแน่?” สิ่งนี้ทำให้ซูหย่งหวงรู้สึกแปลกใจ หญ้าสังสารวัฏเก้าใบที่เจริญเติบโตอยู่ในสถานะที่เช่นนี้ ขณะที่สิ่งที่มีอำนาจสูงส่งซึ่งคอยอารักขาตรงนี้แม้แต่ราชันเซียนยังยากที่จะฝ่าไปได้ เช่นนั้นแล้ว ผู้ที่สามารถเป็นเจ้าของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบต้องมีความแข็งแกร่งเพียงใด และมีความน่ากลัวเช่นใด

“คนตาย...” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าลองคิดดูสิ คนเช่นใดที่ต้องการหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ? แน่นอนที่สุด สำหรับคนตายแล้ว หญ้าสังสารวัฏเก้าใบก็มีเอาไว้เพื่อใช้เท่านั้นเอง หากไม่ถึงที่สุดแล้วก็จะไม่ยอมใช้ของสิ่งนี้ ผู้ที่สามารถก้าวมาจนถึงจุดนี้ได้แล้ว ก็จะไม่ไปเติมพนักกับสิ่งที่มีโอกาสเพียงหนึ่งในห้าเท่านั้น”

“ในเมื่อเป็นสิ่งที่มิใช่เจ้าของ เจ้าไปเอามันมา ไม่กลัว...” ซูหย่งหวงอดที่จะพูดออกมาด้วยความกังวล

ความกังวลของนางไซจะไม่มีเหตุผล ไม่ว่าจะมองจากมุมด้านใดก็ตาม เฉกเช่นผู้เป็นเจ้าของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบเช่นนี้ ต้องเป็นผู้ที่อยู่ในสถานะที่น่ากลัวมากอย่างแน่นอน

“ของที่มีเจ้าของแล้วไง?” หลี่ซีเยกล่าวตัดบทคำพูดของซูหย่งหวง หัวเราะและกล่าวว่า “ขอเพียงเป็นสิ่งที่ข้าต้องการ ไม่มีการกล่าวอ้างว่าเป็นของที่มีเจ้าของหรือของที่ไม่มีเจ้าของ ต่อให้เป็นของที่มีเจ้าของจริงๆ ก็ต้องกลายเป็นของที่ไม่มีเจ้าของ!”

ซูหย่งหวงถึงกับอึ้ง คำพูดที่อันธพาลแบบนี้จะออกจากปากตามอารมณ์ของเขาเช่นนี้แหละ เป็นอะไรที่ไร้เหตุผลสิ้นดี แต่ว่านางไม่เคยคิดว่าหลี่ชียเอ่จะพูดกันด้วยเหตุผล เขาอาศัยกำปั้นแทนคำพูดตลอดมา

ระหว่างที่หลี่ชียเอ่ และซูหย่งหวงพูดคุยกัันก็ได้เดินทางมาถึงทางเข้าของหุบเขาสังสารวัฏแล้ว บริเวณปากทางเข้ามียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากออกันอยู่ตรงนั้น และมีผู้บำเพ็ญตนลักษณะต่างๆ กันไปทุกรูปแบบ

ผู้บำเพ็ญตนบางคนได้ปล่อยพลังลมปราณของตนออกมาเพื่อเป็นการอวดเบ่งกำลังของตนอย่างไม่ลังเล เพื่อประกาศให้คนอื่นได้รับรู้ว่าตนเองนั้นมีความแข็งแกร่งเช่นใด แต่ก็มีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่เก็บงำพลังลมปราณของตนเพื่อปกปิดฐานะที่แท้จริงของตน ส่วนประเภทที่มีความแข็งแกร่งมากขึ้นไปอีกจะไม่แสดงตน แต่อาศัยหลบซ่อนอยู่ในที่ลับเพื่อคอยสอดส่องดูอยู่เงียบๆ

ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้ไม่มีใครสามารถรู้ได้ว่า ใครกันแน่ที่เป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด ณ บริเวณทางเข้าหุบเขาสังสารวัฏ กระทั่งมีผู้กล่าวเอาไว้ว่า มีผู้ที่อยู่ในระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้านั้นได้มาถึงที่ตรงนี้แล้ว เพียงแต่พวกเขาไม่ได้ปรากฏตัวออกมาด้วยการหลบอยู่หลังจากเท่านั้น

“คนโหดมาแล้ว” ผู้คนจำนวนมากต่างทยอยกันหลบเป็นทางกับการมาถึงของหลี่ชียเอ่ และซูหย่งหวง โดยไม่มีใครกล้าขวางทางของพวกเขา

แต่ว่า บางคนถึงกับรู้สึกโล่งอกขึ้นมากกับการมาถึงของหลี่ชียเอ และซูหย่งหวาง เนื่องจากลำพังแค่คนโหดอันดับหนึ่งก็นับว่าน่ากลัวมากแล้ว ความแข็งแกร่งของเขาทำให้ยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนต้องรู้สึกขวัญอ่อนแล้ว หากยังมีเทพธิดาเก็บจันทรธา และเทพธิดาเงินหว่าที่ให้การสนับสนุนเขามาด้วยละก็ เกรงว่าคงไม่มีใครสามารถแย่งชิงสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะกับเขาได้แล้ว!

บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ยังดีหน่อย แต่สำหรับผู้ที่ใกล้จะตายอยู่แล้ว สำหรับพวกเขาจะต้องได้ แม้ว่าต้องเผชิญหน้ากับระดับอย่างหลี่ชียเอ หรือเมิ่งเจิ้นเทียน พวกเขา ก็พร้อมที่จะเสี่ยงสักครั้ง จะอย่างไรเสียสำหรับคนที่ใกล้จะตายแล้ว ไม่มีสิ่งใดล้ำค่ายิ่งไปกว่าการได้มีชีวิตอยู่ต่อไป

กล่าวสำหรับ คนที่พร้อมจะเสี่ยงแล้ว ไม่ว่าจะเป็ หลี่ชียเอ และหรือเมิ่งเจิ้นเทียน พวกเขา ก็พร้อมเสี่ยงเต็มที่ และเข้าแย่งสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะอยู่แล้ว

ท่ามกลางเหตุการณ์ที่ไม่ได้มาห้เทพธิดาเก็บจันทรธา และเทพธิดาเงินหว่า ทำให้คนบางคนรู้สึกโล่งอกกลับๆ อย่างน้อยมันก็ยังม่ีโอกาสให้พวกเขาอยู่บ้างในการแย่งชิงสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะกับหลี่ชียเอ แต่หากมาห้เทพธิดาเก็บจันทรธา และเทพธิดาเงินหว่าละก็ พวกเขาจะไม่มีโอกาสเลยแม้แต่น้อยนิด

“เขายังหนุ่มแน่นมาก ทำม่ถึงได้ต้องการสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะนั้น” เมื่อเห็นหลี่ชียเอ และซูหย่งหวางมาด้วย มีคนอดที่จะซุบซิบและไม่พอใจอยู่ในใจบ้าง

แน่นอนอยู่แล้ว ผู้ที่ไม่พอใจนั้นก็คือพวกที่เป็นตาเดมาที่แก่จนสมควรจะตายอยู่แล้วเป็นส่วนใหญ่ เพราะว่าอะไรเสีย การที่หาลีชีเยที่เป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนที่มีอายุน้อย กำลังมีพลังลมปราณที่ทรงพลัง กลับเข้ามาแย่งชิงสมุนไพรมะเร็งอายูวัฒนะกับพวกเขา พวกเขายอมจะไม่สบอารมณ์ไม่มากก็น้อย

“แม้ว่าเขาจะไม่ต้องการใช้ต้นสมุนไพรมะเร็งอายูวัฒนะ แต่ว่าคนอื่นต้องใช้นี่ ถ้าหากใช้ต้นอายูวัฒนะสักต้น ย่อมสามารถเชิญตัวผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อยู่แล้ว! อีกอย่าง ผู้บำเพ็ญตนคนไหนกล้าบอกว่าตัวเองจะไม่แก่ตายสักวัน” แต่ก็มีตาเดมาบางคนที่ยิ้มๆ และไม่ถือสาหากจะมีหาลีชีเยที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่เข้ามาแย่งสมุนไพรมะเร็งอายูวัฒนะด้วย

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่จ้องมองไปยังหาลีชีเย ยังไม่ทันได้เริ่มต้นแย่งชิงสมุนไพรมะเร็งอายูวัฒนะ ก็มีคนที่เอาหาลีชีเยเป็นศัตรูเสียแล้ว

ตอนที่ 1479 เข้าไปในหุบเขาสังสารวัณ

หลี่ซีเยและซูหย่งหวงยืนอยู่ที่ปากทางเข้า มองดูหุบเขาสังสารวัณที่อยู่ตรงหน้า

หุบเขาสังสารวัณมีความสวยงามมาก ที่ตรงนี้มีแต่ต้นไม้ใบเขียว เต็มไปด้วยต้นหญ้าและเถาวัลย์ที่พันเกี่ยว อีกทั้งทั่วทั้งหุบเขาสังสารวัณยังอบอวลไปด้วยพลังที่ไม่มีขีดจำกัด

สถานที่ลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็นับว่าเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การฝึกฝนบำเพ็ญจิตอย่างยิ่ง กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว เกรงว่าสวนใหญ่คงยินดีที่จะอาศัยอยู่ที่ตรงนี้เพื่อบำเพ็ญตนอย่างเสียบๆ

ภายในหุบเขาสังสารวัณนั้นมีแอ่งน้ำอยู่เป็นจำนวนมาก มีลำธารแต่ละสายที่สลับซับซ้อนไขว่กันไปมา โดยที่ลำธารเล็กๆเหล่านี้กลับเป็นเอกเทศในตัวเอง ลำธารแต่ละสายจะไม่เชื่อมถึงกันต่างคนต่างไหลไปเรื่อยๆ

ด้วยสภาพของหุบเขาที่มีลำธารแต่ละสายไหลสลับไขว่กันไปมาเช่นนี้ คล้ายทำให้พื้นที่ลักษณะเช่นนี้กลายเป็นแคว้นแห่งสายน้ำอย่างนั้น ณ ที่ตรงนี้มีแอ่งน้ำตื้นๆ อยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย

ท่ามกลางหุบเขาในลักษณะเช่นนี้แหละ บริเวณกลางหุบเขาได้มีต้นไม้แก่ขึ้นอยู่ต้นหนึ่ง โดยที่รากแขนงของต้นไม้ต้นนี้จะมีลักษณะที่แทงออกไปข้างๆ ลำต้นขนานกับพื้นดินสลับไขว่กันไป

มา ต้นไม้ต้นนี้มีอายุแก่มาก แม้ว่าลำต้นของต้นไม้แก่ต้นนี้จะไม่สูงใหญ่มากนัก แต่ก็เจริญเติบโตได้งามมากทีเดียว สามารถมองเห็นใบไม้ที่เหมือนกำลังร้ายรำเจ็บๆ อยู่อย่างนั้น จากเปลือกของต้นไม้ที่หึ่งแก่และดูหยาบกร้านสามารถดูรู้ว่า มันได้ผ่านการมีชีวิตมาแล้วอย่างยาวนาน

ลักษณะของต้นไม้แก่ต้นนี้ที่เจริญเติบโตอยู่ท่ามกลางหุบเขาแห่งนี้ ดูจะเป็นที่สะดุดตาผู้คนยิ่งนัก เหมือนว่ามันได้ดูดซับเอาพลังของหุบเขาส่งสารวิญทั้งหมดมาไว้บนตัวอย่างนั้น คล้ายดังหุบเขาส่งสารวิญต้องอาศัยพลังจำนวนนับไม่ถ้วนเพื่อบ่มฟักและหล่อเลี้ยงต้นไม้แก่ต้นนี้ขึ้นมา

สายตาของซูหย่งหวงพลันถูกต้นไม้แก่ต้นนี้ดึงดูดเอาไว้ มองดูต้นไม้แก่ต้นนี้แล้วถึงกับพูดขึ้นมาว่า "นี่ก็คือหญ้าส่งสารวิญเก่าใบอย่างนั้นรี?"

"ไม่ นั่นไม่ใช่หญ้าส่งสารวิญเก่าใบ แม้ว่าต้นไม้แก่ต้นนี้ก็มีความยอดเยี่ยมมาก แต่ทว่า เมื่อเทียบกับหญ้าส่งสารวิญเก่าใบแล้ว นับว่าห่างชั้นกันมากทีเดียว เรียกว่าคนละชั้นอย่างสิ้นเชิง ต้นหญ้าที่ขึ้นอยู่บริเวณใต้ต้นไม้แก่ต้นนั้นจึงจะเป็นหญ้าส่งสารวิญเก่าใบ มันขึ้นเกาะอยู่กับต้นไม้แก่ต้นนั้น" กล่าวพลางได้ชี้ให้ซูหย่งหวงดู

ซูหย่งหวงมองตามทิศทางที่หลี่ชีย่ชีไป เห็นบริเวณรากที่แขนงออกมาจากต้นแก่ไปตามพื้นดินบนรากแก่เส้นหนึ่งมีต้นหญ้าสีเขียวที่สูงประมาณ ฟุตเศษขึ้นอยู่ต้นหนึ่ง ต้นหญ้าสีเขียวต้นนี้มีใบอยู่เก่าใบ ลักษณะใบเป็นรูปทรงกลม แลดูคล้ายเป็นวงล้อเล็กๆ ขอบใบมีรอยหยักเป็นฟันเฟืองขนาดเล็ก และด้วย

พันเฟื่องขนาดเล็กรนี้เอง ทำให้ใบทั้งเก้าใบเหมือนว่ามันสามารถ
หมุนได้อย่างนั้น

แม้ว่าต้นหญ้าสีเขียวต้นนี้ก็มีกาการเปล่งประกายอ่อนๆ ออกมา
ได้ อีกทั้งใบทั้งเก้าใบยังส่งประกายแววับออกมาเป็นครั้งคราว แต่
ประกายที่เหมือนแวบผ่านไปนั้นดูคล้ายกับเป็นประกายที่ออกมา
จากอัญมณีอย่างนั้น

แต่ทว่า ส่วนใหญ่แล้ว สายตาของผู้คนจำนวนมากจะถูกดึงดูด
โดยต้นไม้แก่ที่อยู่ท่ามกลางหุบเขาต้นนั้น เนื่องจากต้นไม้แก่ต้น
นั้นมีพลังที่ทำให้ผู้คนต้องรู้สึกยำเกรงมากเหลือเกิน อีกทั้งร่องรอย
เกี่ยวกับกาลเวลาที่ปรากฏบนต้นไม้ นั้น ทำให้ผู้คนสามารถรู้ได้
ทันทีว่ามันต้องมีวงปีที่มากมายเหลือเกินอย่างแน่นอน ด้วย
ลักษณะของต้นไม้แก่ต้นนี้ ต่อให้คนที่ไม่รู้เรื่องอะไรก็ต้องรู้ว่ามัน
คือต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ต้นหนึ่ง

ดังนั้น ต่อให้ต้นหญ้าสีเขียวที่ขึ้นอยู่บนรากแก่ของต้นไม้แก่
ต้นนั้นที่ดูแล้วก็ไม่ธรรมดา แต่ ในสายตาของผู้คนจำนวนมากจะ
รู้สึกว่ามันเทียบไม่ได้กับต้นไม้แก่ต้นนั้น!

ซูหย่งหวงก็เช่นกัน เมื่อนางมองเห็นครั้งแรก สายตาของนางก็
ถูกดึงดูดโดยต้นไม้แก่ต้นนั้น โดยที่ต้นไม้แก่ต้นนั้นไม่เพียงได้ผ่าน
โลกที่มีการเปลี่ยนแปลงมากมายตลอดเวลาเท่านั้น ทั้งยังเปี่ยม
ด้วยพลังลึกลับ ต่อให้ไม่ใช่หมอโอสถก็สามารถเข้าใจได้ หากว่า
สามารถทำการเคลื่อนย้ายต้นไม้แก่ต้นนี้ไปปลูกในสำนักของ
ตนเองได้ละก็ ต้องส่งผลให้กับศิษย์ภายในสำนักให้ได้รับประโยชน์
ไม่น้อยเลยทีเดียว

ด้วยสายตาที่ถูกดึงดูดโดยต้นไม้แก่นั่น ทำให้ซูหย่งหวังก็ไม่ทันได้สังเกตถึงหญ้าสังสารวัฏเก่าใบที่ขึ้นอยู่บริเวณรากแก่ของต้นไม้แก่นั่น

“สามารถดูรู้อะไรอย่างใ้ว่าหญ้าสังสารวัฏเก่าใบเติบโตได้แล้ว?” หลังจากได้รับการเตือนสติจากหลี่ชียเอ่แล้ว ซูหย่งหวังถึงกับจ้องมองดูหญ้าสังสารวัฏเก่าใบอย่างละเอียด เมื่อมีการจ้องมองหญ้าสังสารวัฏเก่าใบอย่างละเอียดแล้ว ยิ่งดูนานมากเท่าไรก็จะรู้สึกว่ามันไม่ธรรมดามากขึ้น โดยเฉพาะยามที่ใบไม้มีการส่งประกายแวบวับเป็นระยะๆ เหมือนดังเป็นประกายที่ออกมาจากอัญมณีอย่างนั้น ดูดั่งเป็นอัญมณีที่มีจากดวงดาวแต่ละดวง ประกายลักษณะเช่นนี้มีพลังชีวิตอยู่ในตัวด้วย

“ให้ดูที่รากของมัน เจ้าลองดูสิว่ารากฝอยของมันมีแนวโน้มเหมือนจะแยกตัวออกมาหรือไม่” หลี่ชียเอ่ชี้จุดให้กับซูหย่งหวัง

หลังจากที่ซูหย่งหวังได้รับการชี้แนะจากหลี่ชียเอ่แล้ว จึงมองไปที่รากฝอยของหญ้าสังสารวัฏเก่าใบอย่างละเอียด แม้ว่ารากฝอยของหญ้าสังสารวัฏเก่าใบจะมีขนาดเล็กมาก แต่ทว่า มันก็มีลักษณะคล้ายกับรากแก่ของต้นไม้แก่นั่น มีร่องรอยของกาลเวลาให้ได้เห็น รากฝอยเล็กๆ เช่นนี้ยามที่มองดูเป็นครั้งแรกจะไม่รู้สึกว่ามันมีอะไรเป็นพิเศษ

แต่ทว่า เมื่อมองดูให้ละเอียดแล้วก็จะพบว่า รากฝอยของหญ้าสังสารวัฏเก่าใบกลับมีลักษณะคล้ายเป็นกรงเล็บของมังกรอย่างนั้น และด้วยรากฝอยที่ดูดั่งกรงเล็บมังกรแท้จริงเช่นนี้เอง มันได้เกาะ

จับอยู่กับรากแก้วของต้นไม้แก้วอย่างเหนียวแน่น และด้วยสาเหตุนี้เองทำให้มันสามารถขึ้นอยู่บนรากแก้วนี้ได้

แต่ว่า ชูหย่งหวางที่ได้รับการชี้แนะจากหลี่ชียเอ่แล้วนั้น เวลาที่นางเองก็รู้สึกได้ว่ารากฝอยที่คล้ายตั้งกรงเล็บมังกรและเกาะติดแน่นอยู่กับรากแก้วมีแนวโน้มว่าจะหลุดออก เสมือนหนึ่งกรงเล็บมังกรที่เกาะจับอยู่กับรากแก้วนั้นเกือบจะเกาะไม่อยู่แล้วอย่างนั้น

“จะอย่าดูว่ามันแค่ขึ้นอยู่บนรากแก้วเท่านั้น ความจริงแล้ว รากของมันได้หยั่งรากลงไปทั่วพื้นดิน เมื่อยามที่มันเติบโตจนจะได้ที่แล้ว รากของมันก็จะมีการหดตัว โดยขั้นตอนทั้งหมดของมันก็คล้ายตั้งกาลเวลาอันสุดแสนจะยาวนาน สุดท้ายรวมตัวเข้าด้วยกันกลายเป็นเวลาอยู่จุดหนึ่งอย่างนั้น เมื่อมันสุกงอมได้ที่จริงๆ แล้ว มันก็จะหลุดออกจากต้นไม้แก้วนั้น...”

เมื่อหลี่ชียเอ่ได้กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หยุดนิตหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ด้วยสาเหตุนี้เอง คิดจะเอามันไปด้วยจึงไม่ใช่เรื่องง่าย จะถอนมันออกมาทั้งรากทั้งโคน นั้นเท่ากับพอๆ กับพลิกแผ่นดินของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดขึ้นมาอย่างนั้น จึงได้แต่รอให้มันได้ที่แล้วค่อยนำมันไปได้ มิเช่นนั้นล่ะก็ ต่อให้เจ้ามีความสามารถเช่นนั้นจริง สิ่งที่น่าเอาไปได้มันก็แค่ต้นไม้เหี่ยวแห้งต้นหนึ่งเท่านั้น”

“แว้งค์” ขณะที่หลี่ชียเอ่เพิ่งกล่าวขาดคำ เสียงหนึ่งดังขึ้นพร้อมกับร่างของคนๆ หนึ่งปรากฏตัวขึ้น เขายืนอยู่ท่ามกลางแอ่งน้ำแห่งหนึ่ง เขายืนอยู่ตรงนั้นโดยมีประกายสีดำที่ล้อมรอบตัวเขาอยู่ แต่ทว่า จากนั้น “แว้งค์” ร่างของเขาได้แวบหายไปทันที

คนที่ปรากฏตัวขึ้นมาอย่างกะทันหันผู้นั้นก็คือองคค์ชายแห่งความชั่วร้ายของเทพเจ้าทะเลน้ำลึกนั่นเอง เขาปรากฏตัวออกมาแล้วก็หายไปภายในหุบเขา ชูหย่งหวงไม่เข้าใจในเรื่องราวว่าเกิดอะไรขึ้น

มีผู้บ่าเพ็ญตนที่ร้องด้วยเสียงอันดังออกมาว่า "นี่เป็นการปรากฏตัวขึ้นเป็นครั้งที่ห้าขององคค์ชายแห่งความชั่วร้ายแล้ว" เมื่อมองเห็นองคค์ชายแห่งความชั่วร้าย

"พวกขององคค์ชายแห่งความชั่วร้ายดูจะเข้าใกล้สมุนไพรมะนิปายวัยวัฒนะใกล้เข้าไปทุกทีแล้ว" แต่ก็มีคนที่พิมพ์ออกมาว่า "เห็นที่พวกมันคงมีโอกาที่จะได้ครอบครองสมุนไพรมะนิปายวัยวัฒนะนี้แล้วละ"

"นี่มันเรื่องอะไรกันแน่?" ชูหย่งหวงรู้สึกแปลกใจเหมือนกัน ที่เห็นองคค์ชายแห่งความชั่วร้ายปรากฏตัวขึ้นมากะทันหันแล้วก็หายไปอย่างกะทันหันเช่นกัน

"สามารถปรากฏตัวออกมาแสดงว่าเดินไปถูกทางแล้ว" หลี่ชี่เย่หัวเราะเหน็ดหนึ่ง กล่าวว่ "ถ้าหากไม่ปรากฏตัวออกมาตลอดไปก็อันตรายแล้วละ เกรงว่าคงไม่สามารถกลับออกมาได้อีกตลอดกาล"

กล่าวจบ หลี่ชี่เย่จูงมือชูหย่งหวงเข้าไปยังหุบเขา เมื่อพวกเขาก้าวเท้าเข้าไป "แว้งค์" พลันหายจากจุดนั้นไปทันที

“คนโหดอันดับหนึ่งก็เข้าไปแล้ว พวกเราจะตามเข้าไปหรือไม่?” ยอดฝีมือที่เฝ้าอยู่ด้านหน้าปากทางเข้าหุบเขาบางคนถึงกับอยากลองดูขึ้นมา

“ทำไมจะต้องเข้าไป เฝ้าอยู่หน้าปากทางเข้าไม่ดีกว่ารี?” มีผู้หัวเราะเสียงประหลาด จิตใจชั่วร้ายยากจะคาดเดา

คำพูดเช่นนี้ ทำให้บรรดา ยอดฝีมือที่เฝ้าอยู่ด้านหน้าปากทางเข้าหุบเขาหัวเราะขึ้นมาอย่างรู้ใจ แทนที่จะไปแย่งชิงของวิเศษอยู่ด้านหน้าสุด มีสู้อบอยู่ด้านหลัง ถึงเวลานั้นบางที่อาจสามารถแย่งชิงเหยื่อมาจากปากเสือก็เป็นได้

เมื่อซูหย่งหวงถูกหลีซีเยลากเข้าไปภายในหุบเขาแล้ว ภาพที่อยู่ตรงหน้าพลันเปลี่ยนไปทันที หุบเขาที่เปี่ยมด้วยพลังได้หายไป ในทันที สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าคือทะเลทรายขนาดใหญ่ที่มีทรายปลิวว่อนอยู่

สถานที่แห่งนี้มีทรายที่ปลิวว่อน ทั้งยังร้อนดั่งนังบนกองไฟ ทรายที่เหยียบย่ำก็ร้อนจนแทบจะย่างคนให้สุกได้อย่างนั้น

“นี่มันคงไม่ใช่ภาพลวงตากระมัง” ซูหย่งหวงมีความรู้สึกที่บอกไม่ถูกเมื่อต้องยืนอยู่ท่ามกลางความร้อนระอุของทะเลทรายที่มีทรายปลิวว่อนเต็มท้องฟ้า นางไม่อยากจะเชื่อเลยว่าที่นี้ก็คือหุบเขาสังสารวัฏที่เปี่ยมไปด้วยพลังและเต็มไปด้วยความชุ่มชื้นของน้ำนั้น

“เจ้าคิดว่ามันเป็นภาพลวงตาหรือเปล่าล่ะ? ไม่ปฏิเสธ มีภาพลวงตาจำนวนมากที่ดูสมจริงยิ่ง สมจริงมากจนแยกแยะไม่ออกว่า

จริงหรือเท็จ” หลี่ซีเย่ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “แต่ นี่ไม่ใช่ภาพลวงตา
อย่างแน่นอน”

มองดูทะเลทรายกว้างใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าแล้ว ซูหย่งหวงไม่
สามารถแยกแยะได้ว่ามันเป็นจริงหรือภาพลวงตา เนื่องจากมัน
เหมือนจริงมาก นางถึงกับพูดขึ้นมาว่า “ถ้าหากมันไม่ใช่ภาพลวง
ตาแล้วคืออะไร?”

“เจ้าก็ถือเสียว่ามันคืออาณาจักรสังสารวัฏ สามารถ
จินตนาการว่ามันคือสถานที่ที่ถูกทิ้งร้าง” หลี่ซีเย่ยิ้มเฉยเมยและ
กล่าวว่า “ในอดีตที่นานมากๆ มาแล้วมันมีสถานที่เช่นนี้อยู่จริง
เพียงแต่ด้วยสาเหตุต่างๆ นานา พวกมันถูกทิ้งร้างเอาไว้ และ
สถานที่ที่ถูกทิ้งร้างนี้ก็เวียนว่ายอยู่อย่างนี้ตรงนี้”

“สามารถออกไปได้หรือไม่?” ซูหย่งหวงเอ่ยขึ้นเมื่อมองเห็นมี
แต่ทรายที่อยู่ตรงหน้า

“ออกไปมันไม่ยาก” หลี่ซีเย่กล่าวว่า “แน่นอน หากเจ้าเดินไป
ยิ่งไกลมากเท่าไร หากคิดจะกลับออกไป ความยากก็จะเพิ่มมาก
ขึ้น แต่ทว่า หากเจ้าคิดจะไปให้ถึงจุดกึ่งกลางของหุบเขาแห่งนี้
อย่างแท้จริงล่ะก็ เจ้าจะต้องก้าวให้พ้นจากวัฏสังสารที่นี้ไป มิฉะนั้น
ล่ะก็ เจ้าจะไม่สามารถเข้าไปได้ตลอดกาล เลิกฝันที่จะได้หญา
สังสารวัฏเก่าไป!”

“ไปเถอะ” ลังหวะที่ซูหย่งหวงกำลังพิจารณาดูทะเลทรายที่อยู่
ตรงหน้าอย่างละเอียด หลี่ซีเย่ได้ดึงมือนางให้ก้าวเดินไปข้างหน้า
ต่อไป

“คนโหดอันดับหนึ่งก็มาด้วยแล้ว” ขณะที่หลี่ซิเย่และซูหย่งหวาง เดินอยู่ท่ามกลางทะเลทรายอยู่นั้น กลับได้พบเห็นผู้บำเพ็ญตน จำนวนไม่น้อย เมื่อบรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยที่เดินอยู่ใน ทะเลทรายเห็นหลี่ซิเย่และซูหย่งหวางแล้วต่างทยอยกันฉีกหลบไป

ในเวลาตัวเอง ซูหย่งหวางจึงได้พบว่าในทะเลทรายแห่งนี้ไม่เพียง มีทรายที่ปลิวว่อนเต็มท้องฟ้าเท่านั้น ใต้ทะเลทรายยังมีโครงกระดูก ขนาดยักษ์จำนวนมากไม่น้อยที่ถูกพวกผู้บำเพ็ญตนขุดขึ้นมา ดูจาก ลักษณะของโครงกระดูกแล้วเหมือนเป็นโครงกระดูกของสัตว์ร้าย อะไรสักอย่าง นอกจากโครงกระดูกยักษ์เหล่านี้แล้ว ยังมีไม้ที่นำ กล้าจำนวนมากไม่น้อยถูกผู้บำเพ็ญตนขุดเอาขึ้นมา...

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ตามกันเข้ามายังหุบเขา สังสารวัฏแห่งนี้ หลังจากที่พักพวกเขาได้เข้ามาถึงพื้นที่ที่เป็น ทะเลทรายเช่นนี้แล้ว ไม่สามารถทำได้เหมือนดังพวกขององค์ชาย แห่งความชั่วร้ายค้นพบเส้นทางที่ถูกต้องได้ ดังนั้น พวกมันจึงหยุด อยู่ที่ตรงนี้แล้วทำการขุดค้นขึ้น หวังอาศัยโครงกระดูกและไม้ นำ กล้าเหล่านี้ค้นพบของวิเศษได้บ้าง

เมื่อซูหย่งหวางมองเห็นโครงกระดูกขนาดยักษ์และไม้ นำ กล้าที่ถูกขุดขึ้นมาแล้ว ถึงกับพูดขึ้นมาว่า “หรือว่าในอดีตสถานที่แห่งนี้ ไม่ได้อยู่ในสภาพที่เห็นเช่นนี้?”

“เกรงว่าเจ้าจะตายถูกแล้ว ไม่แน่ว่าที่ตรงนี้ในอดีตอาจเป็นป่า ดึกดำบรรพ์มาก่อน ที่ตรงนี้เต็มไปด้วยต้นไม้ที่สูงเทียมฟ้าขึ้นอยู่ ชุกชุม สัตว์บกและสัตว์ปีกมีมากมายทุกหนทุกแห่ง” หลี่ซิเย่ยิ้ม กล่าวหาที่เรียบเฉย

เมื่อซูหย่งหวงได้ยินคำพูดของหลี่ซีเยแล้วรู้สึกยากจะจินตนาการได้ การที่สถานที่เช่นนี้ได้กลายเป็นสถานที่ร้างมันเป็นเพราะสาเหตุอะไรกันแน่

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1480 การกระโดดข้ามในสังสารวัฏ

ท่ามกลางทรายที่ปลิวว่อนเต็มท้องฟ้า หลีซีเยได้พาซูหย่งหวงเดินทางต่อไปข้างหน้า เขาเดินด้วยความเร็วที่ไม่เร็วมากนัก เมื่อมีการก้าวเดินไปได้สักระยะหนึ่งก็ต้องทำการสำรวจครั้งหนึ่ง

พวกเรากำลังจะไปยังที่ใดกัน?” เมื่อซูหย่งหวงเห็นหลีซีเยต้องทำการสำรวจทุกครั้งเมื่อก้าวเดินไปได้ระยะหนึ่ง จึงอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้

“อาณาจักรถัดไป” หลีซีเยยิ้มหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ที่ตรงนี้ใช้ว่าจะมีสถานที่เพียงแห่งเดียวเท่านั้น ท่ามกลางสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งมีอาณาจักรที่กว้างใหญ่ไพศาลแต่ละอาณาจักรอยู่ในนั้น อีกทั้งอาณาจักรกว้างใหญ่ไพศาลแต่ละอาณาจักรก็เป็นเพียงส่วนน้อยส่วนหนึ่งของพลังอำนาจสูงส่งเท่านั้น”

“อาณาจักรที่กว้างใหญ่ไพศาลแต่ละอาณาจักรยังเป็นเพียงส่วนน้อยส่วนหนึ่งของพลังอำนาจสูงส่งเท่านั้น? ถ้าเช่นนั้น พลังอำนาจสูงส่งหนึ่งไม่ใหญ่เท่ากับแดนวิญญานสวรรค์อย่างนั้นสิ” ซูหย่งหวงถึงกับกล่าวด้วยความตระหนก

“หลีซีเยสายหน้า กล่าวว่ “ไม่ เจ้าเข้าใจความหมายของข้าผิดไปแล้ว หมายถึงพลังที่รองรับอาณาจักรที่กว้างใหญ่ไพศาลแต่ละอาณาจักรเป็นเพียงพลังส่วนน้อยของพลังอำนาจสูงส่งเท่านั้น

พลังทั้งหมดที่พลังอำนาจสูงส่งมีอยู่นั้นยากที่จะจินตนาการได้ และนี่ก็เป็นสาเหตุที่แม้แต่ราชันเซียนก็เอาชนะไม่ได้ง่าย”

ท่ามกลางทะเลทรายที่มีทรายปลิวว่อนเต็มท้องฟ้า พวกของหลี่ชีย่เดินอยู่นานมาก ในที่สุดก็ได้มาถึงเนินทรายแห่งหนึ่ง เมื่อยืนอยู่บนเนินทรายหลี่ชีย่มองไปรอบๆ ที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “ที่ตรงนี้แหละ เตรียมตัวให้พร้อม พรกเราจะกระโดดแล้วนะ”

ซูหย่งหวงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ยืนอยู่ในตำแหน่งเดียวกับกับหลี่ชีย่

“ไป” หลังจากที่ซูหย่งหวงได้เตรียมพร้อมแล้ว หลี่ชีย่ดึงมือซูหย่งหวงกระโดดขึ้น พริบตาเดียวนั้นเอง หลี่ชีย่และซูหย่งหวงทั้งสองคนหายตัวไปจากจุดที่ยืนอยู่ทันที

เวลานี้ สภาพตรงด้านหน้าของหลี่ชีย่และซูหย่งหวงได้เปลี่ยนไป พริบตาเดียวนั้นเอง พวกเขาต่างกลับมาอยู่ท่ามกลางหุบเขาสังสารวัฏ ซูหย่งหวงลืมตาขึ้นมอง หุบเขาสังสารวัฏที่เต็มไปด้วยแอ่งน้ำอยู่ทุกหนแห่งอยู่ตรงหน้านี้เอง พวกเขาอยู่ห่างจากต้นไม้แก่ที่อยู่กลางหุบเขาไม่ไกลเท่าไรแล้ว

“คนโหดอันดับหนึ่งก็หาสถานที่แห่งนั้นพบแล้วเหมือนกัน” มีผู้บำเพ็ญตนอยู่เป็นจำนวนมากที่เฝ้าดูอยู่ด้านหน้าปากทางเข้าหุบเขาสังสารวัฏ มีผู้ร้องด้วยเสียงอันดังออกมาเมื่อเห็นหลี่ชีย่ และซูหย่งหวงปรากฏตัวอยู่ภายในหุบเขาพร้อมกัน

แม้ว่าทั้งหลี่ชีย่ และซูหย่งหวงต่างก็ยืนอยู่ท่ามกลางหุบเขา ดูไปแล้วระหว่างปากทางเข้าสู่หุบเขาสังสารวัฏกับตำแหน่งที่พวกเขา

ทั้งสองยืนอยู่จะไม่ห่างไกลเกินไปนักแต่ในความจริงแล้ว ทั้งสองจุดถูกค้นด้วยอาณาจักรขนาดใหญ่อาณาจักรหนึ่ง

นาที่ต่อมา ทั้งลีสี่และซุหย่งหวงต่างหายไปจากหุบเขาไปพร้อมๆ กัน ในเวลานี้ สภาพที่อยู่ตรงหน้าของซุหย่งหวงและลีสี่ได้เปลี่ยนไป ไม่ใช่พื้นที่ที่เต็มไปด้วยทรายที่ปลิวว่อนอีกต่อไป

เวลานี้ พวกเขาได้ไปอยู่ท่ามกลางพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลแห่งหนึ่ง ที่นี่มีภูเขาแม่น้ำที่โอบอ้อมสง่างาม เทือกเขาที่ขึ้นลงสลับต้นไม้ดีกดำบรรพ์สูงทะลุฟ้า

ขณะที่ลีสี่ พาซุหย่งหวงก้าวเดินต่อไปบนพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลต่อไปนั้น กลับได้พบกับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อย บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้กำลังค้นหาสมุนไพรมหัศจรรย์ไปทั่ว

แม้จะกล่าวได้ว่า ทิวทัศน์บริเวณนี้มีความงดงามมากยิ่งนัก แต่กลับมีสภาพแตกหักไม่สมบูรณ์ การเดินอยู่ท่ามกลางภูเขาแม่น้ำแห่งนี้ สามารถมองเห็นเทือกเขาที่ขาดและถล่มลงมาเป็นระยะๆ สามารถมองเห็นแม่น้ำลำธารที่เสียหาย แม้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเนิ่นนาน ไม่ว่าจะป็นร่องรอยแตกหักหรือฉีกขาดเหล่านั้นก็เกือบจะมองร่องรอยเหล่านั้นไม่ออกเสียแล้ว แต่หากมองดูอย่างละเอียด ยังคงสามารถมองเห็นได้บ้าง

ซุหย่งหวงรู้สึกตกใจเมื่อมองเห็นเทือกเขาที่แตกหัก แม่น้ำลำธารที่ถูกฉีกขาดทำลาย แล้วกล่าวว่า "นี่มันเกิดจากฝีมือการทำลายของราชันเซียนหรือเทพเจ้าแห่งทะเลในยุคสมัยภายหลังหรือว่าเกิดศึกสงครามขึ้นในยุคดีกดำบรรพ์กว่านี้?"

“นี่เป็นเพียงมุมหนึ่งของโลกดึกดำบรรพ์เท่านั้นเอง” หลีชีเย่ไม่ตอบคำถามตรงๆ

ขณะที่บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เข้ามาอยู่ใน บริเวณพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ก็รู้สึกแปลกใจยิ่งนัก พวกเขาติดตามพวกขององค์ชายแห่งความชั่วร้าย เมิ่งเจิ้นเทียน เข้ามาถึงพื้นที่บริเวณนี้ ต่อมา พวกเขาเห็นว่าบนพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้มีสมุนไพรมหาธาตุทิพย์อยู่ไม่น้อย พวกเขาจึงรั้งอยู่เพื่อค้นหาสมุนไพรมหาธาตุทิพย์กันที่นี่

พวกของหลีชีเย่เดินทางต่อไปเรื่อยๆ สุดท้าย พวกเขาได้มาถึงหุบเหวลึกแห่งหนึ่ง ภายใต้การนำของหลีชีเย่แล้วกระโดด พวกเขาได้กลับมาที่หุบเขาสังสารวัฏอีกครั้งหนึ่ง จากนั้น ก็ได้หายตัวไปเข้าสู่อาณาจักรถัดไป

ภาพที่อยู่ตรงหน้าของหลีชีเย่ และซู่หย่งหวงมีการเปลี่ยนแปลงไปอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้พวกเขาได้เข้าไปยังโลกแห่งน้ำแข็งทอดสายตามองออกไปมีแต่น้ำแข็งและหิมะ พื้นดินกว้างใหญ่ล้วนแล้วแต่ถูกปกคลุมไปด้วยหิมะ บนท้องฟ้าปรากฏหิมะตกลงมาอย่างหนักและรุนแรง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงนี้ล้วนแล้วแต่ถูกปกคลุมด้วยหิมะ “ไม่ว่าจะเป็นยอดเขาที่สูงเสียดฟ้า หรือแม่น้ำที่กว้างใหญ่ ล้วนถูกปกคลุมไปด้วยน้ำแข็ง

หิมะที่ตกลงมาอย่างหนักและรุนแรงเหมือนว่าไม่มีทีท่าจะหยุดเหมือนว่าหิมะที่ตกลงมาอย่างหนักและรุนแรงได้ดำเนินการต่อเนื่องมาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์กระทั่งถึงวันนี้ ยังคงตกอยู่ อย่างนั้น

จากการที่ก้าวเดินไปในโลกแห่งหิมะเช่นนี้ ซูหย่งหวังพบว่าที่ตรงนี้ก็กลับมีตำนานศักดิ์สิทธิ์โบราณ มีศาลาและพลับพลาที่ลอยอยู่กลางอากาศ และยังมีกลุ่มสิ่งปลูกสร้างที่แลดูคล้ายเป็นพื้นที่บรรพชนของสำนักขนาดใหญ่ตั้งอยู่

ที่ตรงนี้มีสิ่งปลูกสร้างอยู่มากมาย ตึกศาลาพลับพลาแลววิหาร ตำนาน สะพานและกำแพงโบราณ สิ่งปลูกสร้างโบราณที่มีสีสันหลากหลายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ถูกปกคลุมอยู่ภายใต้หิมะและน้ำแข็ง

“นี่ นี่มันคือสถานที่แบบใดกันแน่?” เมื่อมองเห็นตึกศาลาพลับพลาแลววิหารตำหนักจำนวนมากมายถูกฝังอยู่ใต้น้ำแข็งหิมะเหมือนว่าในยุคดึกดำบรรพ์ที่นี่เคยมีผู้คนอาศัยอยู่ แต่ว่า ภายหลังจากตึกศาลาพลับพลาแลววิหารตำหนักเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ถูกทอดทิ้งไปเหมือนว่าโลกทั้งโลกแห่งน้ำแข็งหิมะนี้ก็ถูกทอดทิ้งเช่นกัน

“มันคือโลก โลกหนึ่งที่ถูกทอดทิ้งเหมือนกับที่เจ้าได้จินตนาการ หรือจะกล่าวได้ว่า มันคือโลกที่หลังจากได้หนีตายไปแล้ว” หลี่ซีเย่หัวเราะที่หนึ่ง มองดูห้องฟ้าที่หิมะตกลงมาอย่างหนัก และรุนแรงไม่หยุดหย่อน แล้วกล่าวว่า “นี่ไม่ใช่สวรรค์โจรที่ทำให้หิมะตก”

คำพูดนี้ทำให้ซูหย่งหวังรู้สึกสะเทือนหัวน้ไหวอย่างรุนแรง ในเสี้ยววินาทีนี้เอง นางบังเกิดความคาดเดาที่น่ากลัวขึ้นภายในใจ นางถึงกับกล่าวด้วยท่าทีใจหายใจคว่ำว่า “หรือว่า หรือว่านี่เป็นการกระทำของคน?”

“ประมาณนั้นมั้ง” หลี่ซีเย่กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “ในขณะที่มีการทำลายอย่างรุนแรง การโจมตีขั้นสุดท้ายแบบหุบหม้อข้าว

ด้วยการอาศัยหิมะปกคลุมโลกทั้งโลกเอาไว้ แม้ว่าสามารถขับไล่ศัตรูจนแตกพ่าย แต่ก็ต้องเติมพ้กับโลกของตัวเองไป”

ซูหย่งหวงถึงกับหนาวสะท้านไปทั่วร่างเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่ โลกๆ หนึ่งในขณะที่มีการปิดผนึกไปด้วยหิมะนานเป็นพันล้านปีแล้ว บนท้องฟ้ายังคงมีหิมะที่ตกลงมาอย่างหนักและรุนแรง มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก

ถ้าหากจะกล่าวว่า การโจมตีขั้นสุดทำลายชนิดทำลายฟ้าดินนั้นช่างเป็นการโจมตีที่น่ากลัวเหลือเกิน หวนคิดไปถึงตอนนั้น มันเป็นการลงมือของผู้ที่มีความน่ากลัวเช่นใด ขณะเดียวกันศัตรูที่พวกเขาต้องเผชิญนั้นก็มีความน่ากลัวอย่างไร

“เรื่องนี้ไม่มีอะไรน่าตกใจหรอกนะ” ขณะที่ซูหย่งหวงกำลังอยู่ระหว่างตกตะลึงอยู่นั้น หลี่ชีย่ได้กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “บางทีอาจจะมีวันเช่นนั้น ในแดนวิญญานสวรรค์ก็อาจต้องเผชิญกับชะตากรรมเช่นนั้น”

“แดนวิญญานสวรรค์ก็มีโอกาสเผชิญหน้ากับชะตากรรมเช่นนี้?” ในใจของซูหย่งหวงรู้สึกตื่นตระหนกขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

หลี่ชีย่พยักหน้า และกล่าวว่า “ถูกต้อง มีโอกาสมีวันนั้นแน่ วันที่ภัยพิบัติใหญ่หลวงมาถึง ก็ต้องดูว่าแดนวิญญานสวรรค์สามารถทนได้หรือไม่ ถ้าหากสามารถผ่านไปได้ แดนวิญญานสวรรค์ก็จะเป็นสถานที่ที่จะให้กำเนิดอัจฉริยะบุคคลขึ้นมา

หลังจากที่ซูหย่งหวางได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว นางถึงกับเหม่อลอยอยู่นาน เพราะสิ่งนี้สามารถจินตนาการได้ว่าหากเกิดเหตุภัยพิบัติเช่นนี้แล้ว จะมีภาพที่น่ากลัวเช่นใด บางทีอาจใช้คำว่าวันสิ้นโลกมาเปรียบเปรยวินาทีนั้นก็คงไม่ต่างกันสักเท่าไรระมัง

ท่ามกลางโลกแห่งน้ำแข็งหิมะนี้ ซูหย่งหวางมองเห็นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อย ซึ่งทั้งหลายเหล่านี้กำลังเจาะน้ำแข็งเข้าไปยังตำหนักศักดิ์สิทธิ์ ต้องการค้นหาว่าในนั้นจะมีของวิเศษที่ลือลั่นอยู่หรือไม่

ยอมไม่ต้องสงสัย พวกนี้ล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เดินตามหลังพวกองค์ชายแห่งความชั่วร้าย และเมิ่งเจิ้นเทียนเข้ามา เพียงแต่เมื่อพวกเขาได้เห็นสถานที่แห่งนี้มีตำหนักศักดิ์สิทธิ์จำนวนมากมายที่ถูกพนึกจมอยู่ใต้น้ำแข็งแล้ว พวกเขาเหล่านี้จึงหยุดอยู่ที่ตรงนี้ หวังจะมีโอกาสร่ำรวยชั่วค่าคืน

“พวกเมิ่งเจิ้นเทียนมาถูกทางแล้วนะเนี่ย” เมื่อซูหย่งหวางมองเห็นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้ที่ติดตามเข้ามาเป็นจำนวนมากมายถึงเพียงนี้ ถึงกับพูดคำๆ นี้ออกมา

“มันก็ไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกอะไร เทพเจ้าโบราณทะเลลึกเป็นเจ้าถิ่น พวกเขามีความเข้าใจในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างดี ปัญหาข้อนี้เชื่อว่าพวกเขาจะให้การศึกษาวิเคราะห์มาน้อย” หลี่ชีย่ยมกล่าวท่าที่เมินเฉย

หลี่ชีย่นำพาซูหย่งหวางกระโดดข้ามอาณาจักรขนาดใหญ่ไปหลายอาณาจักร อีกทั้งแต่ละอาณาจักรก็มีความแตกต่างกันไป หลากหลายมีทุกรูปแบบ บ้างเป็นอาณาจักรที่เต็มไปด้วยเปลวเพลิง

เหมือนว่าโลกทั้งโลกตกอยู่ท่ามกลางการเผาผลาญอย่างนั้น บ้างเป็นอาณาจักรขนาดใหญ่ที่พังทลายกระจัดกระจาย เหมือนว่าเป็นอาณาจักรที่ผ่านศึกสงครามที่น่ากลัวมาก ทำให้ทั่วทั้งอาณาจักรถูกถล่มจนละเอียด บ้างก็เป็นอาณาจักรที่รกร้างอยู่ทั่วไป เหมือนว่าสรรพชีวิตล้วนแล้วแต่หนีออกจากอาณาจักรแห่งนี้ไปสิ้นไม่ว่าจะเป็นสรรพชีวิตใดๆ ก็ยากที่จะดำรงชีวิตอยู่ในอาณาจักรแห่งนี้ได้...

หลังจากกระโดดข้ามอาณาจักรแล้วอาณาจักรเล่า แม้ว่าอาณาจักรเหล่านี้ก็มีอันตรายอยู่บ้าง แต่ว่า ยังถือว่าฟ้าย่อมมีทางออกให้คนเราเสมอ อีกทั้งยังมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ติดตามเข้ามา แล้วรั้งอยู่ที่ตรงนี้เพื่อค้นหาสมบัติกันอยู่

“ไหนบอกว่สิ่งที่มีอำนาจสูงส่งนั้นอันตรายมากไม่ใช่รี?” ชูหย่งหวงถึงกับเอ่ยขึ้น หลังจากได้มีการกระโดดข้ามไปแล้วหลายอาณาจักร

หลี่ชีย่ยมินิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เวลานี้มันแตกต่างกันแล้ว หญ้าสังสารวัฏเก้าใบกำลังจะได้ที่ สิ่งที่มีอำนาจสูงส่งได้มีการเก็บงำกำลัง เวลานี้สิ่งที่มีอำนาจสูงส่งมุ่งอยู่กับการคุ้มครองหญ้าสังสารวัฏเก้าใบมากกว่า เพื่อให้หญ้าสังสารวัฏเก้าใบสามารถเจริญเติบโตและสุกงอมได้ที่โดยแท้จริง ดังนั้น การปราศจากอันตรายมากมายนักตามอาณาจักรต่างๆ ก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลก”

หลังจากที่ชูหย่งหวงติดตามหลี่ชีย่ยกระโดดข้ามอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกอาณาจักรหนึ่ง แต่ทว่า เมื่อถึงอาณาจักรสุดท้ายแล้ว กลับถูกคนขวางทางเอาไว้

โดยจุดสำหรับกระโดดของอาณาจักรใหญ่แห่งนี้อยู่ที่หุบเขาหิมะแห่งหนึ่ง โดยหุบเขาหิมะแห่งนี้ปกคลุมด้วยหิมะทุกหนทุกแห่งมองไปแล้ว หุบเขาหิมะแห่งนี้เหมือนเป็นหุบเขาแคบๆ ที่ลึกและยาวมาก เหมือนว่าหากสามารถลอดผ่านตรงนี้ไปได้ก็สามารถข้ามไปยังโลกอีกโลกหนึ่งได้อย่างนั้น

แต่ว่า ทางเข้าหุบเขาหิมะแห่งนี้กลับถูกคนขวางกั้นเอาไว้ไม่ให้ใครผ่านเข้าไปทั้งสิ้น

เมื่อหลี่ซีเย และซูหย่งหวงมาถึง บริเวณปากทางเข้าได้มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากรวมตัวกันอยู่ บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ต้องการผ่านเข้าไปยังหุบเขาหิมะทั้งสิ้น เสียตาย มีผู้ที่ขวางทางอยู่ไม่ยอมให้พวกเขาได้เข้าไป ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ถูกขัดขวางทำได้แค่โกรธแต่ไม่กล้าพูดอะไรออกมา

“คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว” “ไม่รู้ว่าเสียงของใครที่ร้องกล่าวออกมา เมื่อหลี่ซีเยและซูหย่งหวงมาถึง

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยพลันรู้สึกเหมือนดวงตาสว่างไสวขึ้นกับการมาถึงของหลี่ซีเย กระทั่งผู้ที่ปรกตีมองเห็นหลี่ซีเยแล้วรู้สึกขัดหูขัดตา เวลานี้กลับรู้สึกสบายตาเป็นพิเศษ

“คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว คงไม่มีใครกล้าขวางทางอีกต่อไปแล้วกระมัง” บางคนรู้สึกยินดีในใจกับการมาถึงของหลี่ซีเย

เวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างทยอยหลีกเป็นทางให้หลี่ซีเยเดินนำอยู่ด้านหน้าสุด

เป็นการชัดเจน ความหมายของยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้
ต้องการให้หีชีเย่เปิดทางให้กับพวกเขา

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>